

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

From
VALENTINE'S
To Vegas

VALENTINE

For Dante

M K A Y N O I R

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bir Uyarı

Bu kitap sadece yetişkinlere yöneliktir. Rıza gösteren yetişkinler arasında sıklıkla grafik sahneler içerir. (Önce rıza, her zaman).

Tam TW/CW listesi için kitabın arkasına bakınız (sayfa içi ve sayfa dışı bahsedenler).

Bu kitabın herhangi bir noktasında kendinizi güvende hissetmezseniz, lütfen ara verin ve devam etmek isteyip istemediğinizi düşünün.

Akıl sağlığı önemlidir.

Etiketlerin ve önceden belirlenmiş kutuların sınırları olmadan arzuyu keşfetme özgürlüğünü arzulayanlar için.

****Karakter çizimleri, kitap çalma listesi ve Dante ile ilgili her şey için**
mkaynoir.com/dante adresini ziyaret edin

İçindekiler

- [1. Sürpriz](#)
- [2. Karmaşık](#)
- [3. Yeniden Bağlanıyor](#)
- [Yazılmamış Yankılar 01](#)
- [4. Gösteri Zamanı](#)
- [5. Tedirgin](#)
- [Yazılmamış Yankılar 02](#)
- [6. Sayıca üstün](#)
- [7. Alessio](#)
- [Yazılmamış Yankılar 03](#)
- [8. Gerginlik](#)
- [9. Sınırlar](#)
- [Yazılmamış Yankılar 04](#)
- [10. Teslimiyet](#)
- [11. Spellbound](#)
- [Yazılmamış Yankılar 05](#)

[12. Serbest Bırak](#)

[Yazılmamış Yankılar 06](#)

[13. Bileşim](#)

[14. Yarıda Kesildi](#)

[Yazılmamış Yankılar 07](#)

[15. Kırık](#)

[Yazılmamış Yankılar 08](#)

[16. Açıklık](#)

[17. Rövanş](#)

[18. Hanımefendi](#)

[19. Bakım Sonrası](#)

[20. Sonsöz](#)

[İçerik ve Tetikleyici Uyarılar](#)

[Bonus İçerik: 'Kralı EvcilleştirmekM](#)

[Kay Noirdan Daha Fazla](#)

[Yazar Hakkında Benimle](#)

[İletişime Geçin](#)

SURPRİSE

(DANTE)

Burada olmamalıyım. Asla geri dönmeyeceğime yemin ettiğim canlı ufuk çizgisinin tanıdık ışıltısına bakarken zihnim koşturuyor. Midem bulanıyor. Hay sikeyim. "Sürpriz, sevgilim!" Danica gülümsüyor. Kolumu tutuyor, beni çekmeye hevesli oturduğum yerden (ya da en azından denemek için). Ama şok içinde donup kalmıştım, hareket edemiyordum.

Aşkım o ateşli kara gözleriyle bana umutla bakıyor, büyük açıklamasından sonra beklediği tepkiyi arıyor. Ama ona istediğini veremem, bu sefer olmaz.

Oval şekilli küçük pencerelerin dışında, yasak şehir çöle doğru uzanıyor. *Güzel, ölümcül Vegas.*

"Bizim için çok şey planladım. Artık kalkabilir misin? Tüm Sevgililer Günü'nü pistte geçirmek istemiyorum." Danica ellerini dramatik bir şekilde kalçalarına koyuyor ve kırmızı dudaklarını büzüyor. Kraliçemi üzmekten nefret ediyorum ama bu ikimizi de aşan bir şey.

Ayağa kalkmıyorum, kemerimi bile çözmiyorum. Bu pisti, bu ışıkları son gördüğümünden bu yana 25 yıl geçti. Ama yine de, unutmak için yeterli zaman değil.

"Bir şey söyle, Dante. Şaşırmadın mı?"

Derin bir nefes alıyorum, umutsuzca sesimi kontrol etmeye çalışıyorum ama yine de dudaklarım titriyor, sarsılıyor. "Geri dönmeliyiz... *hemen.*"

"Ne demek *geri dönmek*?" Danica'nın kaşları çatıldı.

"Burada kalamayız. Hemen gitmeliyiz." Zihnimde dönen karmaşadan tam cümleler çıkarmaya çalışarak yavaşça konuşuyorum.

"Neden?" Danica soruyor, alnında küçük bir kırısklık oluşuyor.

Sorusuna cevap vermiyorum, veremem - bu çok büyük.

"Pilota geri döndüğümüzü söyle," diyorum yumruklarımı istemsizce sıkarak. Düzgün düşünemiyorum, düşünemediğimi biliyorum ama zihnim bu şehirden olabildiğince hızlı bir şekilde çıkma hedefiyle dolup taşıyor. Bu pistte kaldığımız her saniye beni daha da geriyor.

"Garip davranıyorsun, Dante. Hadi uçaktan inelim artık. Bize sürprizlerle dolu bir hafta sonu ayarladım. Biraz uzaklaşmanın seni mutlu edeceğini düşündüm." Heyecanı azalıyor, kaşları çatılıyor.

Uzuvlarımı gevşemeye zorlamaya çalışıyorum ama beni dinlemiyorlar. Açıklamak istiyorum ama geçen sefer olanları ona nasıl anlatacağım? O güne kadar olan her şeyi? O daha doğmadan önce çoktan bir sürü hayat yaşamıştım. *Ya anlamazsa?* Kimse anlamaz. Onu kaybetme riskini göze alamam; Danica benim her şeyim oldu.

"Burası tehlikeli Danica. Derhal buradan ayrılmalıyız," diye tekrarlıyorum, sonunda emniyet kemerimin tokasını çözüyorum ve uzun bedenimi son dört saattir içine gömüldüğüm lüks ama küçük alandan çıkarıyorum.

Bu özel bir uçak; sadece dört koltuk var, biri boş. Arkada, güvenilir korumam ve hayat boyu sırdaşım Emilio sessizce oturuyor, yüzünde sempatik bir ifade var. Biliyor; o gün oradaydı. Bunca zamandır bu konu hakkında hiç konuşmadık. Ama o biliyor. Yine de bu işe karışmaz; hiç karışmaz.

"En azından bir gece kalabilir miyiz?" Sesi hayal kırıklığı ile kalın.

"Pilotla konuşmama izin verin," diye ısrar ediyorum, onu iterek geçiyorum.

"Dante!" Danica itiraz ediyor ama benim tek görevim bizi güvenli bölgeye geri götürmek.

Pilot genç bir esmer, belki otuzlu yaşlarının başında. Kapıyı çalmadan kokpit kapısını açtığımda ayağa fırlıyor. "Yardımcı olabilir miyim efendim?" diye kibarca soruyor ama müdahale ettiğim için pek mutlu olmadığı belli.

"Evet. Lütfen eve dönmek için her şeyi hazırlayın. Bir hata oldu."

"Ne yazık ki mümkün değil." Kim olduğumu bilmediği belli olan biri gibi omuz silkiyor.

"Daha yeni geldiğimizi biliyorum ama bir an önce gitmeliyiz." Çenemi sıkıyorum, öfkem yüzeyin altında fokurduyor.

"Dinlenmeden dört saat daha gitmek istesem bile, ki bunun tehlikeli olduğunu da ekleyebilirim, yapamayız." Benim tarafımdan tehdit edilmiş gibi görünmüyor.

"Yapamaz mısın, *yapmaz* mısın?"

"Yapamam" dedim, değil mi? Hava trafik kontrol kısıtlamaları. Burası trafiğin yoğun olduğu bir bölge. Bugün kalkış iznimiz yok," diyor pilot ve benim için hiçbir şey ifade etmeyen düğmelerine ve ışıklarına geri dönüyor. Yardımcı pilot bir şey söylemiyor, kararları veren o değil.

"O zaman bizi kalkışa hazırla. Ne pahasına olursa olsun," derken sesim hafifçe titreyerek yükseliyor.

"Korkarım bu işler böyle yürümüyor. Uçuş planını değiştirebilirim ama bugün değil. Bizi ne zaman ağırlayabileceklerine bakmam gerekecek. Belki yarın. Belki daha sonra."

"Para sorun değil. Sadece yap." Onun ses tonundan hoşlanmadım, ama eminim o da benimkinden hoşlanmamıştır. Çekişme devam ediyor.

"Vegas'tayız. Her yerde para var. Sıraya girin. İzin almadan ayrılamayız...*efendim*."

Tartışmaya devam etmek istiyorum, öfkem hızla tehlikeli seviyelere yükseliyor ama kolumdan bir çekişin beni geri çektiğini hissediyorum. Bu Danica.

"Saçmalıyorsun, bebeğim. Hadi şu uçaktan inip check-in yapalım. Hep Vegas'ı görmek istemişimdir. Ve şimdi hemen geri dönmek mi istiyorsun?"

"Bana güvenmen gerek Danica. Burası çok tehlikeli."

"Öyle diyorsunuz ama bana her yer tehlikeliymiş gibi geliyor. Tehlike işinizle birlikte geliyor, değil mi? Bu yüzden bizi koruması için Emilio var."

Cevap vermiyorum. Sadece küçük pencerelerden dışarı bakıyorum. Farklı ama aynı görünüyor - o kadar acımasızca sürgün edildiğim büyülü oyun alanı.

"Dante, iyi olacağız. Burada neyden korkarsan kork, Vegas büyük bir yer, radara yakalanmayız. Rezervasyonu bile sahte bir isimle yaptım, merak etme. Tedbirli olabiliriz," diyerek beni rahatlatmaya çalışıyor.

Emilio'ya bakıyorum ama yaşlı adam sadece omuz silkiyor. O bile Danica'nın kararlılığıyla uğraşılmasa gerektiğini biliyor.

"Bunu neden kabul ettin, Emilio? Biliyorsun..." Dişlerimi sıkarak kendimi saldırıya geçmekten alıkoyuyorum.

"Özür dilerim, *Capo*. Bizi buraya getireceğini bilmiyordum." Emilio'nun yüzü nötr kalır.

"Emilio'yu suçlama. Ona tatile çıkacağımızı ve gelmesi gerektiğini söyledim. Bildiğiniz gibi, tüm yolculuk boyunca panjurlar kapalı kaldı; ben

sürpriz olmasını istedim. Mutlu olacağını düşünmüştüm." Danica'nın alt dudağı titriyor, hayal kırıklığı gözyaşları muhtemelen çok uzakta değil. O bakışı bilirim.

Ne kadar aptalca davrandığının farkına vardığımda kalbim yumuşuyor.

"Üzgünüm, *Tesoro*. Tüm bunların gerçekleşmesi için çok çaba harcadığını biliyorum." Onu kollarımın arasına aldım, 1.80'lik bedenini güçlü kucağıma aldım.

"Her zaman çok fazla sırrın var," diye iç geçiriyor Danica, başı göğsümde. "Bana zaten her şeyi anlattığını sanıyordum." Bu bir suçlama, hak ettiğim bir suçlama.

"Bazı sırları kendimden bile saklıyorum," diye mırıldanıyorum saçlarını okşayarak. Ayrıntıya girmemi, ona neler olduğunu anlatmamı istediğini biliyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Uzun zamandır bu yanımda hakkında düşünmemiştim. "Böyle tepki verdiğim için özür dilerim," diyorum, başının tepesini öperken, onu 26 yaşından çok daha yaşlı gösteren özenle tutturulmuş, dalgalı, siyah saçlarını bozmamaya dikkat ediyorum. *Benim güzel Kraliçem*.

"Sorun değil. Hazır olduğunda bana söyleyeceğini biliyorum." Danica yumuşak dudaklarını öpmeme yetecek kadar uzaklaşıyor. Öpüşmemiz derinleştikçe düşüncelerim yavaşlıyor, zihnimi sadece onun yapabileceği şekilde sakinleştiriyor. Kendimi onun kokusunda, vücudunun benimkine karşı hissinde, dilinin benimkine karşı tanıdık tadında kaybolmaya bırakıyorum. Bu beni topraklıyor, paniği devrelerimden bir anlığına da olsa uzaklaştırıyor.

"Dikkat çekmeyeceğiz ve mümkün olduğunca çabuk yola çıkacağız, anlaşıldı mı?" Danica'nın kalp şeklindeki yüzünü iki elimin arasına alıyorum ve o vahşi gözlerin derinliklerine bakıyorum. Başını sallıyor, ağzının kenarlarına sinsi bir gülümseme yerleşiyor.

"Artık emir vermeyi bıraktın mı... *evlat*?" Danica yüzünde sert bir ifadeyle soruyor.

Olgun 44 yaşında bir "çocuk" mu? *Evet, hanımefendi*. Sadece Danica için.

Uzanıp gömleğimin üst düğmesini açıyor ve beni sadece kendisinin bildiği gizli deri tasmamdan tutarak iddialı bir şekilde kendisine doğru çekiyor. Sahibime doğru eğildim, 1.80 boyumdaydım. Denge yeniden sağlandı.

"Özür dilerim *hanımefendi*," diye fısıldıyorum son kelimeyi. Emilio'nun bildiğini, bilmesi gerektiğini biliyorum ama sırlarımın onunla güvende olduğunu da biliyorum, yirmi yıldan uzun bir süre önce Vegas'ta olanlar gibi.

"Ses tonunuzu beğenmedim. Bence bunu değiştirmenin zamanı geldi, sence de öyle değil mi?" Danica dişlerinin arasından tıslıyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta.

Başımı itaatkârca sallıyorum, ona her şeyi vermeye hazırım - Vegas'ı bile. "Aferin oğlum," diyor Danica muzaffer bir edayla sırıtarak, yanağımdan öpüyor.

Yüksek sesle inliyorum, yumuşak dille söylediği sözlerin gücü açık.

Ben fikrimi değiştiremeden Danica gömleğimin düğmelerini tekrar ilikliyor ve elimi tutarak beni kapıya doğru götürüyor.

Lüks ve klimalı kozadan indiğimizde ılık çöl havası anında yüzüme çarpıyor. Yine de omurgamdan aşağı istemsiz bir ürperti akıyor.

Bu kötü bir fikir.

Karmaşık

(DANICA)

E çöl güneşinin sert ışığında, havaalanından bizim eve doğru kısa bir yolculuk yaparken penceremin önünden geçen renk cümbüşü beni büyüledi.

Otel. Günah şehri muhteşem görünüyor! *Burası nasıl gerçek olabilir ki?*

Bir anlığına Dante'nin kara kara düşünmesini bile unutuyorum. Sadece bir anlığına.

Yol boyunca pek konuşmadı, sadece huzursuzca pencereden dışarı baktı, zümrüt gözleri derin bir kaş çatmanın gölgesinde kaldı. Keşke neler olduğunu bilseydim. Elbette buranın *tehlikeli* olduğunu söylüyor ama Dante'nin tehlike karşısında bile irkilmediğini gördüm. Bu başka bir şey. Kendimi bir cevap bulabilmek için dikkatle yüzünü incelerken buluyorum ama aşılmaz bir taş duvarla karşılaşıyorum.

En azından güzel görünümlü bir taş duvar. Kötü bir günde bile yakışıklı olan Dante'nin benden neredeyse 19 yaş büyük olduğunu kimse söyleyemez. Yanında çalışan berberi bir şekilde sürekli olarak mükemmel bir solgunluk elde etmeyi başarıyor, o asi koyu kıvrıkcık bukleleri ustaca ehlileştiriyor ve kalın sakalını titizlikle kesilmiş halde bırakıyor, öpücük yağmuruna tutmayı sevdiğim o belirgin çene çizgisini vurguluyor.

Şu anda gerginlik içinde sıkılmış olan çeneye yazık. Dante belli ki burada olmaktan mutlu değil. Bu hafta sonunun böyle geçeceğini hiç düşünmemiştim.

Geçtiğimiz ay boyunca çok heyecanlıydım, kaçışı sinsice planladım, her şeyi Dante'den sakladım. Onun tepkisini sayısız kez hayal ettim.

Vegas'a özel bir Sevgililer Günü gezisine götürüldüğünde çok şaşıracaktı. İşten kaçtığı için çok minnettar olacağını düşünmüştüm. Her yüzeyde sevişecek ve şehri kırmızıya boyayacaktık, mantıklı olandan daha fazla para harcayacaktık ve sonra biraz daha. Rüya buydu!

Sadece benim rüyam, Dante'nin değil, şimdi fark ediyorum. *Nerede yanlış yaptım?* Bir yıldan uzun süredir birlikteyiz; onu tanıdığımı sanıyordum. Elbette, bazen şikayet ediyor ve bir yere gitmek istemiyormuş gibi davranıyordu, ama sonunda hep bana boyun eğiyordu.

Bu sefer farklı. Bu sefer her şeyi berbat ettim. Ama hala nasıl olduğunu bilmiyorum.

Hayal kırıklığı bana ağır geliyor. Ellerime bakıyorum, onların arasından. Keşke kaçıp seyircisiz somurtabilseydim. Ama Vegas'ta sıkışıp kaldık. En azından bir ya da iki günlüğüne.

Birden dışarıdan yumuşak bir gümbürtü geliyor, beni şimdiki zamana sarsan bir çarpma. Arabanın içinde titreşiyor ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Şoför küfrediyor, direksiyonu kırıyor-çok geç.

"O da neydi?" Telaşla başımı sağa sola sallayarak soruyorum.

"Sadece bir köpek," diye cevaplıyor sürücü umursamazca, ikinci bir bakış bile atmadan hızlanıyor.

"Öldü mü?" Gözlerimi kısmaya çalışıyorum ama arka camdan hiçbir şey göremiyorum, sadece toz var.

"Muhtemelen sadece yaralı." Görünüşe göre şoförün umurunda bile değildi. "Geri dön," diye rica ediyorum dışlerimi sıkarak.

"Danica-" diye başladı Dante ama sözünü kestim.

Sesimi yükselterek aracı durduruyorum. "Sana *geri dön* dedim!"

Şoför yön bulmak için Dante'ye bakıyor ama patron sadece omuz silkiyor. İkimiz de kararları kimin verdiğini biliyoruz, şoför bilmese bile.

"Emredersiniz hanımefendi," diye iç geçiren şoför arabanın dörtlülerini yakarak siyah-beyaz bohçanın atıldığı yere doğru geri geri gider.

Emilio ve Dante birbirlerine bilmiş bilmiş bakıyorlar ama ikisi de bir şey söylemiyor. Dışarı atladığımda, arabalar gürültüyle yanımdan geçerken ya da mızızızlanan yavrunun yanına eğildiğimde beni durdurmaya çalışmıyorlar. Hâlâ hayatta ama bacağı ezilmiş gibi görünüyor. Küçük yaratık kocaman gözlerle bana bakarken kalbim eriyor. Cinsini tanımıyorum, muhtemelen melez. Hâlâ küçük ama sert kürkünün durumuna bakılırsa sert yaşamaya alışkın olduğu belli.

Pahalı suni deri ceketimi çıkarıp köpeğin etrafına sarıyorum ve onu dikkatlice kucağıma alıyorum. Vücuduma sarıldığımda uysalca inliyor.

korumacı bir şekilde. *Zavallı şey.*

Yaralı köpek kucağımda, koltuğuma geri kayarken şoföre "Onu bir veterinere götürmeliyiz," diyorum.

"Bu sadece özel bir kaldırım. Bırak onu," diye tersliyor ukala sürücü.

Dante o kadar hızlı hareket eder ki, şoför çok geç olana kadar, Dante'nin kaslı kolu boynuna dolanıp nefes borusuna kuvvetle bastırana kadar onun geldiğini fark etmez. "Bizi veterinere götürmeni *söyledi*. Bayan Matthews'a istediğini vermek senin yararına, anlaştık mı?" Dante'nin sesi tehditkâr.

Şoför başıyla onaylıyor, gözleri korkusunu ele veriyor. "Evet... efendim."

Dante bırakır ve adam ciğerlerini tekrar doldurmaya çalışarak nefes nefese kalır. "Güzel. Şimdi sür!" Dante koltuğuna geri oturur, yüzünde derin bir çatıklık vardır.

"Teşekkür ederim," diye belli belirsiz gülümsüyorum ona, yaralı köpeği hâlâ yakınımında tutuyorum.

"Muhtemelen o ceketi atmak zorunda kalacaksın." Kurtarma ekibine daha yakından bakmak için eğildiğinde Dante'nin yüzü yumuşar.

"Ceket umurumda değil," diye cevap veriyorum, yavru köpeği bir bebek gibi tutarak daha fazla zarar görmesini engelliyorum.

"Danica, ben-" Dante başlar, sesi yavaş ve ağırdır.

"Sorun yok, bebeğim. Otelde konuşabiliriz." Elini sıktım.

Ciddiyetle başını sallıyor ve kara kara düşünmeye geri dönüyor, biz şehrin koşuşturmacası tarafından yutulurken ışıkların uçup gitmesini izliyor.

Vegas'a hiç gitmedim. Hep gitmek istemiştım ama ailemin hiçbir zaman o kadar parası olmadı. Sahip olduğum tek şey lüks kumar maceralarıyla dolu kitaplar ve küçük bardaklarda pahalı kokteyller içen insanlardı - hepsini kendim görmek istiyordum. Ama şimdi bakmıyordum, tüm dikkatim kucağımdaki sıcak bedene kilitlenmişti ve onu kulaklarının arkasından hafifçe okşuyordum. *Lütfen ölme.*

Veteriner çok uzakta değil. Birkaç dakika içinde oraya ulaşıyoruz. Sıkı at kuyruklu, güler yüzlü bir hemşire bana köpeğin emin ellerde olduğunu ve onunla ilgileneceklerini garanti ediyor. Dante'nin kredi kartı bilgilerini bırakıyorum ve adamların sessizce beklediği arabaya geri dönüyorum.

Otel sadece birkaç dakika ileride. Eminim şoför bizden kurtulduğu için rahatlamıştır. O servisi bir daha asla kullanmamayı aklıma not ediyorum. *Pislik herif.*

Herhangi bir olay olmadan giriş yaptık - Bay ve Bayan Caruso çatı katı süiti için lütfen ve teşekkürler. Google'da bir liste aramıştım.

İtalyan soyadları ve bu sevimli görünüyordu. Kendimi Dante Caruso'nun karısı Bayan Danica Caruso olarak görebilirdim. *Düşünebiliyor musunuz?*

Emilio'nun bizden bir kat aşağıda, muhteşem bir manzaraya ve muhtemelen kullanmayacağını bildiğim bir jakuziye sahip kendi süiti var. Ama bizim için yaptığı her şey için onu şımartmak istiyorum. Emilio bunu anlamıyor ama yine de anahtar kartını kabul ediyor.

Kapı nihayet arkamızdan kapandığında, özel asansör 47 kat aşağı inip bizi en üstte bıraktığında Dante yüklü bir iç çekiyor. Rahatlamış görünüyor. Neden, hâlâ bilmiyorum. Bu soru beni çıldırtacak!

Bunun yerine çevreme odaklanıyorum, uçağın panjurlarını açtığımdan beri kaybettiğim heyecanın bir kısmını yeniden kazanmaya çalışıyorum ve pek de etkilenmemiş bir ortağa "sürpriz" diye bağıyorum.

Otel süitimiz bir filmde fırlamışçasına üst düzey bir lüks. Şehrin kaotik nabzının üzerinde şık bir sığınak olan geniş alanı keşfederken zengin tonların ve pırıl pırıl yüzeylerin zarif bir senfonisi beni karşılıyor.

İlk dikkatimi çeken manzara oldu: tavandan tabana pencereler, Las Vegas'ın büyümlü silüetini canlı bir başyapıt gibi çerçeveleyiyor. Odanın ortasında, zarif bir kristal avize mermer zemin üzerinde ışık prizmaları oluşturuyor.

Yatak odasında bembeyaz nevresimlerle kaplı devasa bir yatak, yan tarafta ise tarihi aşk filmlerindeki gibi duşakabin ve ayaklı küvetten oluşan son derece geniş bir ebeveyn banyosu bulunuyor. Süitin tamamı, sadece rüyalarımdaya gördüğüm bir dünyanın kanıtı.

Eski sevgilim bir keresinde beni Vegas'a götüreceğine söz vermişti. Mutlu yıllarımızda, tüm o aldatmaları, ihanetleri öğrenmeden önce. Ama tıpkı daha önce (ve sonra) pek çok kez olduğu gibi: hepsi beni mutsuz dünyamıza hapsedmeye çalışmak için uydurulmuş bir masal, bir yalandı. Bana ne alacağını söylediği hediyeleri ne de her yıl özlemini çektiğim Sevgililer Günü sürprizini aldı. Ganimetler başkaları içindi ama benim için değildi -açıkça.

Mekândaki doğaçlama turumdan döndüğümde Dante'yi kendine sert bir viski koyarken buluyorum. Şimdi biraz daha rahatlamış görünüyor. Yine de çok uzakta, bir yabancı gibi hissediyor.

Ben de kendime bir içki hazırlıyorum ve cam kenarında, kendim için asla satın alamayacağım lüks beyaz bir kanepeye oturuyorum - Dante'nin parasıyla bile.

"Teklif etmediğim için özür dilerim," diyor Dante içkisini kadeh kaldırmak için kaldırırken. Daha önce şoförü tehdit ettiğinden beri söylediği ilk şey bu. Ses tonu

garip, sıra dışı.

Yanıt olarak içkimi kaldırıyorum ama bir şey söylemiyorum, sadece bardağın etrafında dönen ve kenarına çarpan buz küplerine odaklanıyorum. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum; hiçbir şey planladığım gibi gitmiyor. Hâlâ yola atılan zavallı köpek yavrusunu düşünüyorum. Ona ne olacaktı? Daha kaç tane zavallı yavru köpek var, kurtarılmamış, yoksul?

Dante kalkıp yanıma oturuyor ve o kaslı dövme kollarının tek bir yumuşak hareketiyle beni kucağına çekiyor. Ona karşı koymadım, sadece bardağımı yere bıraktım.

"Hey," diyor usulca, çenemi kaldırıp yüzüme bakarak. "Özür dilerim *Tesoro*. Karmaşık bir durum," diye tekrar deniyor ama belli belirsiz özrü beni pek heyecanlandırmıyor. Kollarının arasında kıpırdamadan oturuyorum. "Bir şey söyle," diye yalvarıyor Dante, yanağıma hafifçe dokunarak.

"Ne söylememi istiyorsun?" Sesim yumuşak ve gergin. Daha anlayışlı olmam gerektiğini biliyorum, özellikle de onun hangi iş kolunda çalıştığını bildiğim için. Ama kendim için üzülmekten kendimi alamıyorum. Bunun benim büyük anım olması gerekiyordu.

"Bilmiyorum. Herhangi bir şey. Senden bu kadar uzak hissetmekten nefret ediyorum."

Sonunda ona baktım, gözlerindeki samimiyete. Deniyor, biliyorum.

-Bunun onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyorum. Yine de, tüm bu kargaşaya neyin sebep olduğunu bana söylemesini istedim.

"Sadece seni mutlu etmek istedim," derken dudağım titriyor.

"Biliyorum bebeğim, sen de biliyorsun. Beni çok mutlu ediyorsun." Başımın yan tarafını öpüyor. "Böyle bir alet gibi tepki verdiğim için özür dilerim... Çok çalıştığını biliyorum. Seni hak etmiyorum."

"Neden Vegas değil?" Bu soru geldiğimizden beri kafamın içinde tekrarlanıp duruyor.

Dante derin bir iç çekiyor ve benim vücudum da onunla birlikte aşağı yukarı hareket ediyor.

"Uzun zaman önceydi. Bölge savaşı draması. Biliyorsun, seni işle ilgili şeylerle meşgul etmekten hoşlanmıyorum."

"Ama burası senin bölgen değil."

"Eskiden burada biraz işimiz vardı. Babam ölmeden hemen önce. İşler çok çabuk kötüye gitti. Uzun lafın kısası, Feras'ın bir daha Vegas'a girmesi yasaklandı."

"Bunu en başından söyleyebilirdin. Ama her şey bu değil, değil mi?" Benden uzak duruyor ama nedenini bilmiyorum.

"Önemli olan da bu." Hafifçe gülümsüyor ve ben de onu daha fazla zorlamaktan bir şey çıkmayacağını kabul ediyorum. Hazır olduğunda bana söyleyecektir. (Umarım öyle olur.)

Başımı Dante'nin göğsüne yaslayıp en sevdiğim ses olan kalp atışlarını dinlerken iç çekme sırası bende.

"Peki, biz Vegas'ta gezinirken evdeki sorumlu kim?" Dante sırtımı okşayarak konuyu değiştiriyor.

"Carlo'ya kimseyi kapıdan içeri almamasını ve soran olursa hasta olduğunu söylemesini söyledim," diye sırtıyorum, ayrıntılı planlarımla gurur duyarak.

Dante ayağa fırlar. "Ne? Hayır. Danica. Ben asla hastalık izni almam. Herkes ne düşünecek? Carlo'yu aramam lazım."

Onu tekrar koltuğa çekiyorum. "Böyle bir şey yapmayacaksın. Neden bu mükemmel görüntüye bu kadar takıntılısın? Her zaman başkalarını memnun etmeye çalışıyorsun, peki ya Dante? *O* ne istiyor?"

Dante cevap vermiyor. Sadece masanın üzerindeki telefonuna ve bana bakıyor, seçeneklerini değerlendiriyor.

"Hey. Bana bak, bebeğim. Gelecek hafta korkusuz Don Fera olmaya devam edebilirsin. Ama şimdiden Sevgililer Günü'nün tadını çıkarabilir miyiz?"

Dante iç çeker ve ayakkabılarını çıkarır. "Peki, ama bu odadan çıkmıyoruz," diye ısrar eder.

Düşüncelerimi toparlayarak derin bir nefes alıyorum. *Her şey kaybolmuş olamaz, değil mi?*

"Eğlenmek için odadan çıkmamıza gerek yok," diyerek sırtımayı başarıyorum ve ses tonumu değiştiriyorum. Surat asmaya devam etmek çok fazla enerji gerektiriyor, bu bana göre değil.

"Öyle mi?" Elimi kucağına atıp hâlâ dinlenmekte olan sikiinin dış hatlarını incelerken Dante'nin yüz ifadesi anında ilgiye dönüşüyor. Dante'yi kafasından çıkarıp fiziksel aleme sokmanın kesin bir yolu var...

"En son ne zaman gelmene izin verildi bebeğim?" diye sordum.

Yeniden Bağlanıyor

(DANTE)

M Pelüş halının üzerinde çıplak, gözlerim kapalı diz çökerken sertliğim her dakika artıyor. Duştan yeni çıkmış, sabunlanmış ve Kraliçem gibi kurulanmıştım.

emretti, topuklarımın üzerine oturdum, bir sonraki emrini bekliyorum.

Ellerimi talimat verildiği gibi uyluklarımın üzerinde düz tutmak, muhtaç horozuma dokunmak için hareket ettirmemek, tam zamanlı bir mücadele haline geliyor. Ama beklemem gerektiğini, sabrımın ödüllendirileceğini biliyorum.

Danica sonunda bana, "Otur bebeğim," diye hitap ediyor ve ben de söyleneni yapıyorum, vücudumu dikleştiriyorum, dizlerim halının üzerinde düz kalıyor. "Gözlerini kapat." Sesi beni rahatlatıyor; emin ellerde olduğumu, ona güvенеbileceğimi biliyorum.

Danica tanıdık tasmayı boynuma geçirirken karanlıkta kalıyorum. Normalde giysilerimin altına taktığım düz siyah tasma değil, hayır - ön tarafına ayarlanabilir metal zincir dolanmış martingale deri tasma. Zincir köprücük kemiğime soğuk geliyor ve istemsiz bir şekilde titreyerek aletime kadar uzanıyor ve onu daha da canlandırıyor. Beklenti neredeyse dayanılmaz. *Neredeyse.*

"Benimle gel. Onları kapalı tut," diye emrediyor Danica, sesi yavaş ve boğucu, emredici. Bu ses için her şeyi yapardım.

Zincirin ön tarafını çekiyor ve tasma boynumu sıkıyor, tenime batıyor, beni tanıdık bir şekilde boğuyor. Nasıl hissettirdiğini, güvenliğini seviyorum. Onun arkasında sürünüyorum, dizlerimi yumuşak halının üzerinde yönlendirmesine izin veriyorum, önce boynum, nefesim kesilene kadar, nefes borum zincire karşı mücadele ediyor.

Metal sonunda gevşiyor ve umutsuzca nefesimi normal ritmine döndürmeye çalışarak öksürüyorum.

"Aferin oğlum," diye kulağıma fısıldıyor Danica, eğilip yüzüme yaklaşarak fısıldıyor. Pahalı bir parfüm kokuyor, hangisi olduğunu hâlâ bilmiyorum - taze ve biraz narenciye kokuyor. Eriyorum, dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. En sevdiğim iki kelimelik cümle. *İyi çocuk*. Sadece onun için. Başka hiç kimse Don Dante Fera'ya "iyi" (ya da "çocuk") diyemez.

"Kalk," diye emrediyor Danica, ayakkabısının burnu omzuma bastırarak beni topuklarımdan üzerine geri itiyor.

"Aç onları."

Karanlık dağılıyor ve gözlerim ışığa alışırken Danica yavaşça ortaya çıkıyor.

Konuşulmadan konuşmama izin verilmediğini bildiğim için usulca sızlanıyorum. Ama Tanrım, çok güzel görünüyor. Bu kıyafeti daha önce hiç görmemiştim. Bir çeşit koşum takımı, kırmızı deri kayışlardan yapılmış tek parça bir yüzme kostümü gibi şehvetli kıvrımlarını örüyor. Hiçbir şeyi örtmüyor; sadece iri göğüslerinin üst ve alt kısmına, kıcının etrafına, kalın kalçalarının arasındaki V'ye giriyor, uzun bir kemer soluk teninin etrafından dolanıyor. Bakmadan duramıyorum.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi, yavrum?" diye soruyor, genişçe sırtarak, manzarayı seyrededilmem için daha geride duruyor.

"Muhteşem görünüyorsun!" Neredeyse salyalarım akıyor.

"Beni istiyor musun?" En sevdiği sorulardan biri, cevaplamaktan asla bıkmayacağım bir soru.

"Çok fazla. Her zamankinden daha fazla."

"Bunu söyleyebilirim. Sonja çok heyecanlı." "*Sonja* kim?" diye sordum.

Danica yaklaşıyor, tamamen kalkmış sikimi ayakkabısıyla karnıma bastırıp sabitliyor. "Bu ufaklığa bundan sonra Sonja demeye karar verdim." Gülümsüyor, küçük oyunlarıyla eğleniyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Neden Sonja?" Bu tuhaf fikir beni şaşırttı.

"Neden olmasın?" Danica ayağını sikime daha sert bastırıyor ve ben istemsizce inliyorum. O sivri siyah ayakkabılar tarafından bile olsa, oraya dokunulmak çok iyi hissettiriyor.

"Sonja," diye tekrarlıyorum, kapana kısılmış sikime bakıyorum, kalın ve çaresiz. Daha önce isim vermeyi hiç düşünmemiştim. Sonja gibi bir isim hadım edici görünüyor

Bir bakıma, ama sanırım amaç da bu. Utanıyorum ama Danica aşağılanmaktan hoşlandığını biliyor... sadece ondan gelirse.

"Sonja bugün biraz rahatlamak ister mi?" Ayakkabısını hassas başıma vuruyor ve vücuduma bir acı dalgası yayılıyor, sistemimi dopaminle dolduruyor. Bu heyecan verici! Danica canımı böyle yaktığında beni çılgına çevirdiğini biliyor. Sözleşmemizde nelerden hoşlanıp nelerden hoşlanmadığım çok açık bir şekilde belirtiliyor - gerçi benim hoşlanmadıklarım Danica'nınkinden çok daha kısa. Kafam sessizleşene kadar canımı yakmasını istiyorum.

"Lütfen, bayan. Ne isterseniz yapacağım." Sızlanıyorum. Sadece Danica beni böyle sızlatabilir. Üzerimdeki gücü eşsiz.

Sözlerim doğru, fiziksel olarak istediği her şeyi yaparım. Zihnim, zihnim daha yavaş bir süreç oldu... Kimseye zihnimi vermeye alışık değildim. Yıllarca duvarları ördüm, herkesi dışarıda bıraktım, ailemin hayatta kalabilmesi için kendimi güçlü olmaya zorladım. Ailenin suç işini devralmak için çok gençtim: 19 hala bir çocuk. Ama babam öldükten sonra başka ne seçeneğim vardı ki? Ben ailenin en büyük oğluydum. Küçük kardeşim Luca iş söz konusu olduğunda her zaman işe yaramazdı, her zaman kurtarılmaya ihtiyacı vardı. Başka kimse yoktu.

"Ne istersem mi? Hmm... Birçok isteğim ve ihtiyacım var." Danica sıkışan sikimi serbest bıraktı ve şimdi tamamen kalkmış bir şekilde serbest kaldı. Yakamdan tutup beni dizlerimden çekerek, bir karıştan daha uzun ama tamamen itaatkâr bir şekilde onun üzerinde yükselmemi sağlıyor.

Danica'nın eli sikimin etrafını sarınca yüksek sesle inliyorum, neredeyse istemsizce tekrar dizlerimin üzerine çöküyorum. Parmaklarına precum sızdırmak üzereyim, kendime engel olamıyorum.

"Çaresiz biri mi var?" Anne sesi o kadar kibirli, o kadar tatlı ki beni çıldırtıyor.

"Lütfen hanımefendi," diye inliyorum, nefesimi tutarak olabildiğince hareketsiz duruyorum. Onun için sesimi yükseltmemden hoşlandığını biliyorum, her ne kadar daha önce hiç böyle olmasam da. *Bir erkek erkek olmalı*, babamın sesi bana eziyet ediyor.

Danica saatine bakarak, "Hmm... Sana bir sürprizim var," diyor.

Eliyle sikimi sıkıca sararak beni pencereye doğru sürüklüyor. Kalın karartma perdeleri bizi aşağıdaki uğultulu dünyadan gizliyor. Ama bu uzun sürmeyecek. Danica tek bir düğmeye basarak özel dünyamızı solan ışığa açıyor.

Nefesim kesiliyor, tavandan tabana duvar tamamen görünmez hale gelince donup kalıyorum. Mantıken, beni göremediklerini biliyorum, ama üzerimde olma hissi

görüntü tüm mantığı alt eder.

"Çok güzel değil mi bebeğim? Vegas'taki günbatımının ölmek üzere olduğunu duydum!" Danica heyecanla haykırıyor, eli hâlâ sikimin etrafında. "Şuna bir baksana." Beni orada tutuyor, neon ışıkları giderek kararan fonda daha parlak bir şekilde parlamaya başlarken gözleri manzaraya kilitlenmiş durumda. *Oh Vegas.*

Gün batımını izlemek, onun coşkusunu paylaşmak istiyorum ama kendi ihtiyaçlarımın da acı verici bir şekilde farkındayım. Özellikle Danica'nın parmakları neredeyse dalgın bir şekilde hareket etmeye başladığında, tenime masaj yaptığında, aletimin ucuyla, hemen altındaki hassas kısımla oynadığında - tüm noktalarımı, tüm gizli düğmelerimi biliyor. Tek bir dokunuş ve ben onun oluyorum.

Danica benimle alay ediyor, henüz bitirmeme izin vermeyeceğini biliyorum. Ama sikim aptalca bir umutla onun elini itiyor.

"Aşağı, Sonja!" Danica ereksiyonumu serbest bırakıyor ve elinin tersiyle sertçe vuruyor.

Oof! Acıyla iki büklüm olup arkamdaki kanepeye düşüyorum. *Tanrım, çok iyi acıyor.* Acı, böyle kontrollü bir ortamda, her an durabileceğimi bildiğimde farklı hissettiriyor.

Danica kanepeye tırmanırken "Dik otur oğlum," diyor, kalçalarımın iki yanında yüksek topuklu ayakkabılar. Arkasındaki cam duvar onu rahatsız etmiş gibi görünmüyor.

Danica'nın amcığı yüzümden sadece birkaç santim uzakta ve iki parmağıyla dudaklarını aralayarak klitorisini bana gösteriyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve kokusunu almaya çalışıyorum. Ama o da yeni duş almış, hafif sabun ve şehvetten başka bir şey alamıyorum.

"Aç mısın, bebeğim?"

"Çok açım. Lütfen..." Sızlanıyorum, dudaklarım titriyor, şehvetten ateşim yükseliyor. Onun tadını, ona zevk verme ayrıcalığını ne kadar sevdiğimi biliyor.

Danica bacağı gövdemin üzerine bastırarak beni kanepeye geri itiyor.

"Ellerini kıcıma koy," diye emrediyor ve ben de mutlulukla yuvarlak yanaklarını kavrayıp onu kendime çekiyorum. "İşte böyle, sevgilim. Beni boşalt. Eğer iyi olursan, belki sen de bir ödül alırsın."

Daha fazla teşvike ihtiyacım yok. Dilimi merkezine sokuyorum, dudaklarım klitorisinin etrafını sarıyor. Danica titriyor, bunu hissedebiliyorum. Parmaklarını buklelerime doluyor, saçlarımı çekerken usulca inliyor, dudaklarımın altında mırıldanıyor. Vücudunu çok iyi tanıyorum, her sesi, her seğirmeyi, her titremeyi. Beni zevkine yönlendirmesine izin veriyorum, dizlerinin titremesine neden olan noktaları buluyorum.

zayıf ve ıslaklığı yayıldı, bir vahadaki susamış bir adam gibi nefes nefese kucaklamam için yayıldı.

"Sakin durayım deme bebeğim," diye inliyor Danica, amını yüzüme sürüyor. Onu yerken, saçlarımı acıyla çekene kadar yalayıp kemirirken ve emerken, inlemeleri yüksek arzu çağrılarına yoğunlaşırken, zevk çılgınlıklarına dökülmekle tehdit ederken, sevgili hayatım için kışını tutuyorum. Durmuyorum, buna cesaret edemem. Ödülü alana kadar da durmak istemiyorum: tüm vücudu coşkuyla titriyor, tüm dünyanın duyması için "Geliyorum!" diyor. O zaman bile yavaşlamıyorum, yüzüme bir tokat atıp "Yeter!" diyene kadar.

Sonunda çekiliyorum, dudaklarımdaki ıslaklığı yalıyorum, tadına varıyorum.

Başarılar.

Danica kucağıma oturuyor, sikim aramızda, vücutlarımız tarafından hapsedilmiş, öpmek için öne doğru itiyor.

Ben de onu aklıkla öpüyorum, dudaklarını, dilini arzuluyorum, doyamıyorum!

"Hmm, çok iyi yaptın bebeğim. Teşekkür ederim," diyerek gülümsüyor ve yanağıma dokunuyor. Aramızda sikimin seğirdiğini hissedebiliyorum.

"Aww, Sonja da biraz ilgi istiyor mu?" Danica cıvıldıyor ve ben kızarıyorum. Her zaman kendine ait bir hayatı vardı, ama Danica geldiğinden beri çok daha renkli bir hayatı oldu.

"Sonja sana karşı koyamıyor, ne diyebilirim ki?" Utangaç bir şekilde omuz silkiyorum. Beni her zaman nasıl böyle küçük bir çocuk gibi hissettirebildiğini bilmiyorum.

Danica kendini biraz geriye itti. Sadece yeterince uzanıp dudaklarını sikimin etrafına kapatabiliyor ve sünnetli etimi yalayarak tekrar sertleştiriyor.

"Tamamen güzel ve ıslak, tam istediğim gibi." Aniden tükürmeden önce ereksiyonumun üzerine daha fazla tükürük salgılıyor ve dudaklarımdan acı dolu bir inilti çıkarıyor.

Danica bana "Kıpırdama," diyor ve o omuzlarımdan tutup kendini tükürükle kaplı sikimin üzerine indirirken kıpırdamadan oturuyorum. "Seni içimde istiyorum." Onun da benim de en sevdiğim cümlelerinden biri.

Beni tamamen içine alırken dudağımı ısıırıyorum, nefes nefese kalıyorum. Tamamen içime girdiğimde, kucağımda kıpırdamadan öylece oturuyorum.

Danica kollarını boynuma doluyor ve bedenlerimizi birbirine bastırıyor; iri göğüsleri göğsümde kendini iyi hissediyor. Ben de onu bulanık bir tutkuyla öpüyorum, onu incitmeden olabildiğince yakın tutuyorum.

Kendini yavaşça dizlerinin üzerine itiyor, tekrar kucağıma dalmadan önce sikimin biraz dışarı kaymasına izin veriyor ve beni tamamen içine sokuyor!

İkimiz de birlikte inliyoruz. Bu şekilde uzun süre dayanamayacağımı biliyorum. Beni birçok kez uçurumun kenarında bıraktı, kurtulmak için çaresizim.

Danica sikimde bir aşağı bir yukarı zıplıyor, kalçalarını şehvetli bir şekilde gıcırdatıyor, elleri yüzümü tutuyor. Ruhuma bakıyor ve ben de ona izin veriyorum, beni unutulana kadar sikerken aptalca gülümsüyorum.

Zevkim hızla artmaya başladı. Çok çabuk. Taşmasını engellemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor ve o zaman bile başarısız olmanın eşiğine geliyorum.

"Lütfen..." İnliyorum, yalvarıyorum.

"Bana ne istediğini söyle, sevgilim. Kelimelerini kullan," diyor Danica, ikimiz de ne söylemeye çalıştığımı bilmemize rağmen.

"Yaklaştım... Lütfen, Bayan. Lütfen bana izin verin," diye ağlıyorum, seli uzak tutmak için kenetleniyorum.

"Ne kadar yakın?" Yüzümdeki acı dolu ifadeyi düşünerek sırtıyor.

"Lütfen!" Bıkkın bir feryat kopardım. *Kendimi tutamıyorum*. İzin almadan gelmeye cesaret edemiyorum, ama yapamam!

"Zavallı bebeğim. Çok iyi davrandın. İznin var. Benim için gel. İyi bir çocuk gibi gel. İçimde. Seni hissetmek istiyorum..." O konuşurken, Danica daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde üstümde zıplıyor, ben onun içinde şiddetli bir şekilde patlayana kadar aletimi sürüyor, dudaklarımdan istemsiz bir kükreme çıkıyor, Danica'nın açlıkla öptüğü bir kükreme, vücudum onun altında ecstasy içinde kıvrılırken dudaklarımı onunkilerin arasında yutuyor.

Danica merhamet gösterip üstümde sallanmayı bırakana kadar çılgınca nefes alıp veriyorum, yapışkan sikim hâlâ içeride.

Gözlerimi açtığımda, onu bana gülümserken buluyorum, bana yoğun bir şekilde bakıyor. Ben de ona gülümsüyorum, yorgun, bitkin ama mutluyum.

Saçlarımı okşuyor, şakaklarımı öpüyor. "Seni seviyorum, biliyor musun?" Danica gülümsüyor.

"Ben de seni seviyorum. Hem de çok." Onu tekrar öpüyorum, yakınımdaya tutuyorum, bedenlerimiz birleşiyor.

"Sanırım biraz kucaklaşma vakti geldi. Bunu yatağa taşıyalım mı?" Danica öneriyor, dudaklarımız nihayet ayrıldığında burnumu tatlı tatlı öpüyor.

Başımı sallıyorum, kalkmasını bekliyorum. Ama kalkmadı. Danica sırtarak, "Yine de içeride kalacaksın," diyor.

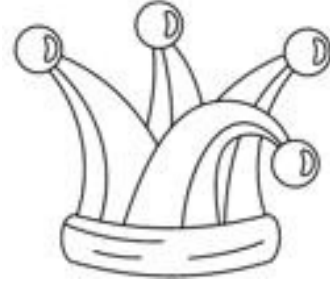
"Nasıl-?" Başlıyorum ama aklımdan geçenleri yavaşça bir araya getiriyorum.

"Ah, anlıyorum." Ellerimi kışının altına kilitledim ve ikimizi de koltuktan kaldırdım. Danica bacaklarını belime doluyor, boynuma sıkıca tutunuyor, sikim hala içinde, onu yatağa taşıırken amından kalçalarım doğru döller akıyor.

Arkamızda, taze gece gökyüzü olasılık ve cazibe ile parılıyor.

Yazılmamış Yankılar 01

L "Hadi kaçalım, çok sıkıcı" demiştin. Gözlerinde o bakış vardı, başımı hala çok fazla belaya sokan o yaramaz parıltı. I o gözleri her yerde takip ederdim ve ettim de.

Uzattığın elini tuttum ve çatlaklardan geçtik. Gizli geçitlerden ve sinsi kapılardan, seks, uyuşturucu ve saf arzu dünyasına. Her şey benim için yeniydi ama elin elimdeyken kendimi cesur hissediyordum.

Babalarımız müzakerelere dalmışlardı, kaçtığımızı fark etmediler, tüm Vegas ayaklarımızın altındayken zar zor yasaldı. Silahlı ve tehlikeliydik ama yine de çok aptaldık. Aptal ama umutlu.

Hâlâ bakireydim, o karanlık dünyalardan, gururlu bir rehber gibi gezindiğin ahlaksız kulüplerden haberim yoktu. Benden birkaç ay daha genç olmana rağmen, çok şey yaşamıştın. Bana göstermek istedin. Zamanı geldi, demiştin.

Ütopya'daydık ama ikimiz de kulüpleri ya da açık büfede sunulan çıplak bedenleri umursamıyorduk. Hayır, ben sadece ve sadece senin için oradaydım. Bana bakışından, elimi tutuşundan, bana dokunuşundan senin de aynı şeyleri hissettiğini anladım. Artık çocuk değildik, ilk tanıştığımız zamanki gibi, yağmurlu bir Salı sabahı benimle güzel şiirlerinden oluşan gizli koleksiyonunu paylaştığın zamanki gibi.

Biraz aklım olsaydı, hayır derdim, elini tutmazdım, geride kalırdım. Ama içimde uyandırdığın pervasız terk ediş beni hem korkuttu hem de heyecanlandırdı.

Yasak meyvenin tadı neden bu kadar güzel?

SHOWTIME

(DANICA)

*T*onight is the night, I'm finally doing it, diyorum yansımana, makyajımın son katını sürerken derin bir iç çekiyorum- ruj. Parlak ve kırmızı.

Moral konuşması beni rahatlatmak için çok az şey yapıyor, sinirlerim hala omurgamı kemiriyor. Ama hepsini bastırmaya çalışıyorum ve yüzümde bir gülümseme oluşmasını istiyorum.

"Büyüleyici!" Ben banyodan çıkıp giyinip özel Sevgililer Günü gösterimiz için hazırlanırken Dante "Muhteşem" diyor. Berlin'den gelen özel bir sapıkça burlesk gösterisi. Vegas'ta, sadece bir gece için. Oh, paranın satın alabileceği şeyler. Özellikle de aptalca şeylere aptalca miktarlar harcamanın suçluluğunu ortadan kaldırdığınızda. *Eğer beş parasız gençliğim şimdiki halimi görebilseydi.*

Gösteriye bilet alabileceğimizi düşünmüyordum ama beni eğiten Domme'nin bazı bağlantıları vardı, bazı torpiller yaptı ve bunun gerçekleşmesini sağladı. Ve sonra, son dakikada, Dante odadan çıkmayı reddederek neredeyse her şeyi mahvetmişti. Hiçbir acı ve zevk onun aklını rahatlatamazdı. Bütün gece denedim.

Ama bu sabah, yüzünü gizlemesi için bir maske bulmamız şartıyla gitmeyi kabul ederek ikimizi de şaşırttı.

Bu iyi bir çözüm; çok mutluyum! Sonunda Vegas'ı görebileceğim.

"Teşekkürler bebeğim. Sen de oldukça iyi görünüyorsun," diye cevap veriyorum, onu dikkatlice öpüyorum, süslü ruj bulaşmayacağına dair verdiği sözü tutuyor.

Dante tamamen siyah giyinmişti: dar pantolon, bileklere kadar uzanan botlar, uyumlu bir kemer ve en sevdiği deri ceketinin altına gizlenmiş bir yelek. Başlangıçta her zamanki dar yakalı gömleklerinden birini giymek istemişti ama vazgeçip onun için hazırladığım yeleği giyene kadar ısrarla tartışmışım.

Basit siyah bir Venedik maskesi yüzünün üst yarısını kaplıyor.

O kabul etmese bile, bu ona yakışıyor. Onu motorcu bir kötü çocuk gibi gösteriyor.

Dante elimi tutarak, "Bize bir tur attır," diye soruyor. Arkamı dönüyorum ve dizime kadar uzanan siyah elbisemin etrafımda yayılmasını izliyorum. Elbisenin üst kısmı bir korse gibi, iri göğüslerimi oldukça büyük bir göğüs dekoltesine itiyor. Omuz hizasındaki saçlarım süslü bir şekilde tutturulmuş, ısıltılı küpeler yüzümün yanında sallanıyor. Dikenli topuklu ayakkabılar, Dante'yle tanıştığım o rastgele gecede beni beklenmedik bir şekilde restorandan kaçırıldığından beri değil, hayatım boyunca süslü olduğum gibi el çantamla eşleşerek görünümü tamamlıyor - hikayenin kendi versiyonuna göre kendi güvenliğim için. Başından beri beni ona çeken bir şey vardı; sert dış görünüşünün, korkutucu mafya babası kişiliğinin altında başka biri olduğunu biliyordum.

"O kadar büyüleyici ki, seni paylaşmak bile istemiyorum. Gitmek zorunda mıyız?" Dante bir kez daha deniyor ama direncim kırılmıyor.

"Kesinlikle! Yağcılıkla bu sefer bir yere varamazsın bebeğim. Şimdi eşyalarını topla. Geç kalmak istemiyorum."

"Burası Vegas, *Tesoro*. İşler hep geç başlar" diyerek beni rahatlatmaya çalışıyor.

"Bu benim ilk seferim... Her şeyi deneyimlemek istiyorum!" Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden elini tutup onu asansöre götürüyorum. Kontrat gereği kontrolü elinde tutan kişi ben olabilirim ama istediğini elde etmek için birini omzunun üzerinden atabilecek biri değilim.

Dante duraksıyor, parmağı zemin kat düğmesinin üzerinde geziniyor. "Emilio gelmiyor mu?"

"Hayır, Dante. Bu şey için bilet bulmak neredeyse imkansızdı. Emilio bu gece izinli olabilir." Numaraya bastım ve katları uçarak indik, 46, 45, 44...

"Emilio olmadan hiçbir yere gitmeyi sevmiyorum." 39, 38 ve 37. katlar uçup gidiyor.

"Bana sorarsan çok bağımlı," diyerek ortamı yumuşatmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Dante hâlâ huzursuz.

Kaçıncı kez acaba kalsak mı diye düşünüyorum. Ama çok yaklaştık, hayır. *Sadece bir gece.*

"Danica, güvenlik hiç komik değil. Seni her zaman koruyacağıma yemin ettim." 15, 14, 13. katlar.

"Geçen sefer düşman tarafından kaçırıldığında seni kurtarmak zorunda kalan ben değil miydin?" Ona hatırlatıyorum.

"Evet ve size sonsuza dek minnettarım. Ama demek istediğim de bu. Bu tehlikeli. Her zaman tehlikelidir."

Asansörün sesi duyulur ve kapılar kayarak lüks otel lobisine açılır. "Maskenizi takın, bize bir şey olmaz. Burada kimse kim olduğunu bilmiyor. Kim olduğumu kesinlikle bilmiyorlar çünkü buraya hiç gelmedim."

Dante anlaşılabilir bir şeyler homurdanıyor ama ona aldırmiyorum. Yeni şeyler söz konusu olduğunda "hayır" deme eğilimindedir. Genellikle yaşını suçlarım. Neyse ki benim macera anlayışıma her zaman katılmasa da onu genç tutan ben varım.

Dışarıda bir araba bizi bekliyor, öncekiyle aynı değil. *Siktir et şu adamları.* Arka koltuğa kayarken, gecemiz için gergin bir şekilde heyecanlıyım. Sonunda bir sonraki adıma hazırım... Dante'nin nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok, ama içtenlikle Vegas'ta olduğunu fark ettiği dünden daha iyi olacağını umuyorum.

Keşke bana Vegas'la ilgili şikâyetinin tüm hikâyesini anlatsa ama bu konudan bahsedildiğinde bile irkilmesi acı verici olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Benim tahminim muhtemelen kaçıp giden uzun zamandır kayıp bir aşk. Kim olduğunu merak ediyorum (eğer böyle biri varsa tabii). Dante'nin her zamanki tipi olmadığını biliyorum - alt-orta sınıf bir aileden gelen, boktan bir devlet okulu geçmişli olan ve bu gidişle asla bitiremeyeceğim bir gazetecilik diploması olan kaba saba sıradan bir kızım. Ama Vegaslı bir kız, muhteşem olmalı.

Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışıyorum. Kıskanç hissetmekten hoşlanmıyorum. Yine de kendimi sık sık boğuşurken bulduğum bir duygu bu. Benden bir şeyler alınmasına, hep kaybetmeye ya da hiçbir zaman yeterli olmamaya o kadar alışmışım ki Dante'nin tamamen *benim* olmasına ihtiyacım var. Onun başka biriyle birlikte olduğunu düşünmek bile beni endişelendiriyor. Ama o bana her zaman, şimdi ve sonsuza dek tek istediğinin ben olduğumu, onu elde edebilecek tek kişinin ben olduğumu söylüyor. Ben de ona inanıyorum.

Yol çok uzak değil. Pencere dışındaki gerçek dışı manzaralar beni tamamen büyülüyor. Akla gelebilecek her renkten neon tabelalar uzaklara doğru uzanıyor ve karanlık çöl gökyüzüne karşı bir parlaklık kaleydoskopu oluşturuyor. Buranın aynı şehir olduğuna, gecenin her şeyi bu kadar değiştirebildiğine inanamıyorum.

dramatik bir şekilde. Hiçbir kitap bu duyguyu, burada olmanın muhteşemliğini aktaramaz.

Elini kucağıma koymuş yanımda duran Dante hâlâ endişeli görünüyor. En azından yüzünün alt yarısı öyle. Dudağını ısırmasından, diğer yumruğunu sıkmasından anlayabiliyorum. Gösteriye gittiğimizde rahatlayacağından eminim. Belki *ilham* bile gelir.

Ve sonra yapacağım. Bu sefer gerçekten yapacağım. Daha önceki gibi korkup kaçmayacağım.

Bu gecenin her detayını hatırlamak istiyorum. Bu çok özel bir olay.

Yine de bu geceden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Ve planladığım sebeplerden dolayı değil.

Bizi neye bulaştırdığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

AGİTLENM İŞ

(DANTE)

I Bu mekana hiç gitmedim ama aynı hissi veriyor. Aynı pis ışıklandırma, aynı uzun koridorlar, kapıdaki iyi giyimli fedailer; gizemli insanların olduğu gizemli odalara açılan gizemli kapılar-ama

Bu gece bunun için burada değiliz.

"Hadi ihtiyar, acele et," diye sırtıyor Danica, daha hızlı yürümemi sağlamak umuduyla elimi çekiyor.

Duruyorum ve onu geri çekiyorum, zahmetsizce onu alt ediyorum.

Şaşırmış bir çığlık attı ve yüzünü kendime yaklaştırdım.

"Ben *yaşlı* değilim," diye hırlıyorum, Danica'yı çok eğlendiriyorum. O benim Domme'um olabilir, ancak dinamiğimiz her zaman bu tür ikili rollerden daha fazla nüans, daha fazla karmaşıklık içeriyor; Danica bazen biraz şımarık olabiliyor ve sık sık ayağımı yere koymak zorunda kalıyorum. Yine de ikimiz de nihai gücün onun elinde olduğunu biliyoruz.

"Sadece takılıyorum. Aşağı çocuk." Burnumu öpüyor ve hırlayarak gitmesine izin veriyorum. "Şimdi acele et, lütfen." Tekrar yola koyuluyor ve ben de isteksizce onu takip ediyorum, her birkaç adımda bir etrafımıza şüpheyile bakıyorum.

Bize kişilik yerine silahı olan bir adam eşlik ediyor ve bizi günahkâr baştan çıkarma labirentinde sessizce yönlendiriyor. Beni rahatsız ediyor - bize eşlik etmesini istediğim tek silahlı adam Emilio ve o da yakınlarda bir yerde değil.

Burada olmamalıydık - bu düşünce beni hafıza şeridinde sarsıntılı bir yolculuğa sürüklüyor. Çok gençtik, çok umutluyduk. Yanımda sen varken dünyayı ateşe vermek istemiştım. Ama dünya birlikte sorun yaratacağımızı, bizi ayrı tutmanın daha iyi olacağını biliyordu. O kara gözleri, o şakacı sırtışı düşünmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki...

Danica beni şimdiki zamana geri çekiyor, kolumu çimdikliyor ve beni anılarımdan çekip çıkarıyor, doğruca silindirik bir cam odayı çevreleyen en fazla 15 masanın bulunduğu samimi odaya sokuyor. Kapalı sahnenin içinde ısınma "gösterileri" yapılıyor, seyircilerin 360 derece röntgencilik ziyafeti çekmesi için istekli köleler zevkli bir şekilde kırbaçlanıyor.

Oturur oturmaz bir garson beliriyor ve iki içki söylüyorum; inanılmaz derecede susamışım.

"Gördün mü, güzel değil mi?" Danica gülümseyerek elini benimkinin üzerine koyuyor. İtalyanca anlaşılmaz bir cevap mırıldanıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak başka tarafa bakıyorum. Keşke onun gösteri için duyduğu heyecanı paylaşabilseydim.

"Hey! Buraya bak, bebeğim," Danica yüzümü kendisine doğru çekiyor. "Her şey yoluna girecek."

Arkamızdan bir bardak yere düşüp paramparça oluyor ve ben ayağa fırlıyorum, neredeyse masamızdaki mumu deviriyordum. *Hay sikeyim!*

"Tanrım, Dante. Çok gerginsin. Söz veriyorum gösteriden sonra doğruca eve gideceğiz."

İçkilerimiz geldi ve ilkinin bir dikişte mideye indirdim.

Onu dinlesen iyi olur, Dante. Korkaklığı bırak. Yine babamın sesi, her zamanki gibi eleştirel. Kötü şöhretli Fera ailesinin reisi olman gerekiyor, o yüzden öyle davranmaya başla!

İlk defa babamın sesine katılıyorum. *Neden sinirlerimi kontrol altına alamıyorum?*

Ama sonra yüzümdeki yanığı hatırlıyorum - hem yumruktan hem de utançtan. Hepimizi öldürtmeden önce Emilio'nun beni oradan tekme tokat ve çığlıklar atarak çıkardığını hatırlıyorum. Sonsuza dek gitmeden önce o güzel, şefkatli gözlerde yakaladığım son bakışı hatırlıyorum.

Nefes alamıyorum. Burası çok sıcak. Ceketimi çıkarıp sandalyemin üzerine atıyorum.

"Neden buranın klimasını açmıyorlar?" Homurdanıyorum. "İklim kontrolü eksikliği hakkında birileriyle konuşmalıyız."

"Elbette. Bu arada Sevgililer Gününüz kutlu olsun." Danica iç çeker ve kokteylindeki buzı pipetiyle iter.

Perişan görünüyor. Ve hepsi benim hatam.

Elini tuttum. "Özür dilerim, *Tesoro*. Rahatlayacağım," diye söz veriyorum ama ikimiz de bunun sadece lafta kaldığını biliyoruz. "Ama önce bir içkiye daha ihtiyacım var." Garsona el sallıyorum ve bir duble viski daha istiyorum. Danica başını sallayarak yeniden doldurmayı reddediyor, ilk içtiği şeyle arası hâlâ iyi. Her zaman ruh haline göre değişir. Tipik Danica. Her zaman çok kaygısız, çok maceracı.

Keşke her köşede gizlenen potansiyel tehlikeyi bilseydi. Ama yine de onun dünyası benimki kadar ölüm ve felaketle lekelenmemişti. Benim yüzümden tehlikeye düştüğü zamanlar hariç.

Parmaklarım sık sık yaptıkları gibi kolundaki taze yara izine gidiyor, bıçağın derisinde bıraktığı çirkin izi takip ediyor. Yara izi bende bir şeyleri, birilerini kırma isteği uyandırıyor. Beni ne kadar sevdiğini, beni kurtarmak için her şeyi yapabileceğini, hatta kendini tehlikeye atabileceğini hatırlatıyor. Ama bundan da öte, kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor. Kaçırılmasaydım, bu hayatı yaşamasaydım, Danica gelip beni kurtarmak zorunda kalmayacaktı, bu süreçte bıçaklanmayacaktı.

Çok kötü bir kesik değildi. Birkaç dikiş ve biraz zamanın iyileştiremeyeceği bir şey değildi. Ama yine de mükemmel cildini lekeledi ve onu her zaman koruyamayacağımı bilerek bana işkence etti. Benimleyken her zaman tehlikede. Şimdiye kadar çok fazla insan zarar gördü.

Her iki elimin dört parmağını süsleyen yüzükleri çevirerek iç geçiriyorum. Artık o kadar çok kişi öldü ki -annem, babam, büyükannem ve büyükbabam, karım... Danica için de yüzük takmayacağım.

Bana hissettirdiği kadar güvende hissetmesini istiyorum. İhanete uğradığımda ve kaçırıldığımda, hayatta kalma umudum olmadan günlerce paslı metal bir sandalyeye kanlar içinde zincirlendiğimde kelimenin tam anlamıyla hayatımı kurtardığı için değil.

Bu bedenimden daha fazlası; Danica zihnimi güvende ve sakın hissettiriyor. Ona teslim olduğumda, tüm karanlık, tüm suçluluk, öfke... hepsi bir anlığına da olsa yok oluyor. Beni, gerçek beni gören tek kişi o. Ama Danica bile Vegas'ta gömülü bıraktığım sırları bilmiyor.

Önümdeki sahneye odaklanmaya çalışarak koltuğumda dönüp duruyorum. Köpek maskesi takmış küçük penisli bir adam, deri pantolon giymiş ince belli, iri göğüslü bir kadın tarafından tartaklanıyordu. Böyle bir yerde görmeyi bekleyeceğiniz türden bir gösteriydi.

Geçen sefer çok sarhoştum. Onca zaman önce, çok sarhoştuk. Etrafta **k o ş t u r u p**, kargaşaya neden olup, korkusuz ve

durdurulamazdı. Onlar bizi durdurana kadar.

"Çok uzaklardasın, bebeğim. Aklında ne var?" Danica elini şefkatle kalçama koyarak soruyor. Her zaman olduğu gibi çok heybetli görünüyor. Yüzündeki hüznün benim yüzümden olmasından nefret ediyorum. Ona daha iyi bir eş, hak ettiği gibi bir erkek olamadığım için kendimi azarlıyorum.

"Özür dilerim aşkım. Kendimi biraz yorgun hissediyorum." Belli belirsiz gülümsüyorum, ona söylemem gereken gerçek sözler ifade edemeyeceğim kadar derine gömülmüş durumda.

Öğrenirse beni yine de ister mi? Hayır, bunu riske atamam. Artık önemi bile olmayan bir şey için olmaz. O zamanki ben değilim. Aptaldım, gençtim, azgındım. Bundan hiçbir şey çıkmazdı. Daha fazla ilerlemeden yarıda kesilmesi iyi oldu.

Elimi onunkinin üzerine koyup dudaklarıma götürüyorum ve yumuşak tenini öpüyorum. Danica gülümsüyor ve karanlığa gömülmüş yüzünü aydınlatıyor. Duygularımı kontrol altına alacağıma ve onun özenle hazırlanmış planlarını bozmayacağıma dair sessizce yemin ediyorum.

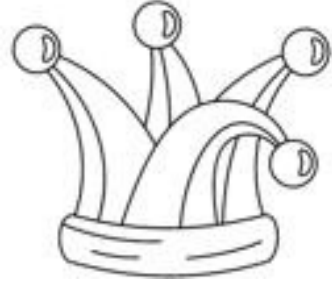
Onu daha yakına çekiyorum, sandalye ve her şey, böylece kolumu ona dolayabiliyorum. Karıştırmamaya dikkat ederek saçlarını içime çekiyorum. Onun tanıdık kokusu beni sakinleştiriyor, şeytanları bastırıyor.

Artık her şey farklı. İyi olacağız, kendi kendime tekrar ediyorum.

Uzun zaman önceydi.

Yazılmamış Yankılar 02

W Müzik yükseldikçe, ışıklar karardıkça geceyi içerek geçirdim. Müzakerelere geri dönmemiz gerektiğini, ailelerin bizi arayacağını biliyordum ama yine de bir gece geçirmekten başka bir şey istemiyordum. sonsuzluk senin eğlenceli bakışlarında kayboldu.

Bu duyguya, bu isteğe alışık değildim. Fera hanedanının yeni varisini doğuracaklarına ikna olmuş, çaresizce ayaklarıma kapanan genç kızlarla dolu bir hayatım oldu. Ama hiçbiri bana böyle hissettirmedi, yörüngeme girdiğinde midemdeki bu çırpınış.

Gençken buluşmalarımızı olması gerekenden çok daha fazla iple çekerdim. Ama bunu yalnızlığuma, iyi bir arkadaş istememe bağlıyordum. Ama bu sefer, bu sefer arkadaştan daha fazlası olmak istediğimden emindim.

Önümüzde, soyunmanın çeşitli aşamalarındaki kadınlardan oluşan müstehcen bir koro sahnede sallanıp oynuyor, yanından geçip gitmeme izin verdiğim gümüş bir tepside her şeylerini sergiliyorlardı. İstedğim menü maddesi listede yoktu, tabuydu. Öyle olduğunu biliyorduk. Ailelerimiz en iyi ihtimalle isteksiz iş ortaklarıydı, bazılarına göre rakiplerdi.

Yine de sana karşı koyamadım. Işıklar kararırken ve insanlar alkışlarken o ilk çalıntı öpücükte dudaklarını dudaklarıma bastırduğında... o anda ruhumun asla geri alamayacağım bir parçasını kaybettim.

Sayıcı üstün

(DANICA)

I sahnedeki gösterinin büyüüne kapılıyorum. O kadar ki, çok geç olana kadar yaklaşan yabancıları fark etmiyorum, ta ki sert bir baskı hissedene kadar rahatsız edici bir şekilde sırtıma girdi.

Kim olduğunu görmek için arkamı dönmek istiyorum ama fısıltıyla söylenen "ani hareket yok" sözü beni olduğum yerde donduruyor, matematik yavaş yavaş beni yakalıyor - sırtıma saplanan bir silah. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim ama şimdi böyle hissettirdiğinden eminim.

Kalbim çarpıyor ve bu iyi bir şey değil; ne yapacağımı bilmiyorum. Ben banliyöde büyüdüm - bu tür sahneleri sadece televizyonda görürdüm. Dante'yle tanıştığımdan beri bu tür şeyler kesinlikle daha sık oluyor ama yine de ilk kez vurduğumda olduğumdan daha hazırlıklı değilim. Ve hala ölmek istemiyorum.

Kapsüllü sahnede önümüzde, baskınlık ve boyun eğme arasında güzel bir dans olan açılış gösterisi devam ediyor. Merkezden yayılan yumuşak parıltı dışında oda karanlık. Kimse cam dünyanın içindeki çıplak bedenlerden başka bir şeye bakmıyor.

Başımı çevirmeden Dante'ye bakıyorum, şık takım elbiseli iki haydutun onu sandalyesinden çekip çıkarmasını izliyorum - şiddetle değil ama yeterince güçlü bir şekilde. Dante bana "Sakin ol" gibi bir şey söylüyor. *Ne tavsiye ama.*

Etrafımızda herkes alkışlıyor, gösteri sona erdi.

Dante alçak bir sesle "Bırak onu," diye tehdit eder ama sırtında gizli bir silah varken o bile tartışamaz. Adamlardan biri ona İtalyanca bir şeyler fısıldıyor ve Dante dövüşmeyi bırakıyor. Dil becerilerim temel bir anlayışa doğru ilerledi, ancak el çırpımlarıyla çok gürültülü olduğu için tanıdık ritim dışında bir şey anlayamıyorum.

"Dediklerini yap, *Tesoro*," diyor Dante, elime uzanarak. Pisliklerden biri elime vuruyor ve Dante geri çekiliyor. "Sana zarar vermeyecekler." Ona inanmıyorum ama inanmak istiyorum.

Sandalyemden çekiliyorum ve ayağa kalkmak için mücadele ediyorum, bacaklarım olması gerektiği gibi hareket etmiyor. Nemli ellerimi elbiseme siliyorum ama hala kaygan hissediyorum. *Ne haltlar dönüyor burada?* Korkarım Dante'yi dinleyip Vegas hayallerimden vazgeçmeliydim ama artık çok geç.

Odadan çıkarılıyoruz ama girdiğimiz koridorlardan değil. Hayır, bizi daha da sinsi, daha da karanlık gizli geçitlere götürüyorlar. Loş karanlıkta yankılanan ayak seslerimizi dinledikçe duyularım daha da artıyor, biz sözsüz bir şekilde yaklaşan kıyamete doğru yürürken gölgeler de bizimle birlikte hareket ediyor.

Adamlardan biri Dante'nin maskesini çıkarıp yere atar.

Yol göstermesi için ona bakıyorum ama yüzü bir duvar, bir kale gibi; o zümrüt gözlerin ardında ne olduğunu bilmiyorum. Adamlardan daha uzun, daha iri ama sayıca azız. *Bir şeyler yap, diye* sessizce yalvarıyorum ama hangi mucizeyi beklediğimi bilmiyorum.

Dante de aynı şeyi düşünmüş olmalı. Hiçbir uyarıda bulunmadan aniden durur ve silahlı adamların beklenmedik bir şekilde tuğladan evine çarparak tökezlemesine neden olur.

Onlar tepki veremedi Dante dönüyor, hareketleri akıcı ve kusursuz. Zaman yavaşlıyor ve en yakındaki saldırganı bileğini şimşek hızıyla çevirerek etkisiz hale getirmesini hayretle izliyorum. Yere çarpan silahın metalik şakırtısı dar alanda yankılanıyor.

Dante bir panterin hızı ve zarafetiyle, neredeyse otomatik pilotta harekete geçti. İkinci silahlı adamı bir dizi hesaplanmış vuruşla etkisiz hale getirip saldırıya karşı çaresiz bırakırken yumrukları kafamın yanından geçip gidiyor. Olayların beklenmedik bir şekilde gelişmesiyle bir an sersemleyen üçüncüsü kontrolü yeniden ele almak için çırpınıyor.

Bacaklarımı nasıl hareket ettirdiğimi bilmiyorum, ayağımı kaldırdığımı ya da sivri topuğumu arkamdaki pisliğin ayağına indirdiğimi hatırlamıyorum. Çığlık attığımı duyuyorum, beni bırakıyor. Nasıl bu kadar hızlı hareket ettiğimi bilmiyorum.

Emilio'nun haftalık savunma derslerimizde bana öğrettiği gibi. Bilinçli ben taş kesilmiş, zamanda donmuş; bilinçsiz ben tam savaş modunda, hayatımı, aşkıma korumak için bir kaltağı kesmeye hazır.

Cesaretim geldiği gibi hızla gidiyor. Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum.

"Yere yat, Danica!" Dante bağılıyor ve ben yere düşüyorum, başımı tutuyorum. Adamlar üstümde dövüşürken korumacı bir şekilde.

Gözlerimi kapatmak istiyorum ama ne olacağını görmek zorundayım. Dante iki büküm olmuş üçüncü silahlı adamı kalkan olarak kullanıyor ve diğerlerinin ateş hattını engellemek için ustaca manevra yapıyor. Kargaşada ateş açılıyor ama Dante hızlı ve yetenekli; tüm silahları ya tekmelemeyi ya da ulaşamayacakları bir yere fırlatmayı başarıyor.

Bir sürü İtalyanca bağırış çağırış var, bazıları da öfkeli İngilizce. Dante bir darbe yüzüne, bir darbe de karnına aldı. Keşke ona yardım edebilseydim ama yerde işe yaramaz bir halde yatıyorum, büzülmüşüm. Daha önce Dante'yi kaçıranlardan kurtardığımda bir koruma ordumuz vardı. Ama bu sefer hiç kimse yok. Ve hepsi benim hatam.

Yine de Dante bizi kurtarmak, buradan çıkarmak için hayatını riske atıyor. Başka hiç kimse benim için bunu yapmamıştı. Başka hiç kimse beni bu kadar önemsememişti. Kafamın içindeki bitmek bilmeyen talk show sunucusu kargaşanın üzerinde bağılıyor. *Ama Danica, aile ne demeli? Ebeveynler çocukları için her şeyi yapar, ölmeyi bile.* Ama benim ailem değil. Belki kardeşlerim için, çocukluğumu mahvetmekten zevk alan sadist ikizler için. *Zavallı küçük Danica, aptal ölü bir köpek için yaygara koparıyor.* Peki ya ben de o yanan kulübede kilitli kalsaydım, tek arkadaşım olan ıslak burunlu o görkemli siyah Labrador'la birlikte neredeyse ölüyor olsaydım? *Sus Danica, mükemmel geleceklerini mahvetme. Çocuklar bunu istememişti. Sessiz ol Danica.* Hayır, ailem beni hiç korumadı. Kundakçılıktan bile.

Ama Danica, eski sevgilin ne olacak? Çok uzun zamandır birlikteydiniz. Onun için her şeyden vazgeçtin, eğitiminden, hayatından, seni koruyacağından emin misin? Kapa çeneni! Şu lanet ses. Ama susmuyor. Hayır, o pisliğin aldatmasını gündeme getirmeyi seçiyor; şimdi, krizin ortasında, bana asla kimse için yeterince iyi olmadığını hatırlatıyor. *Kullanılmış, atılmış, zavallı küçük Danica yine yaramazlık yapıyor, en iyisi onu susturalım ya da daha iyisi görmezden gelem.*

Dante bana farklı davranan, beni gerçekten gören ilk kişiydi; benim için her şeyi yapardı (ve yapıyor). Bana asla olamayacağım söylenen Kraliçe gibi davranıyor, ait olmadığı süslü bir okuldaki beyaz bir çöp çocuk gibi değil. *Biri şu "povo"yu buradan çıkarsın.*

Dante beni kurtardıktan ya da kaçırdıktan sonra her şey değişti.

Sözlerini tutar, bana göz kulak olur. Sadece kendini idare edemediği zamanlarda geri çekiliyor. O anların benimle ilgili olmadığını, bastırılmış pek çok duygusu olduğunu ve her seferinde bir oyun seansında bunları açığa çıkardığımızı öğrendim.

Yine de her zaman arkamı kollar. Şimdi bile, desteksiz üç adamla savaşıırken.

Dar koridorda silahlar için mücadele devam ediyor. Bunu atlatmamız için inanmadığım bir tanrıya yalvarıyorum. Eğer canlı kurtulabilirsek bir daha Vegas'a adımımı atmayacağım, diye pazarlık yapıyorum. Kendimi suçlu hissediyorum ama korku diğer tüm duyguların önüne geçiyor, bedenimi kaskatı kesiyor, nefesim boğazımda sıkışıp kalıyor, sığlaşıyor.

Kaosun içinde Dante yerde duran bir silaha uzanmayı başarır ve çatışmanın gidişatını değiştirir. Her şey çok çabuk olur.

"Gidelim Danica," diye talimat verir Dante, gözleri duvara yaslanmış, elleri havada, silahlarına ulaşamayan üç adama kilitlenmiştir.

Dante bir an için bana bakıyor, bakışları yumuşuyor ve yerden kalkmama yardım etmek için bir kolunu uzatıyor. Onu tutuyorum ve kendimi yukarı çekiyorum, takım elbiselerden uzaklaşırken ona yakın duruyorum.

"Al bunu," diyerek başka bir silah aldı ve ağır silahı ellerime tutuşturdu.

Adrenalin damarlarımda dolaşıyor, tıpkı rahatlama gibi, ama yine de buradan çıkmamız gerekiyor. Kalbim göğsümde bir ağrıya neden olacak kadar hızlı atıyor, havayı ciğerlerime normal bir ritimde itmek için mücadele ediyor.

Dante'nin yanağı kanıyor, şimdiden biraz şişmiş. Ama bakışları çelikten yapılmış, odaklanmış. Yavaşça geriye doğru yürürken, silahlar faillere doğrultulmuşken, vücudunun benimkine karşı aldığı hızlı nefesleri hissedebiliyorum.

Koridorun sonuna ulaştık ve Dante bağırdı: "Kaçın!"

Onu takip ediyorum, bu aptal yüksek topuklu ayakkabılarla olabildiğince hızlı bir şekilde köşeyi dönüyorum.

Ama fazla uzağa gidemeyiz.

Bir sonraki koridorda silahlı adamlardan oluşan bir duvar bizi bekliyor. "*Fermo!*" DUR. Tanımadığımız bir ses bizi yolumuzda durduruyor. "Siktir," diye mırıldanıyor Dante, omuzları düşüyor.

"Bırak onu!" Öndeki adam emrediyor ve Dante'nin silahı tereddüt etmeden yere çarpıyor.

"Ne diyorsa onu yap Danica," diyor ama ben orada olmasaydım dövüleceğini biliyorum. Ben de silahımı bırakıyorum. Zaten onu kullanamazdım. Silah kullanmakta iyiyimdir ama sadece rahat olduğum ve pratik yaptığım silahları kullanırım.

Bu sefer sayıları çok fazla. Pahalı takım elbiseli ve parlak ayakkabılı hantal adamlar bizi merdivenlerden yukarı ve başka bir labirent koridora sürüklerken Sevgililer Günü'nden sağ çıkacağımıza dair tüm umutlarımı kaybediyorum. Bir asansör var. Neredeyse binanın tepesine çıkıyoruz - sadece bir kat aşağıda. Kapılar sallanarak tek kapılı kısa bir koridora açılıyor. *Şimdi boku yedik.*

Nefesime odaklanmaya ve panik yapmamaya çalışıyorum. Ama tek yapmak istediğim gözlerimi kapatıp her şeyin geçmesini sağlamak.

Bir kapıya ulaşıyoruz ve silahlı adamlardan biri kapıyı çalıyor, içeriden gelen ses izin verince iterek açıyor.

Ses, uzun kahverengi saçları neredeyse beline kadar inen bir adama ait. Masasının arkasında ayakta duruyor, sırtı bize dönük, büyük pencerelerden dışarı bakıyor.

Etrafımızdaki alanın büyüklüğü, hesaplanmış zenginlik ve ihtiyatlı gücün kusursuz havası beni etkiliyor. Duvarlar derin, zengin renklerle -bordo ve altın- kaplanmış ve bir çöküş atmosferi yaratılmış. Loş, stratejik olarak yerleştirilmiş lambalar gri duvarlarda dans eden sıcak bir parıltı yayıyor. Oda sesi emiyor, sınırlarının ötesindeki kaosu boğuyor gibi görünüyor. Aşağıdaki kulüpten gelen hiçbir şeyi duyamıyorum, alkışları ya da diğer katlardan gelen müziği bile.

Bir köşede maun bir masa odak noktası olarak duruyor. Masanın hemen üzerindeki duvara, kulübün çeşitli alanlarını gösteren, CCTV görüntüleriyle dolu büyük bir ekran monte edilmiştir.

Etrafımızdaki duvarlar, çeşitli aşamalardaki seks sahnelerini tasvir eden ayrıntılı sanat eserleriyle kaplı - nereye bakarsanız bakın çıplak vücut parçaları, bazıları zevkli, diğerleri kaba.

Burası kesinlikle bir ofis ve inkar edilemez bir tehlike duygusuyla karışmış bir otorite havası taşıyor. Asıl soru şu: Kimin ofisi? *Biz neredeyiz?*

Masanın karşısındaki deri koltuklara itilerek oturtuluyoruz, bu şatonun efendisi bize arkasını dönmüş, şehre bakarken koltuklara zorla oturtuluyoruz. Tek gördüğüm geniş omuzları, pahalı ayakkabıları, saçlarının sağlıklı dalgalar halinde kürek kemiklerinden aşağı nasıl döküldüğü. Arkasını dönmüyor, henüz değil. Parmaklarını çıtlatarak derin bir iç çekiyor.

Odadaki gerilim yoğun, elektrikli. Birinin bir şey söylemesini istiyorum ama ne söyleyeceklerinden korkuyorum. Artık kaçacak bir yer yok.

Dante'ye bakıyorum ama yüzü hiçbir şey ele vermiyor.

Yapmalıydım, yapabilirdim, yapardım - geriye dönüp baktığımda, bunların hepsi benim hatam.

Tanrım, bu şekilde ölmek istemiyorum.

ALEssIO

(DANTE)

M Gözlerin odanın içinde geziniyor, hesap yapıyor, bir kaçış yolu bulmaya çalışıyor ama ikimizi de öldürme riski olmayan bir hamle yok. Koridordaki pusu yeterince riskliydi. Danica'nın hayatıyla kumar oynamamalıydım. Ama Onları yenebileceğimi biliyordum.

Bu sefer, onlardan çok fazla var. Kapana kısıldık. Kim tarafından olduğunu hâlâ bilmiyorum.

Kalbim güm güm atıyor, adrenalin içime hücum ediyor. Önümüzdeki geniş omuzlu adamı tararken kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Birkaç dakika süren rahatsız edici sessizlikten sonra bile hala sırtı bize dönük. Bu işletmenin patronu olduğunu tahmin ediyorum ama kim olduğu ya da bizden ne istediği konusunda hâlâ hiçbir fikrim yok.

"Vay, vay, vay," diye konuşuyor uzun saçlı adam sonunda, kelimeler yavaş, kasıtlı ve ben donup kalıyorum. "Vegas'ta bir Fera mı? Hem de herhangi bir Fera değil. Sen mi? Hmm... Birinin bu kadar aptal olabileceğini hiç düşünmemiştim."

O sesi tanıyorum. Tanımamalıyım ama tanıyorum. Bunca zaman sonra bile.

Pencerenin yanındaki gizemli adam yavaşça arkasını dönüyor ve kendimi asla öldürmek zorunda kalmayacağımı düşündüğüm bir iblisle yüz yüze buluyorum. O kehribar gözleri her yaşta tanırdım.

Gözlerimiz kilitleniyor ve dünya yok oluyor. Ruhuma baktığını biliyorum ama gözlerimi kaçıramıyorum.

"Alessio," diye fısıldayarak nefes alıyorum, bakışlarım şık kömür rengi takım elbiseli, açık tişörtlü, altından kasları kabaran adama takılıyor. Sadece sol tarafından sarkan zevkli bir altın gözyaşı damlası küpe takıyor. Keskin çene çizgisi boyunca küçük bir yara izi uzanıyor. Parlak saçlarında gri bir çizgi var ve gözleri daha yorgun görünüyor ama bu kesinlikle o.

Koltuğumda kıvrandığımı hissediyorum.

Bize doğru yürüyor ve o şakacı, tehlikeli gözleri beni rehin alıyor. "Merhaba sevgilim," diye gülümsüyor ve morarmış yanağımı, kuruyan kanımı şefkatle okşuyor.

Ve bir anda her şey geri geliyor, bastırılmış duygular, bitmemiş işler, arzular. Nefesim ciğerlerimi terk etmeyi reddediyor, hala donmuş durumda. Onun varlığı duyularımı bastırıyor, kablolarıma kısa devre yaptırıyor. "Neler oluyor burada? Onu tanıyor musun?" Danica talep ediyor, hala

Yüksek alarm.

Alessio masanın üstüne oturup bize bakarken gizemli bir hava takınarak, "Ah, biz çok eskiden tanışıyoruz," diye gülüyor. Yakınlığı beni çıldırtmaya yetiyor. Kolonyasının kokusunu alabiliyorum-Aramis. Hâlâ aynı koku olamaz mı? Ama öyle olduğunu biliyorum. *Bu koku, Tanrım.*

"Bu ne anlama geliyor?" İçindeki muhabir her zaman çok meraklıdır, en uygunsuz zamanlarda bile.

"Birbirimizi gençken tanıyorduk," diyorum dudaklarımı büzerek ve Alessio'nun her hareketini izliyorum. Zihnim karşımda oturanın gerçekten o olduğu gerçeğini, onu son gördüğümdeki yaşının iki katından fazla olduğu gerçeğini işlemeyi reddediyor. Ben ondan sadece bir yaş büyük olabilirim ama o çok daha genç görünüyor. Her zaman o narin kadınsı hatlara sahipti, çok güzel, çok zarif.

Hâlâ şoktayım. Bir an için gerçekten bayılmış olabileceğimi ve bunun zihnimin bana oynadığı bir oyun olduğunu düşünüyorum. Koltuğu sıkıca kavriyorum ve parmak uçlarımda altındaki derinin dokusunu hissediyorum. Bu gerçek.

"Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?"

"Kime sorduğunuza bağlı," diye gülümsüyor Alessio. "Bizi yalnız bırakın," diyerek soru sormadan dağılan muhafızlara el sallıyor. Sadece bir hareketle bir orduya komuta etmek, kime *dönüşmüş bu adam?*

"Ah, çok daha iyi. Sonunda seni tamamen kendime saklayabilirim. Keşke o zamanlar biraz mahremiyetimiz olsaydı, değil mi?" Alessio gülüyor. Ne yapacağımı bilemiyorum.

nasıl yapılacağını, nasıl olunacağını. Geçmişim ve şimdiki zamanım, zamanın içinde hapsolmuş, kımıldamadan duran bir anda çarpıştı.

"Bizi öldürecek misin?" Hâlâ çok korkuyor olmalı, fark ediyorum. Onu rahatlatmak istiyorum ama şu anda kendimi bile rahatlatamıyorum.

"Hayır, *mia cara*. Seni öldürmeyeceğim. Ölmeni isteseydim burada oturuyor olmazdın." Alessio gülümsüyor, kızın elini tutup dudaklarına götürerek öpüyor.

"Ne istiyorsun?"

Hâlâ kelimelerimi bulmaya çalışıyorum ama hepsi saatte milyonlarca mil hızla kafamdan geçiyor ve hiçbirisi ağzımdan çıkmaya niyetli değil. Sadece etrafımda dönüp duruyorlar. *Alessio. O nasıl burada?*

"Sadece konuşmak istiyorum, ciddi bir şey değil. Belki yarım kalmış bir işi bitiririz." Bana bakıyor, göz kırpmıyor ve yemin ederim kalbim duruyor.

Danica, "Kafam karıştı," diyor. Ve olmak için her türlü hakka sahip.

"Ben de öyleydim, güzelim. Düşünsene, günümü gün ediyorum, işimi yapıyorum ve bir anda ekrana bakıp o tanıdık dövmeyi görüyorum. Senin kaslı adam maske takacak kadar akıllıydı ama ceketini çıkardığı anda boku yemişti. Kolundaki şu bant, onları almak için gizlice kaçtığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Birkaç düğme daha açıyor ve gömleğinin kolunu yukarı çekerek Danica'ya kolundaki aynı deseni gösteriyor; aynı mürekkeple, aynı anda yapılmış. Aynı ama farklı.

"Hatırlıyor musun, sevgilim?" O bana bakıyor, Danica da öyle. Hala bir cevap bulamıyorum. Sen ne diyorsun? Sonunda tekrar buluşacağımız gün için konuşmalar ve nutuklar hazırlardım ama sonunda o günün geleceğini düşünmekten vazgeçmiştim. Şimdi, 25 yıl sonra, işte buradayız. Ve tüm kelimeler buharlaştı.

"Neler oluyor, Dante?" Danica elimi tuttu.

"Oh, kendine gelecektir. Zavallı adam bir hayalet gördü, alışması için ona biraz zaman verin. Adın ne senin? Ne güzel bir ten, hmm..." Alessio parmaklarını Danica'nın yanağında gezdirerek yüzünü nazikçe okşuyor. Onun her zaman insanı anında rahatlatan bir özelliği vardı.

"Ben Danica," diyor kendinden emin bir şekilde. Ne kadar cesur biri.

"Danica? Hoşuma gitti. Memnun oldum, Danica. Duyduğun gibi, ben Alessio. Alessio Santoro. Vegas Santoro'larından, genellikle eklerdim.

Ama Dante bunu zaten biliyor ve sanırım bu bilgi sizin için bir şey ifade etmiyor. Oldukça genç bir şeysin, değil mi? Kaç yaşındasın?"

"26 yaşımdayım, *o kadar da* genç değilim," diye gülümsüyor Danica, Alessio'nun cazibesi altında biraz rahatlıyor.

"Hmm, neredeyse birlikte geçmişimiz kadar yaşlısın. Bu gerçekten de uzun bir süre. O zamanlar Romeo'nuz henüz 19 yaşında küçük bir delikanlıydı, Vegas'ın parlak sokaklarında koşturuyordu ve her şeyi ateşe vermeye hazırdı. Eğer bizi durdurmasalardı belki de bunu yapardık." Alessio bir iç çekip bana bakıyor. İkimiz de onun haklı olduğunu biliyoruz - her şeye sahip olabilirdik. Belki başka bir evrende.

"Bizi kaçırarak mısın?" Danica soruyor.

"Seni kaçırmak mı? Eğer esaret sana göreyse belki. Ama hayır, ben bir aşığım, dövüşçü değil. Adam kaçırmak pek benim tarzım değil." Alessio yine içtenlikle gülüyor ve Danica'nın gözle görülür bir şekilde rahatladığını görebiliyorum. "Seni buraya korumak için getirdim, sana zarar vermek için değil. Silahlar sadece gösteriş içindi, seni buraya getirmek için. Don Fera'nın isteyerek geleceğinden şüpheliyim. Yine de dövüşmeye çalışacağını bilmeliydim. İşini hiç kolaylaştırmadın, değil mi?" Alessio iç geçirir.

Bakışlarına karşılık veremiyorum.

"Sen de mi mafyadasın?" Danica soruyor.

"Onun gibi bir şey," diyor Alessio. "Seni fark edenin kardeşim değil de ben olduğuma sevinebilirsin diyelim. Dante Fera, Vegas'ta yüzünü gösterecek kadar küstahsın."

"Bu onun hatası değil, buraya geleceğimizi bilmiyordu. Sevgililer Günü'nde ona sürpriz yapmak istedim." Alessio beni dikkatle izlerken Danica hızla açıklıyor, gözleri içimi yakıyor, çok şey biliyor. Kendimi yeniden 19 yaşımdaymışım gibi hissediyorum, o kaygısız kahverengi kürelere cevaplardan çok sorularla bakıyorum.

"Görünüşe göre kader bizi bunca zaman sonra bir araya getirdi," diyor Alessio. "Bunu kutlamalıyız. Viski?" Masadan atlar ve çok uzakta olmayan içki tepsisine doğru yürür.

Danica kibarca başını sallıyor ve Alessio elindeki bardakla beklentiyle bana bakıyor.

"Duble... lütfen," demeyi başarıyorum, sesim gıcırıyor.

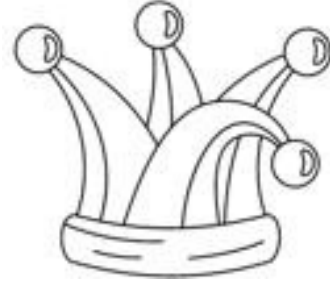
"Ah, prens konuşuyor! Duble oldu. Gördün mü, şimdi çok mu zordu?"

İçkiyi ondan alırken eli benimkine değişiyor ve ikimiz de donup kalıyoruz. Alessio gülümsüyor, bakışlarımı dikkatle tutuyor ve yerel aksanıyla fısıldıyor "*Mi sei mancato, amore mio.*" (Seni özledim, aşkım.)

Ben de onu özledim. Düşündüğümde daha fazla.
Ama sessiz kalıyorum.

Yazılmamış Yankılar 03

T Beni ikinci kez öpüşün o uykusuz işkence gecesinden sonraydı, dudaklarının benimkiler üzerindeki görüntüsünü yıpranmış bir hale gelene kadar tekrarladın.

Anlık görüntü.

Bu sefer seni ayartan, tekrar kaçman için seni baştan çıkaran, seni etrafımızdaki karanlığın güvenliğine geri çeken bendim.

Kelimelerden çok duygularım vardı. Bana bunu anlamaya çalışmamamı söyledin. Sana yanlış olduğunu söyledim. Bana "yanlış" kelimesinin öznel olduğunu söyledin. Dilin boynumda gezinirken, kulak mememi ısırırken, her protestomu kontrol edilemeyen bir arzu nefesine dönüştürürken neden olmasın diye nedenler sıralamaya devam ettim.

Durmamı ister misin? diye sordun, yüzüm ellerinin arasındaydı, bedenim benimkine bastırılmıştı, etrafımızda dans eden kalabalığın ortasında kıpırdamadan duruyorduk, öpüşüyorduk, elleşiyorduk, özlem duyuyorduk. Lütfen yapma, diye yalvardım, seni kendime çekerek. Sana doyamıyordum, her şeyi istiyordum, bu beni ne kadar korkutsa da.

Sana tüm dünyayı vermek istedim, sadece şehvet için değil. O şakacı gözlerinde bana şefkatle bakışın, beni dinleyişin (gerçekten dinleyişin), bileklerimi şefkatle öpüşün için.

Lütfen sonsuza kadar burada kalalım. Lütfen.

Ama ikimiz de zamanımızın kısıtlı olduğunu biliyorduk.

TEnsİsyon

(DANICA)

I Dante'ye neler olduğunu bilmiyorum. Onu hiç bu kadar garip davranırken görmemiştim. *Kim bu Alessio denen adam ve hikayeleri ne?* Çok fazla sorum var ama Dante dilsiz ve Alessio da Joker gibi davranıyor, bilmece gibi gülüyor. Benim için hiçbir anlam ifade etmiyorlar ama Dante her kelimeyi anlıyor gibi görünüyor.

En azından tehlike kısmı, o haydut silahını sırtıma dayadığında düşündüğüm kadar gerçek değilmiş gibi görünüyor. İçim rahatladı. Dante'nin Vegas'ta bulmaktan korktuğu adamın bu olmadığı açık; Alessio'yu gördüğüne gerçekten şaşırmış görünüyor. Burada başka bir şeyler dönüyor.

İtalyancam Alessio'nun ona "aşkım" dediğini bilecek kadar iyidir. Bu da başka bir aşırı sevgi dolu İtalyan şeyi mi? İkisi arasında cinsel bir gerilim olduğuna yemin edebilirim. Aslında, bundan oldukça eminim. İzlemesi en ilgi çekici şey bu. Alessio Dante'yle açıkça flört ediyor ve Dante bir şey yapmak yerine yüzünde acı dolu bir ifadeyle onu izliyor, koltuğunda rahatsız bir şekilde kıvranıyor.

Dante'yi 19 yaşında hayal edemiyorum. Ve onu kesinlikle başka bir erkekle hayal edemiyorum. Yine de aralarında bir şey var ve ne olduğunu öğrenmek için çaresizim. Artık ölüm tehdidi biraz daha ortadan kalktığına göre, beynim Dante ve Alessio'nun ilişkisi olan karmaşık gizemi çözmek için fazla mesai yapıyor.

"Bu konuşmaya daha *rahat* bir yerde devam etmeliyiz. Çatı katımda bir içkiye ne dersiniz? Sadece bir kat yukarıda," Alessio

öneriyor ve ben de kabul etmeye hevesliyim. Daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Ayrıca, nazik gözlü ve gür yeleli adamı çok çekici buluyorum, onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Belli ki bugün daha az düşüncesiz biri olmaya başlayacağım gün değil. *Siktir et, kulağa sıkıcı geliyor.*

"Gitmeliyiz," Dante yavaşça sesini geri alıyor. Yüzüklerini çeviriyor, bu haldeyken aklının çok uzaklarda olduğunu biliyorum. Keşke göz kapaklarının ardındaki gösteri için bir biletim olsaydı. Bunca zaman sonra bile hâlâ daha çok sırrı var.

"Artık düşmanın inindesin, *amore mio*. Ayrılma vaktin geçti. Yerinde olsaydım, dediğimi yapardım. Muhafızlarımı her zaman tekrar çağırabilirim." Şakacı bir uyarı ama yine de bir uyarı.

"Size zarar vermek istemiyoruz," diyorum çabucak, neredeyse kekeleyerek.

"Benim için aynı şeyi söylemek için çok erken," diye sırtıyor Alessio, sesindeki tehdit iması sanki hiç olmamış gibi tamamen kaybolmuş. "En azından senin için. Bu muhteşem canavara çok zarar vermek istiyorum." Dante'nin saçlarını çekerek başını ona bakacak şekilde eğiyor. Öyle eğlenceli bir tehlike havası var ki, durumu okumak imkânsız geliyor.

Alessio elini göğsünde gezdirip parmaklarını Dante'nin kalın boynunda gezdirerek boğazını sıkarken Dante, "Bana ne istersen yap ama sakın ona elini sürme," diye tıslıyor.

"Sana ne istersem mi yapacağım? Hmm...Ne dilediğine dikkat et, sevgilim. Şimdilik, gidelim!" Alessio Dante'yi serbest bırakıyor ve elini bana doğru uzatarak beni sandalyeden çekiyor. Momentum neredeyse beni masaya doğru uçuracaktı ama Alessio beni güçlü kucakıyla yakaladı ve sanki süslü bir dans yapıyormuşuz gibi beni geriye doğru yatırdı. Gülüyorum, neredeyse kıkırdıyorum. Elimi tutuyor ve parmaklarını benimkilerin üzerinde birleştirerek bir centilmen gibi beni kapıya doğru götürüyor.

"Benimle gelseniz iyi olur Don Fera, yoksa kim bilir bu güzel küçük şeye neler yaparım. Yani, şu vücuda bir bakın." Alessio elini belime koyuyor ve karnımda bir şehvet dalgası kıkırdıyor. *Tanrım, Danica. Kendine gel. Kötü adama karşı bir şeyler geliştirmenin zamanı değil.* Gerçi Alessio'ya kötü adam demek biraz aşırıya kaçmak olur. Kibar gözleri var... *Odaklan! Hâlâ tehlikeli olabilir.*

"Bu berbat bir fikir," diye mırıldanıyor Dante, isteksizce bizi kapıdan çıkarken takip ediyor, Alessio'nun kolu beni destekliyor. Dante'den biraz daha kısa, biraz daha zayıf ama yine de benden çok daha iri.

Asansörde Alessio, Dante'nin kemerinden tutup onu bize doğru çekiyor ve beni ikisinin iri figürleri arasına sıkıştırıyor. Aralarındaki ateşin geçtiğini hissediyorum. Sadece bir anlığına asansör pır pır ediyor ve lüks çatı katlarının en lüksüne açılıyor. Etrafında büyük pencereler var, odayı alttaki ofisten bile daha muhteşem manzaralarla dolduruyor. Anında büyüledim.

Geniş süit, yatak odasının salon alanına aktığı açık plan bir tasarıma sahip. Süslü mobilyalar, çok sayıda bitki ve muhtemelen çok pahalı olan sanat eserleri - zengin insanların dairelerinde sahip oldukları tüm lüks şeylerle dolu büyük bir daire: parmağınızı şıklattığınızda yanan ışıklar; okul harcımın daha pahalı olan şarap.

Dante ile bir yıl birlikte olduktan, neredeyse sınırsız bir kredi kartı ve istediğim her şeye sahip olma izniyle şımartıldıktan, gösterişli gala etkinlikleri ve daha da gösterişli düğünler ve ilişkilerle geçen bir yıldan sonra bile, Alessio ve Dante gibi insanların sürdüğü hayatların ihtişamı beni hala etkiliyor. Alçakça yollarla elde edilen bir servet, başka yollarla elde edilen bir servetle aynı şeyleri satın almaya devam ediyor.

"Şaraba geçelim mi?" Alessio, mutfığa gitmeden önce cevap bekleme zahmetine katlanmadan soruyor.

Kanepeye oturuyorum, Dante hâlâ garip bir şekilde kapının yanında duruyor.

"Gel buraya bebeğim," diye sesleniyorum ona, yanımdaki koltuğu okşayarak. Hiçbir şey söylemiyor, sadece iç geçiriyor ve yanıma oturuyor. Elini elime alıp tatlı tatlı öpüyorum. "Çok garip davranıyorsun. Endişelenmeli miyim?"

"Hayır," diyor Dante basitçe.

"Tehlikede miyiz?"

"Evet."

"Alessio'dan mı?"

"Hayır, Alessio bize zarar vermez..." Bilmem gereken tek şey bu.

"Keşke onu nasıl tanıdığını bana söyleyen," diye iç geçiriyorum, zorlamanın faydası olmadığını bilerek. Dante'nin beyni bazen bunaldığında ya da duygularını işleyemediğinde bu şekilde kapanıyor, bunu artık öğrendim. Tek ihtiyacı olan zaman ve belki biraz daha alkol.

"Biliyorum." Dante detay vermiyor. Elini sıkıyorum ve o da bu jesti karşılık veriyor. "Sana anlatacağım, söz veriyorum anlatacağım. Ben sadece-" Alessio'nun önümüzdeki masaya üç güzel kristal bardak koymasıyla kesildi. Tarihler ve yazılarla süslenmiş bir şişenin mantarını çekiyor ki muhtemelen

daha kültürlü bir insanı etkiliyor ama benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Hepsinin tadı aynı. Kırmızı şarabımı buzdolabına koyduğum biliniyor, Dante'nin beni çabucak zorladığı bir alışkanlık.

"Kadeh kaldıralım!" der Joker, bardağını kaldırır ve içindeki koyu kırmızı sıvıyı döndürür.

Ayağa kalkıyorum ve aynı şeyi yapması için Dante'nin kolunu çekiştiriyorum. Elimdeki kadehi etrafımdakilerle tokuştururken, annemin bana öğrettiği gibi iki erkeğin de gözlerinin içine bakmaya özen gösteriyorum. Kadeh kaldırırken göz teması kurmadığım için yedi yıl boyunca kötü seks yapmak istemiyorum. Kimse bunu istemez.

Büyük bir yudum alıyorum, mideme inen sıcaklığın tadını çıkarıyorum ve sonra bir tane daha. Dante bardağını tek seferde bitiriyor, yüksek sesle masaya bırakıyor ve neredeyse bardağı kırıyor.

"Parti hediyelerine ne dersiniz?" Alessio parmağını bardağının kenarında baştan çıkarıcı bir şekilde oynatarak teklif ediyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Dante başını hayır anlamında sallarken soruyorum.

"Uyuşturucu," diyor Dante. "Hayır, teşekkür ederim."

"Birazcık bile kokain yok mu? Belki biraz ecstasy? İsteyebileceğin her şey ve daha fazlası bende var," diye övünüyor Alessio.

"Şarapla aram iyidir," diye gülümsüyorum. Uyuşturucu hiçbir zaman bana göre olmadı. Arada bir esrar çekiyorum ama kimyasallar beynime pek iyi gelmiyor. Ayrıca, tanımadığım birinden bilmediğim maddeleri almakta tereddüt ediyorum, özellikle de onun hakkında pek bir şey bilmediğimi düşünürsek - Dante'nin gençken tanıdığı bir mafya babası olması dışında.

Ama itiraf etmeliyim ki, Alessio'nun Dante ile flört etmesini izlemek çok ateşli. Bu iki dev adam arasında gelişen cinsel dansa tamamen kapılmak için yeterince MM aşk romanı okudum. Her şeyden çok ilgimi çekti. Dante'nin bu yönünü hiç görmemiştim ve onun her yönünü yakından tanımak istiyorum.

"Keyfinize bakın o zaman," diye gülümsüyor Alessio, şarap kadehlerimizi doldururken.

Dante'ye sönmekte olan bir yıldızı tutuşturabilecek bir şiddetle bakar, Dante hızla başını çevirip yere bakmadan önce bu bakışa aynı parlaklıkta bir ateşle karşılık verir. Çok fazla bakış, çok az kelime. Onları dikkatle izliyorum.

"Peki, biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" Alessio'nun açıklama konusunda daha cömert davranacağını umarak şansımı deniyorum.

"Alessio gizemli bir şekilde cevap veriyor, sorgulayan zihnime hâlâ net bir cevap veremiyor. "İlgilenir misiniz?

Dans etmek mi?" Sonunda gözlerini Dante'den kaçırdı ve elimi tutarak beni etrafında döndürdü.

"Ama müzik yok?" Gülüyorum, ağırlıksızmışım gibi etrafımda dönmenin tadını çıkarıyorum, şarap korkumun kenarlarını biraz olsun yumuşatıyor.

"Alexa, *Fuego En El Fuego*'yu çal!" Alessio ev eğlence sistemine sesleniyor ve güzel, hızlı ritimli bir İtalyan şarkısı mükemmel ses seviyesinde havayı dolduruyor. Beni göğsüne çekiyor ve zarif hareketlerle odanın içinde dans ediyor, ayaklarım yere değmeden süzülüyormuşum gibi hissediyorum. O kadar güzel kokuyor ki, anın içinde, güçlü destekleyici kollarında kaybolmak çok kolay. Dante, onu biraz gevşetmek için sürekli çabalamama rağmen dans etmeyi pek umursamıyor. Bundan ne kadar keyif aldığımı unutmuşum.

Alessio beni etrafında döndürürken, "Soruyu geçiştiriyorsun," diye ısrar ediyorum. "*Kimsin* sen?" Tekrar deniyorum.

"Ben Alessio ve barış için geldim," diye sırtıyor. "Bize zarar vermek istemiyorsunuz, değil mi?"

"Hem de hiç. Ne yazık ki ailemin geri kalanı için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

"Ama neden?"

Alessio basitçe, "Bu benim anlatacağım bir hikâye değil, *mia cara*," diyerek konuyu kapatıyor.

Bu Dante'nin devreye girme sırası ve giriyor da, ama benim istediğim cevaplarla değil.

"Yeter!" Dante harekete geçtiğini ilan ediyor. Kolumdan tutup beni Alessio'dan uzaklaştırıyor.

"Tanrım, Dante, sakın ol, sadece biraz eğleniyoruz." Onu sakinleştirmek için elimi koluna koyuyorum ama beni nazıkçe ama iddialı bir şekilde kenara itiyor.

"Burada olmamalıyız," diyor Dante. Bana bakmıyor, Alessio'nun bakışlarında kaybolmuş, yumrukları bir sıkılıp bir açılıyor.

Alessio, Dante'nin ellerini tutarak, "Ne kadar boş bir şarkı," diye suratını asar. "Hadi dans edelim, sevgilim."

Her şey çok tuhaf görünüyor, sanki bir filmin içindeyiz. Hala aradığım cevaplara yaklaşamadım. Ama en azından şarap beni biraz rahatlatıyor.

Onca yıl önce burada ne oldu?

BOUNDARIEs

(DANTE)

"W Gitmeliyiz," diye ısrar ediyorum, Alessio'nun demir pençesinden kurtulmak için mücadele ediyorum. "Saçmalama, gece daha yeni başladı!" diye haykırıyor, beni Dans etmem için.

Ben onu durduramadan Alessio beni döndürüyor ve tekrar yakalıyor. Bir an için düşüyormuşum gibi hissediyorum ama beni bırakmıyor. Eli sıcak ve güvenli. Bu an gençliğimizdekinden farklı hissettiriyor ama içimde uyandırdığı his aynı.

Bunu ne kadar istesem de içim rahat değil. Tehlike hâlâ çok gerçek. Alessio'nun nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum ama Feras ve Santoro'lar uzun zamandır dost değil. Bir yabancı gibi hissetmem gereken ama öyle hissettirmeyen bu adama nasıl güvenebilirim?

Alessio beni tekrar döndürmeye çalışıyor ama bu sefer hazırlıklıyım, topuklarımı inatla yere vuruyorum. "Ben dans etmem, Alessio," diyorum basitçe, eli hâlâ benim elimde. Bırakmalıyım ama yapamıyorum. Çeyrek asır önce bana dünyayı vaat eden o şakacı kehribar gözlerde kayboluyorum. Her şeye rağmen, yapmamam gerektiğini bile bile istediğim bir dünya.

"Bu kadar şımarık olma, *amore mio*," diye dramatik bir şekilde iç geçirir Alessio.

"Ben senin hiçbir şeyin değilim," diye tükürüyorum, işlemek için yeterince rahat hissettiren tek duygu öfke.

Alessio geri itiyor, beni sertçe duvara yaslıyor. "Hiçbir şey mi? Tekrar söyle, nasıl *hiçbir şey* olmadığımızı söyle." Yüzü tam benimkine dayanmış, o kadar yakın ki göğsü benimkiyle birlikte inip kalkıyor, ikimiz de çok hızlı nefes alıp veriyoruz.

Sadece bir saniye tereddüt ediyorum ve tek ihtiyacı olan bu. Alessio yüzlerimiz arasındaki mesafeyi kapatıyor ve diliyle dudaklarımı açmaya zorluyor. Beni kabaca, özensizce öpüyor, dili benimkine doğru kayıyor. Ben de onu öpüyorum, bunu yapmak istemiyorum ama yapıyorum, bedenim bunu biliyor.

Bunu sonsuza dek istedim. 25 yıldır açığa çıkmamış arzularım bir anda alevlendi, sanki o kulübe geri dönmüşüz gibi, tereddütlü eller birbirine değiyor, kalp atıyor... beni ilk öptüğünde. *Hay sikeyim!*

Panik boğazımda düğümleniyor ve boğulmadan önce Alessio'yu şiddetle üzerimden itiyorum.

"O gemi çoktan kalktı," diye nefes alıyorum, yüz ifademde pek de iyi saklamadığımı bildiğim gerçeği ararken gözlerim ona yapışıyor.

Ama bana ihanet eden sadece gözlerim değil.

Alessio kalçalarını benimkilere doğru bastırıyor, hatasız ereksiyonu benimkilere doğru bastırıyor. "Gerçekten mi? O gemi kalktı mı? O zaman neden benim için bu kadar sertsin, *amore mio*?" Kalçalarını yavaşça gıcırdatıyor, sertliğini benimkine doğru hareket ettiriyor, yüzünde o aptal sırıtış.

Çıldırıyorum. İsteyerek yapmıyorum ama yapıyorum. O an çok büyük, duygular çok fazla. Danica'nın orada olduğunu, her şeyi izlediğini bilmek, buna dayanamıyorum! Benim böyle biri olduğumu, ona sadık olmadığımı düşünmesini istemiyorum.

Ona yumruk attım. Çenesinin ortasına.

Alessio şok içinde yüzünü tutarak geri çekiliyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece suçluluk duygusuyla midemi bulandıran o incinmiş ifadeyle bana bakıyor.

Bir yanım o güzel yüzü mahvetmek için bir sağ kroşe daha atmak istiyor ama Danica'nın sesi beni durduruyor. Duruyorum, yumruğum havada.

"Dante *Lanet Fera!*" Danica, başı büyük belada yaramaz bir çocukmuşum gibi bana ikinci bir isim uydurarak bağırıyor. "Dur!"

Alessio gelmeyen yumruktan kaçınmak için eğiliyor.

"Ona vurma. Tanrım. Saçmalıyorsun," diye azarlıyor Danica ve kendimi 10 yaşındaymışım gibi hissetmeme neden oluyor. Artık Alessio'ya bakmıyorum, Tanrıçamın, Kraliçemin küresine çekildim ve yaptıklarımın utanıyorum. Yere bakıyorum, ellerim titriyor.

"Özür dilerim," diye somurtuyorum, zar zor duyuluyor. Ona neden yumruk attığımı bilmiyorum. Danica şiddetten hoşlanmaz, özellikle de "gereksiz şiddet" dediği şeylerden hoşlanmaz, ki eminim bu da o kategoriye girer.

"Bana bak," diyor Danica ve ben sadece yumruk için değil, her şey için utanarak bakışlarını karşılıyorum. "Yine kötü bir çocuk gibi davranıyorsun, değil mi?" Sesinde patronluk taslayan tatlı bir azarlama var. Yanaklarım kızardı.

"Özür dilerim," diyorum usulca, omuzlarım utanç içinde kamburlaşmış. "Bayan" diye eklemek istiyorum ama Alessio'nun varlığının aşırı derecede farkındayım.

"Artık uslu duracak mısın?" Danica açıkça sinirlenmiş bir şekilde sorar.

"Söz veriyorum."

Danica'nın ifadesi yumuşayarak şefkate dönüşüyor ve elimi tutuyor. "İyi ol, tamam mı?"

Kendimi toparlamaya çalışarak başımı sallıyorum. Danica ile olan ilişkiye zarar vermek istemiyorum. O her zaman önce gelir - aptal sikim Sonja bugün kendi aklına sahip olsa ve eski fantezilerin peşinden koşsa bile.

Tanrım, ona sahip olduğum için çok şanslıyım.

Alessio, Danica'nın omzuna bir el koyarak gerginliği bozar. "Biraz daha şarap isteyen?"

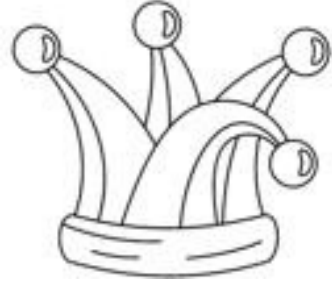
Daha fazla şarabın karar vermeme yardımcı olacağını sanmıyorum... ama her halükarda başımı sallıyorum.

Tüm bu durum hala garip bir rüya gibi geliyor ama neredeyse acı veren ereksiyonum bana bunun çok gerçek olduğunu hatırlatıyor.

Siktiğimin Sonja'sı.

Yazılmamış Yankılar 04

A Uykusuz geçen ikinci gecede dudaklarının tadını tekrar tekrar aldıktan sonra, bir daha gizlice kaçmak yoktu. Çok istiyordum, seni istiyordum, hepinizi. Ama bunun yerine, tek aldığım emir şehri derhal terk etmem oldu.

Dost rakipler yokluğumuzda yeminli düşmanlara dönüşmüştü; Vegas'ta kalamazdık. Tartıştım ve yalvardım ama aile kararını vermişti, bu bir savaştı. Ve sen artık benim düşmanımydın. Neden seni böyle göremiyordum? Neden seni sonunda saflığımı uğruna feda etmek istediğim kişiden başka bir şey olarak göremiyordum? Beni almanı, kırmanı, bana bir şeyler hissettirmeni, bu monotonluktan başka bir şey hissettirmeni istedim.

Kaçabiliriz. Tüm bu sorumluluktan, kaderimden uzakta yeni bir başlangıç yapabilirdik. Birlikte olmamıza, eğlenmemize izin verecekleri bir yere gidebilirdik. Annem hayattayken olduğu gibi gitarı tekrar elime alırdım. Sörf yapmayı öğrenebilir ya da şiirlerin üzerinde çalışabilirsin. Mutlu olabiliriz.

Ama önce aile, dedi babam, valizlerimizi lobiden taşırlarken izlerken. Önce aile.

Teslimiyet

(DANICA)

Alessio bir şişe şarap daha açar ve müziğin sesini açarak şehvetli ama ritmik İtalyan şarkılarından oluşan bir karışım çalar. Dante pek konuşmaz. Kanepede arkasına yaslanıp içkisini yudumluyor. Düşüncelere dalmış gibi görünüyor ama dikkatle bizi izliyor, Alessio'nun elimi tutup dansımıza devam etmesini izliyor, Joker'in beni daha da yakınımaya çekmesini izliyor.

tüm yörünge.

Şarap içimi ısıtıyor, her şeyi daha kolay hissettiriyor, sanki bir sahneden diğerine süzülüyorum. Sarhoş değilim ama yine de neşeliyim, özgürüm. Mantıklı aklım bir yabancıya karşı daha temkinli olmam gerektiğini biliyor ama Alessio'nun manyetik enerjisine o kadar kapılmışım ki umurumda bile değil. Zaten *mantıklı* olmak hiçbir zaman benim güçlü yanımdı olmadı.

"Seni öpmek istiyorum, *güzelim*," diyor Alessio, bileklerini arkamda birleştirerek. Bana öyle yoğun bakıyor ki, o muhteşem dudaklar o kadar yakın ki. Kokusu sarhoş edici; hangi kolonyayı kullandığını merak ediyorum.

"O zaman yap," diye meydan okuyorum ona. Gerçekten yapacağını sanmıyorum. Yine de bir yanımdı yapmasını çok istiyor. Özellikle de Dante'nin izlediğini bildiğim için. Daha önce beni bir başkasını öperken izlemişti. Kabul ediyorum, o bir kadındı ve bana Domme yöntemlerini öğretiyordu. Ama yine de, o da izledi, ben de...

"Korkarım erkek arkadaşın bana yine yumruk atacak." Alessio sırtlıyor ve söylediğimiz her şeyi duyabilen Dante'ye bakıyor.

"Sana yumruk atmayacağım," diyor Dante basitçe.

"Bu onu öpmemi onayladığın anlamına mı geliyor?" Sözleşmemizde Dante'nin onayladığı listede "boynuzlama" var, bu yüzden sınırların çok dışına çıkmadığımı biliyorum. Bunu daha önce konuşmuştuk ama henüz doğru oyun partnerini bulamadık. Yine de onun rızası olmadan asla bir şey yapamam. Asla.

"Onayladığımı söylemedim, sadece ona yumruk atmayacağımı söyledim." Dante'nin ses tonu anlaşılmaz.

"Kıskanıyor musun?" Onun da benim gibi kolayca kıskandığını biliyorum. "Evet ve hayır." Dante açıklama yapma zahmetine girmiyor.

"Yeterince iyi," diyor Alessio ve beni yumuşak ama tutkulu, incelikle samimi bir öpücük için kendine çekiyor. Dudakları hafifçe dudaklarıma değiyor, kolları beni sıkıca sarıyor ve sanki bir romantik komedideymişiz gibi beni biraz geriye yatırıyor.

"Hmm," diye mırıldanıyorum, sonunda uzaklaştığında dudaklarımı yalıyorum. "Tadın çok lezzetli." Alessio dilini dudaklarımin üzerinde gezdiriyor.

"Sen de mi?" *Bunu mu söylemem gerekiyordu? Tanrım, aptal gibi konuşuyorum.*

"Seni şanslı çocuk, Dante," diye gülümsüyor Alessio omzumun üzerinden.

Dante sadece homurdanıyor, dikkatle bizi izliyor. Hâlâ kızgın mı yoksa işin içinde mi bilmiyorum ama Alessio'yu yumruklamak için acele etmiyor, bu da bir başlangıç.

Alessio beni kollarının arasında döndürerek, "Hadi bunu tekrar yapalım," diye işaret ediyor, sanki dans etmeyi çoktan bırakmış olmamıza rağmen hâlâ dans ediyormuşuz gibi.

Dante bir şişe şarap daha açmak için koltuktan kalkıyor. Alessio ikinci öpücüğümüzü derinleştirirken, elleri göğüslerimin kıvrımlarını keşfederken hemen yanımda. Alessio bedenimi kendine çekerken, bana dokunurken, beni okşarken, beklemediğim bir çılgınlıkla dudaklarımı yutarken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Sonunda soluk soluğa ayrıldığımızda, Dante karşımızda donmuş bir şekilde duruyor, şarap kadehten taşıyor.

"Ön sıra koltuklar. Gösteriyi beğendin mi sevgilim?" Alessio parmaklarıyla Dante'nin pantolonundaki çadırın izini sürerek sorar.

Dante'nin nefesi kesiliyor, sertliği arttıkça dar pantolonu daha da geriliyor.

Bunun saçma bir fikir olduğunu biliyorum ama umurumda da değil, görmek istiyorum, görmeyi *arzuluyorum*, görmeye *ihtiyacım var*. "Ona sakso çekmek ister misin?" Elimi Alessio'nunkinin üzerine koyup Dante'nin pantolonunun üzerinden geçirerek ve ereksiyonunu okşayarak usulca soruyorum. Açık saçık konuşmak hiçbir zaman benim güçlü yanımdı ve içten içe utanıyordum, ancak adamların hiçbirini aldırımıyor gibi görünüyor.

Dante bu kez daha da yüksek sesle soluyor, gözleri kocaman, vahşi.

Dante cevap vermeden önce Alessio konuşur. "Paylaşmanın sakıncası var mı?"

"Hiç de değil. İzlemeyi çok isterim," diye onu rahatlatıyorum.

Dante inliyor, benden Alessio'ya ve sonra tekrar bana bakarken hızlı hızlı nefes alıp veriyor. Kararsızlığın verdiği eziyet yüz ifadesini acı dolu bir ifadeye büründürüyor.

"O karar verirken..." Alessio sırtıyor, beni aç bir öpücük için kendine çekerken Dante'yi tam sertliğe kadar ovuyoruz, benim elim onunkinin üzerinde.

Dikkatimi Dante'ye veriyorum. "Ne diyorsun *Tesoro*? Benim için bir gösteri yapar mısınız çocuklar? İzlerken kendime dokunmayı çok isterim..." Bu uzun zamandır benim fantezim olsa da Dante'nin böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim. Belli ki onun hakkında öğrenmem gereken çok şey var.

Dante'nin kemerini çözüyorum, pantolonunun fermuarını yavaşça açıyorum ve boyunu kumaşın kısıtlayıcı sınırlarından kaldırıyorum. "İşte buradasın," diye gülümsüyorum, parmaklarım onun sertliğinin etrafına sarılmış, başının ucunun altından onu okşuyor, tam da onun sevdiği gibi.

Dante dokunuşlarımın altında kıvranıyor, usulca inliyor. Edepsiz konuşmalarımı ne kadar sevdiğini biliyorum. Ama bunu daha önce başka bir erkeğin önünde hiç yapmamıştık. Kalbim küt küt atıyor, içimi ateş gibi saran bir arzu ürpertisi.

"Hisset beni." Elbisemi kalçalarımın üzerinden yukarı kaldırıyorum ve Dante'nin elini külotumdan aşağı, kalçalarımın arasında biriken ıslaklığa, şehvetime doğru yönlendiriyorum. "Ne kadar ıslak olduğumu hissediyor musun bebeğim?"

Dante hipnotize olmuş bir şekilde başını sallar. "Tatmak ister misin?"

Parmaklarını dudaklarına götürüyor ve beni yavaşça parmaklarından emiyor.

"Ne kadar iyi bir çocuk," diye gülümsüyorum, onu öpmek için uzanıyorum, dudaklarında kendimden bir tat yakalıyorum. Vücudumu Dante'ninkine bastırıyorum, sert aletini aramıza hapsederken fısıldıyorum, "İstersen hayır diyebilirsin. Bunu istiyor musun sevgilim?"

Dante yavaşça başını sallar, gözleri yere kilitlenmiştir.

"Bana bak bebeğim. Sözlerini söyle. Bunu istiyor musun?" Çenesini kendime doğru eğdim.

"Evet," diye onaylıyor ve yüksek sesle nefes veriyor.

"Ne olursa olsun seni seviyorum," diye gülümseyerek elini sıkıyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye yanıtlar Dante, sonunda yüzüne bir ifade gelir.

"Şimdi sakın izinsiz gelmeye kalkma!" Dante'nin hassas ereksiyonuna elimini tersiyle vururken ses tonum değişiyor,

onu acı içinde iki büküm ediyor. Şimdiye kadar Alessio bu dinamikte gücün kimde olduğunu çok iyi anlamış olmalı ama bu konuda yorum yapmıyor.

"O tamamen senin, Alessio. Sadece iyi görebildiğimden emin ol." Alessio'dan özensiz bir öpücük almak için uzanıyorum, dilimi onunkine sürterek ıslaklığının tadına bakmasını sağlıyorum. *Sadece bir tat.*

"Bundan sonra daha fazlasını istiyorum," diye söz veriyor Alessio, ben ayrılırken kıcımlı avuçluyor.

Odanın ortasındaki L şeklindeki büyük siyah deri kanepeye düşmeden önce külotum yere kayıyor. Elbisem hala belime kadar sıyrılmış durumda, alt tarafım ise kolay erişim için tamamen çıplak. Erkeklere söylediklerimde ciddiydim, *izlemek* için her türlü niyetim var.

Ben de öyle yapıyorum. Şampuanlı saçları olan güzel İtalyan tanrısının Dante'nin, *benim* Dante'min önünde diz çökmesini izliyorum. Yine de kendimi rahatsız, garip ya da üçüncü teker gibi hissetmiyorum. Güçlenmiş hissediyorum! Aç. Şehvet dolu. Hiç hissetmediğim kadar azgın hissediyorum ve en önemlisi Dante için heyecanlanıyorum. Bunu beklemiyordum, ama Alessio aletini ağzına alırken Dante'nin yüzünün asla dile getiremeyeceği milyonlarca duyguyla buruşmasını izlemek... o anda kıskançlık değil, sadece sevgi hissediyorum.

Parmaklarımın klitorisimin üzerinden aşağı kaymasına izin vererek usulca mırıldanıyorum.

Spellbound

(DANTE)

I Alessio'nun salon halısının üzerinde dizlerinin üzerine çöküşünü izliyorum, sanki hayat ağır çekimde ilerliyormuş gibi. Onu durdurumuyorum, durdurmak da istemiyorum. Geçen sefer diz çökmüş olan bendim. Geçen sefer... Bizi yakaladıklarında, Alessio'yu götürdüklerinde

Uzakta.

Bunca yıl, yeniden yapmak için çok geç olduğunu düşündüm. Ama işte burada, her zamanki gibi güzel, pantolonumu kırımın altına kadar indiriyor. Yaş Alessio'ya iyi davranmış; keskin yüz hatlarına kavuşmuş. Onu o zaman istediğim kadar şimdi de istiyorum - dudaklarını sikimin ucuna yaklaştıırken bunu kesinlikle biliyorum.

Dudaklarımdan bir inilti kaçıyor ve onu durdurmaya çalışmıyorum. Kendiminkine %100 sahip olmasam bile Danica'nın onayına sahibim.

Bedenim bunu istiyor, bunu o kadar çok istiyor ki tenimi yakıyor; sırf bu duyguyu, ona duyduğum bu acıyı durdurmak için onu bedenimden söküp yere atmak istiyorum. Ama zihnim, zihnim 45 yıl boyunca alfa erkeği, ağlamayan çocuk, duygusuzca öldüren adam olmak için eğitildi. Zihnim bu ihtiyacı kabullenemiyor: Alessio aletimin her santimini o yumuşak dudaklarının arasına alana kadar daha derin ve daha derin yutarak bedenimle umutsuzca savaşıyor.

Sen lanet bir korkaksın, büyü artık, Dante! Bizi Vegas'ta yakaladıklarında babamın o zamanki sesi hâlâ kulaklarımda. Alessio pantolonumu ve iç çamaşırimi ayak bileklerime kadar indirirken anı zihnimde tekrarlanıyor,

Kıçımı Vegas silüetine, büyük cam pencerelerin ötesinde uzanan şehre maruz bıraktım. Kimse perdeleri kapatmaya zahmet etmemiştir.

Ailen sana bağlı, babamın sesi susmayı reddediyor. Sikin ne istediği önemli değil. Yine de, Alessio beni tükürüp tekrar yutarken, eli taşaklarıma sarılıp onları avuçlarken ve nazikçe çekiştirirken daha yüksek sesle inliyorum. Bu hayat boşa harcanacak bir hayat değil evlat. Sen bir Fera'sın, öyle davran.

O zaman da dinlemedim, şimdi de dinlemiyorum. Hayır, Alessio'nun saçlarından bir avuç tutup olabildiğince sert çekiyorum ve bastırılmamış şehvetli bir hırıltıyla sikimi ağzına sürüyorum.

Gözlerim kanepedeki Danica'ya kayıyor. Bana bir öpücük konduruyor, kendi zevki kadar bizim zevkimiz için de yüksek sesle inliyor ve kendini parmaklarken hareketi hızlandırıyor. Onun zevkten burkulan yüzünü görmekten asla bıkmam. Bu kadın ne çılgın bir vahşi çocuk. Bana eziyet eden şeyleri sorgusuz sualsiz kabul ediyor.

Bakışlarımı tekrar yerdeki yakışıklı kötü adama çevirmeden önce gülümsüyoruz, sikim onun ağzında zonkluyor.

Kehribar rengi sıvı havuzları şehvetle parlayan Alessio, her şeyimi içine çekerken bana bakıyor - neredeyse sikimde boğuluyor. Yüzünü becerirken bakışlarımı cesurca koruyor, dölleri dudaklarını ıslatana kadar tekrar tekrar.

Hepsini istiyorum, bitirmek istiyorum. "Lütfen!" Uluyorum.

"Sakin buna cüret etme," diye tıslıyor Danica yan taraftan. Beni çok iyi tanıyor. "Gelmek yok dedim." Hızla hareket ediyor, Alessio'yu sikimden çekip çıkarıyor... önce onu, sonra beni öpüyor. Hepimiz nefes nefese kalmıştık, hepimizin farklı sebepleri vardı, hepimiz sınıra yaklaşmıştık.

"Patlamak üzereyim," diye itiraf ediyorum öpüşürken, ona sıkıca sarılıyorum. Alessio'nun sikimin etrafındaki dudaklarını özlüyorum. *Ne yapıyorum ben böyle?*

"Öyle olduğunu biliyorum, *Tesoro*. Ama kural kuraldır. Aşağı, Sonja." Sertleşmiş sikime üç kez hafifçe ama acı verecek kadar sertçe vuruyor. Zihnindeki umutsuz döngüyü bozuyor, beni şimdiki zamana zorluyor.

"Teşekkür ederim," diye gülümsüyorum Danica'ya, bu anı benimle paylaştığı, beni toprakladığı için minnettarım. Aynı anda hem kaybolmuş hem de bulunmuş hissediyorum.

"Hmm... Henüz menüdeki tüm ürünlerden tatmadım." Alessio bize katılıyor ve elini baştan çıkarıcı bir şekilde Danica'nın kalçasının kıvrımlarında gezdiriyor. Danica ona muzipçe sırıtıyor ve sonra bana bakıyor. "İzlemek ister misin, bebeğim?"

Başımı sallıyorum, evet. Bu aşamada *nedenini* sorgulamanın bir anlamı yok. Danica ve Alessio'yu bu şekilde birlikte düşünmek bile inanılmaz derecede tahrik edici!

Danica beni derinden öpüyor ve sonra odağını Alessio'ya çeviriyor. Beni diken üstünde ve muhtaç bırakmayı sevdiğini biliyorum.

Kanepeden, onların duyulmayan fısıldaşmalarını görüyorum. Danica endişeyle gülüyor ama Alessio soyunmaya başladığında onaylarcasına başını sallıyor, şehvetli bir striptiz şovuyla yavaşça katlarını atıyor.

Kendi umutsuz boşalma ihtiyacımdan başka bir şey düşünmek zor; Alessio'nun çarpıcı siki nihayet kesilmemiş, kalın bir şekilde serbest kalırken sertliğim ağrıyor. Gururla duruyor, ben onun çıplaklığının tadını çıkarırken onu izlememi seyrediyor. 43 yaşında olmasına rağmen vücudu sert, kaslı ama bir yüzücü gibi zayıf.

Alessio, Danica'yı soldaki kral boy yatağa götürürken kanepede donmuş bir halde dikkatle izliyorum. Yetkinin kimde olduğunu ve bundan sonra ne yapacaklarını düşünürken bir anlık hafif bir gariplik oluyor ama sadece bir an. Danica şeytanca sırıtıyor ve Alessio'yu yatağa itiyor, bir çita gibi üzerine yürüyor. Alessio ona izin verir.

Ereksiyonum damlıyor ama bu konuda bir şey yapamayacağımı biliyorum. Danica Alessio'nun sikini yutarken, o mükemmel, lekesiz kırmızı dudaklarıyla onu aşağı yukarı yalarken kendime dokunmayı çok istiyorum. Ama hanımefendi dokunmak yok dedi.

Alessio bana bakıyor; bakışlarımı olabildiğince uzun süre tutuyor, zevk çok fazla geldiğinde gözlerini kapatıyor. Danica yaptığı işte iyi, Alessio'nun yüzünden böyle düşünen tek kişinin ben olmadığımı anlayabiliyorum. Aynı anda hem onun olmak hem de onu becermek istiyorum!

Zihnimi dolduran çok fazla duygu var. Bir kısmı kıskançlık, Danica'yı sahiplenme. O benim ve onu paylaşmak istemiyorum. Her ne kadar boynuzlama fantezilerim olsa da, hiçbir zaman bu fantezilerimin peşinden gidemedim. Onu kaybetme riskini almak istemiyorum. *Ya benim yerime Alessio'yu isterse?*

Ama başka bir parçam, daha büyük bir parçam, saf şehvet hissediyor. Danica'nın performansını izlemek, onun kendinden, vücudundan bu kadar emin olmasını izlemek. *Tanrım, onu her zamankinden daha çok istiyorum.* Ona Domme dediğim için onunla gurur duyuyorum.

Üçüncü bir parçam, düşünmek istemediğim parçam, Danica'nın Alessio'nun üzerindeki ellerini, herhangi birinin ona, *benim* Alessio'ma ellerini sürmesini kıskanıyor.

Ama o asla benim olmadı, bundan emin oldular.

Danica onu orgazma ulaştırırken Alessio'nun yüz ifadesini ayrıntılı olarak inceliyorum, yüzündeki mutluluk ışıltısını, o kaygısız merakı, yüzündeki seğirmeyi izliyorum.

yaklaştıkça gözlerine bakıyorum. Onun böyle zevkle mırıldanmasını sağlayan kişi olmak istiyorum - bir keresinde neredeyse oluyordum...

Bu kısım üzerinde durmak istemiyorum. Bu bana sadece burada olmamızın bile hala tehlikede olduğumuzu ve buradan gitmemiz gerektiğini hatırlatıyor. Alessio'nun kardeşi hâlâ ailenin reisi ve yüzümü bir daha asla görmek istemediğini açıkça belirtti. Beni küçük kardeşinin çatı katında yarı çıplak halde bulmasının olumlu bir tepkiyle karşılanacağı şüpheli.

Ama hiçbir yere gitmiyorum, diziye bağlıyım.

Alessio alt dudağını baştan çıkarıcı bir şekilde ısırırken bana göz kırpmıyor, dudaklarından gürültülü bir hırıltı yankılanıyor. "Yaklaştım," diye uyarıyor onu.

Danica cesurca, "Göğüslerimin üzerine," diyerek tam zamanında geri çekiliyor.

Alessio'nun sikinden fışkıran kalın döller elbisesine, göğüs dekoltesine sıcıyor ve hedefine sadece kısmen ulaşıyor.

Dramatik çıkış, bir kulüpteki herhangi bir gösterinin olabileceğinden daha nefes kesici - tek bir izleyiciyle, benimle yapılan bir performans.

Trans halinde yürüyorum, yatakla kanepeler arasındaki kısa mesafeyi kapatıyorum, ellerim yanlarımda kenetlenmiş, çaresiz sikime dokunmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Temizlemek mi?" Danica onu öpmek için eğildiğimde, dilim dudaklarındaki yabancı tadı keşfederken teklif ediyor...

"Memnuniyetle." Alessio'yu köprücük kemiğinden, göğüslerinin arasındaki oluktan, boynundan yalıyorum. Her damlasını buluyorum ve çılgınca tüketiyorum, harcanan tutkunun tadına varıyorum.

"Çok tatlısın. Gösteriyi beğendin mi?" Danica sordu ve ben de gülümseyerek başımı salladım. Işıl ışıldı.

"Çok ateşliydi," diye itiraf ediyorum, döl lekeli dudaklarımla onu öperken.

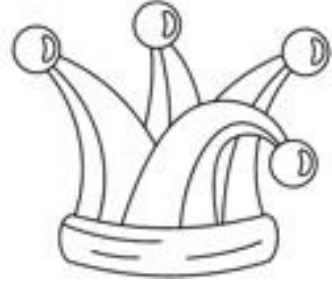
Alessio kalkıp bize katılıyor, önce Danica'yı öpüyor, sonra da beni bir öpücükle ödüllendiriyor. Bu sefer onu itmiyorum ya da yumruklamıyorum. Hayır, o ana teslim oluyorum ve yıllar önce beni neredeyse mahveden adam beni tekrar ağına düşürürken rahat bir nefes alıyorum. Dili ağzımı keşfederken dudakları yumuşak, sıcak ve benimkiler için çaresiz. Sikim zıplıyor, aksiyonun bir parçası olmak için can atıyor.

Tanrım, çözülüyorum. Tekrar.

Tıpkı önceki gibi. Ama bu sefer Danica da büyüünün içinde kayboldu.

Yazılmamış Yankılar 05

***I** Geri dönmek zorundaydım. Seninle konuşmadan öylece gidemezdim. Hepsi tek taraflı mıydı? Sadece ben miydim? Bilmek zorundaydım, ne istediğini bilmek zorundaydım. Sadece ben miydim?*

Adını küçük bir kâğıda yazıp kapımın altından attığın seks kulübünün gölgelerinde son bir randevu. Sıcak dudaklarına, rahat kucağına, benimkine bastırдыңın sertliğine bir kaçamak daha.

Bu kez, parmakların pantolonumun gergin kumaşı üzerinde oynarken bedenimden nefessiz iniltiler çıkararak tenimi okşayan gezgin ellerini durdurmam. Tereddütle ellerimin seni keşfetmesine izin verdim, sana olan ihtiyacım yoğunlaştıkça kararsızlık hızla güvene dönüştü. Aramızda çok fazla kumaş vardı.

Beni yarı özel bir odaya götürürken, beni dizlerimin üzerine iterken ve o muhteşem damlayan sikini kotundan kurtarıırken etrafımdaki dünya bir bulanıklık içinde eridi. Daha önce hiç başka birine dokunmamıştım, güzelliğine hayran kalmamıştım (kalacağımı hiç düşünmemiştim). Ama sen utanmadan kendini bana teslim ettin, tadına bakmama, emmeme, zevk almama izin verdin.

İkimiz de içeri girdiklerini duymadık, ikimiz de çok geç olana kadar tanıdık yüzleri fark etmedik, ta ki onlar seni tekmeleyerek ve çığlık atarak dışarı sürükleyip beni dizlerimin üzerinde acı verici bir ereksiyon ve morarmış bir gözle bırakana kadar.

RELEAsE

(DANTE)

IDanica en büyük güç hamlesiyle bana özgürlüğümü geri verdi. Beni donduruyor, aşırı uyarılmış beynimdeki kırılğan kabloları kısa devre yaptırıyor.

"Bu senin seçimin, bebeğim. Nasıl boşalmak istiyorsun?" diye tekrarlıyor ve yanağımı şefkatle okşuyor. Diğer kolu hâlâ çıplak olan, sertleşmiş Alessio'ya sarılmış, uçümüzü sıkı bir kucaklaşmayla bir arada tutuyor.

Alessio'ya bakıyorum, kalbim biyolojik olarak atması gerekenden daha hızlı atıyor.

Bunu istememeliyim. Ama istiyorum.

Bakışlarım Danica'ya kayıyor, arıyor. Bu kadar destekleyici olduğuna inanamıyorum ama Danica bu işte, elbette anlayışlı. Kendini zevk düşkününü ilan eden Danica'nın benim tamamen tatmin olmamı ve mutlu olmamı istediğini biliyorum. Başkasının dokunuşuyla olsa bile. Başka bir erkeği istediğim için erkekliğimi sorgulayacağından çok endişeliydim ama onun beyni böyle çalışmıyor. Benim ikili gördüğüm yerde, Danica spektrumlar görüyordu. Bir keresinde açıklamaya çalışmıştı ama kelimeler şu ana kadar bir anlam ifade etmiyordu.

"Söyle bebeğim," diye beni cesaretlendiriyor. Onun onayını almak her şeyi kolaylaştırıyor ama aynı zamanda zorlaştırıyor - bir yanım benim yerime seçim yapmasını, çok istediğim şeyin peşinden gitmemi yasaklamasını diliyor. Ama Danica sadece gülümsüyor ve elimi güven verici bir şekilde sıkıyor.

Gerilim o kadar yoğun ki, kesmek için tasarlanmamış herhangi bir aletle kesebilirsiniz. Derin bir nefes alıyorum, sinirlerimi yatıştırmaya, sesimi sabitlemeye çalışıyorum.

Alessio'nun yüzüne dön.

"Dokun bana, lütfen," diye yalvarıyorum, çok yumuşak, sesim yabancı, titrek ama açıkça belli.

Yüksek sesle nefes veriyorum, bir yanıt beklerken yere gömülmek istiyorum, asla gelmeyecek olan reddedilmeden korkuyorum. *Neden onun yanında kendimi ergen gibi hissediyorum?*

"Bunu söylediğini duymak için onlarca yıl bekledim, *amore mio*." Alessio gülümsüyor ve beni kollarına çekiyor, dudakları sonsuza dek gidermek istediğim bastırılamaz bir susuzlukla dudaklarımı buluyor. Kalbimdeki çarpıntı yavaşlamak yerine hızlanana, avuçlarım terleyene ve sikim dayanılmaz sertliğiyle ağrıyana kadar beni öpüyor.

"Bak ne kadar güzel," diye mırıldanıyor Danica, bir elini her iki sikimizin etrafına sararak. Alessio bana gülümserken Danica iki eliyle parmaklarının arasına sıkıştırdığı penislerimizi birbirine bastırarak ovuşturuyor.

Bu çok tahrik edici bir manzara, neredeyse ezici bir şekilde. Küçük baştan çıkarıcı eğiliyor ve yatağa tırmanmadan önce her birimizin uçlarını, sonra da yüzlerimizi öpüyor. Kulağıma beni anında çılgına çeviren sözleri fısıldamadan önce değil: "İznin var bebeğim. Geldiğini görmeme izin ver."

Cevap olarak inliyorum, hissettiğim duyguları, içimde yanan arzuları ifade edebilecek hiçbir kelime yok. Hayatım boyunca bir şeyleri bastırdım, ama bu gece değil. Bu gece her şeyi istiyorum.

"Alessio gülümsüyor ve beni hızla sertleşen yumuşak bir öpücük için kendine çekiyor. Dudağıma ısıyor ve beni büyük pencerelerin bittiği duvara doğru itiyor, elleri üzerimde, giysilerimden geriye kalanları çekiştiriyor, altındaki teni buluyor, çimdikliyor, yalıyor, kemiriyor... tırnakları sırtımı kazıyor.

Alessio ile fiziksel olmaktan çok daha fazlası var, ama söylenmemiş tüm kelimeler, paylaşılmamış yıllar, bu ileri geri dansına, itme ve çekmeye, tenine karşı benimkine ihtiyaç duymama, doyumsuz arzuma yol açtı.

Onu itiyorum ve o beni geri çekiyor. Ona saldırıyorum, onu duvara itiyorum ve o da beni yanına alıyor. Oyun kavgası ve gerçek öpüşme, saldırganlığımız neredeyse yabancı ama aynı zamanda çok tanıdık gelen bir şefkatle karışıyor çünkü bu Alessio.

Alessio'nun elleri her yerime dokunurken, aptal yeleğimi başımdan çekip yere atarken, "Artık çocuk değiliz," diye tam bir cümle kurmayı başarıyorum.

Karşısında çırılçıplak dururken beklentiyle, belki de gerginlikle ürperiyorum.

"Hayır, artık hepimiz büyüdük," diye sırtıyor ve tüm şaftımı geniş avucunun içine alıyor. Onun dokunuşunda eriyorum, patlamaya hazırım ama Alessio tuttuğu gibi bırakıyor. İtiraz ederek inliyorum ve onu itiyorum. Neredeyse dengesini kaybediyordu ama tam zamanında bana tutunarak neredeyse ikimizi de yere yuvarlıyordu.

Tutku dolu kavgamızda dengemi korumayı başarıyorum, ama sadece biraz.

"Ben hâlâ senden büyüğüm, daha güçlüyüm," diyorum meydan okurcasına, bileğini tutarak.

Ama Alessio şimşek gibi bir hızla kolunu kavrayışından kurtardı ve durumu tersine çevirdi. Sağ elimi arkaya doğru itiyor ve beni yüzüstü duvara yapıştırıyor. Acı, morarmış yanağımdan dışarıya doğru bir dalga gibi fırlıyor.

"Siktir git!" Çırpınıyorum ama beni kıstırdı.

"Oh, yapacağım. Merak etme, tatlı çocuk," diye fısıldıyor Alessio boynuma, ön kolu kaçamayacağım bir baş kilidiyle boğazıma bastırıyor. Beni birkaç adım sola sürüklüyor, ta ki ikimiz de ambiyansla aydınlatılmış yatak odasındaki dev boy aynasına bakana kadar. Onun ereksiyonunun sertliğini kıcımda hissedebiliyorum. Benimki de aynanın soğuk yüzeyine bastırılmış durumda.

Alessio ikimizi de yansımda görene kadar geri çekiliyor, vücudunun benimkine sarıldığını görüyorum, boştaki eli belimin üzerinde geziniyor, daha aşağı, daha aşağı, sikime doğru.

Cevap vermiyorum, veremiyorum. Eli sertliğime ulaşıyor ve anında ortalığı dağıtmak üzere olduğumu hissediyorum. O anda elini bırakmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Alessio boğazımdaki tutuşunu sıkıyor ve nefes almak için çırpınıyorum - bu beni daha sert, daha çaresiz yapıyor.

Gözlerim yansıyan arka plana, Danica'nın arkamızdaki yatakta açılmış kalçaları arasında sergilenen güzel amcığına kayıyor, aynada bizi dikkatle izliyor. Bana bir öpücük konduruyor ve Alessio'nun sikimin üzerindeki hareketleriyle aynı anda amını okşuyor.

Ona "Seni seviyorum" diyorum, o da bana karşılık veriyor. Endişelenmeme gerek yok, iyi olacağımızı biliyorum. Sadece ana teslim olabilirim, Alessio'nun buyurgan dokunuşuna teslim olabilirim, o ince parmaklar beni kızdırıp çekiştirirken ve çılgınca okşarken ateş beni merkezden dışarı doğru tüketiyor.

Bunu çok uzun zamandır istiyordum ama şimdi gerçekleşiyor olması gerçekmiş gibi hissettirmiyor. Alessio ellerini ovuştururken beynimde bir sürü yarım yamalak düşünce dolaşıyor.

Ereksiyonu kıcıma değiyor, beni eline doğru itiyor. Bir kat aşağıdaki ofiste arkasını döndüğü andan beri beni doruğa ulaştırıyor ve yıllardır sağlam tutmaya çalıştığım duygu ve anı duvarını yıkıyor.

Kelime dağarcığımda kalan tek ses olan bir hayvan gibi yüksek sesle hırlıyorum.

"Yap şunu," diye fısıldıyor Alessio kulağıma, elinin her tarafına sızarken hareketlerini hızlandırıyor, sadece vuruşlarını teşvik eden doğal bir kayganlaştırıcı ekliyor.

Kulak mememi kemirirken inliyorum, neredeyse bir sızlanma, sözlerini beni neredeyse patlama noktasına getiren sıcak bir nefesle takip ediyor.

"Gözlerini aç," diye talimat veriyor ve kendimi kafamın içinden çıkmaya zorlayarak onun aynalı bakışlarıyla buluşuyorum. Kendimi görüyorum - bana benzemiyor, ama ne şekilde bilmiyorum. Daha sonra, bedenimin Alessio'nun dokunuşuyla dans ederken böyle göründüğünü fark edeceğim.

"Bana bak. Boşalıırken bana bakmaya devam etmeni istiyorum sevgilim," diye fısıldıyor, gözlerimi yansımaya sabitlerken kulağımı yalıyor. Alessio kolunu boğazıma doluyor ve nefes borumu tekrar sıkıştırıp soluk soluğa kalan nefesimi içeride hapsetmeden önce bana sadece bir saniye mühl et veriyor.

O an çok fazla geliyor, neredeyse devrilmek üzereyim - birikim kreşendosuna yaklaşıyor. Arkamızda Danica yüksek sesle inliyor; onun da yakın olduğunu biliyorum.

Dayanabildiğim kadar dayanıyorum, ki bu hiç de uzun sürmüyor. Gürültülü bir iniltiyle bırakıyorum. Tamamen mutluluğa gömölüyorum, daha fazla savaşmaya çalışmadan hissin beni yıkamasına izin veriyorum.

Gözlerim istemsizce kapanıyor. Alessio'nun eline, aynanın üzerine, karnıma kalın spermler fişkırıyor. Orgazm bedenimi parçalıyor; spermden çok daha fazlasını serbest bırakan en tatmin edici patlama.

Boğuculuğunu hafifletiyor ve çaresiz ciğerlerim nefes almak için çırpınıyor. Başım dönüyor; uçup gidecektim ama dizlerim bana ihanet ediyor, dik durmak için mücadele ediyorum. Alessio yine de düşmeme izin vermiyor. Her iki kolunu da bana dolayarak beni sıkıca tutuyor... tüm benliğimle. Terli boynumu öperken hızlı kalp atışları sırtıma çarpıyor. Aynada onu izliyorum, dudaklarının tenime nasıl şefkatle dokunduğunu izliyorum.

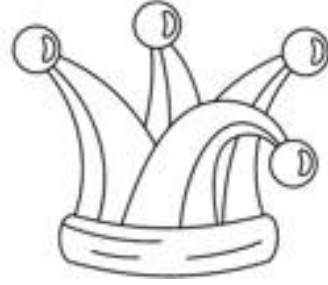
Sanki şu anda ölü bir ağırlık değilmişim gibi beni etrafında döndürüyor, bana sıkıca sarılıyor, yapışkan vücudum ona bulaşıyor, ona yapışıyor.

"Sen iyi bir çocuksun," diye sırtıyor Alessio, şakacı bir şekilde kıcıma şaplak atarak.

Bacaklarım tekrar çalışana kadar beni tutuyor, sarılmamızı dudaklarına ulaşacak, onu tatlı bir şekilde öpecek ve kendi ağızımdan çıktığına inanmadığım kelimeleri söyleyecek kadar uzaklaştırana kadar; saatlerdir boğılduğıum kelimeler: "Ben de seni özledim."

Yazılmamış Yankılar 06

***I** bir kez daha geri döndüm. Asla bilemedin. Çünkü orada değildin. Her şeyi riske attım ve normal bir uçuş yaptım, umursamaz, dikkatsiz, çaresiz. Zihnim senin anılarınınla karmakarışık; bana dokunduğun, bana şarkı söylediğin, ikimizin de cevabını bilmediği saçma sapan bilmeceler uydurduğun hisler için.*

Yakın dans ederken bana sarılmanı, bana olan ihtiyacını hissetmeni, senin de benimkini hissetmeni istedim. Gülümsemeni izlemek, dudaklarındaki kahkahayı öpmek, fısıltılarının sarhoş edici sesinde aşırı doz almak istedim.

Elimi tutmanı, bana iyi olacağımızı söylemeni istedim.

Ama sen orada değildin ve ben güvende değildim. Pislik kardeşin çenemi kırduğunda bana ömür boyu yasaklı olduğumu hatırlattılar.

Bana nerede olduğunu söyle, yalvardım, bilmek zorundayım.

Sadece güldü ve bana seni sertleştirecekleri, "düzeltecekleri" bir yere götürüldüğünü söyledi. Ama düzeltilmesi gereken sen değildin, dünyaydı. Sensiz her şey bozulmuştu.

Dışarı çık ve bir daha geri dönme, dedi. Git ya da öl. Feras Vegas'ta hoş karşılanmaz, özellikle de sen, seni hasta pislik.

Bunlar son sözleri kadar acıtmadı. Seni görmek istemediğini söyledi. Hepsi bir hataydı, gençliğin aptalca bir hevesiydi. Hiçbir şey ifade etmiyordun.

Hiçbir şey.

Bileşim

(DANICA)

W Dante'ye soruyu sorduğumda cevabı zaten biliyorum. "Nasıl gelmek istersin?"

Ben biliyorum, Dante de biliyor; Alessio'nun da bildiğinden eminim. Ama bunu benim için değil, kendisi için söylemesini istiyorum.

Bu günah ve baştan çıkarma şehrine geldiğimizden beri olduğu gibi, Dante'nin yüzündeki ıstırabı izlemek acı verici. Kendim için istediğim kadar onun için de rahatlama istiyorum. Bu duygu beni şaşırtıyor. Dante'yi kaybetmekten endişe etmiyorum, hayır, onun benim olduğunu biliyorum - şimdi her zamankinden daha fazla.

Sonunda pes ettiğinde, çaresiz yalvarışını dile getirdiğinde, Alessio'nun dokunuşu için 25 yıldır hayal edebileceğimden çok daha uzun süredir içinde tuttuğu itirafını dile getirdiğinde güzel denizaltımla gurur duyuyorum. Bu kavrayamadığım bir düşünce, çok büyük. Tek bildiğim, Dante'nin hiçbir zaman bu andaki kadar savunmasız görünmediği ve bunun görülmesi gereken en enfes şey olduğu.

İnanılmaz derecede tahrik oldum. Elbette bunu Dante için istiyorum ama kendim için de istiyorum; izlemek, röntgenci dürtülerime teslim olmak istiyorum. Ama midemde çırpınan tek dürtüler bunlar değil. Alessio'nun sarhoş edici bir etkisi var; sadece varlığıyla, dokunuşumda, dudaklarımın arasında ne kadar iyi hissettirdiğiyle, Dante izlerken kendini bana özgürce vermesiyle kendimden geçiyorum.

Bunca zaman, Dante'yle aramızda yanan tutkuya karşılık verebilecek uygun bir eş bulabileceğimizi hiç düşünmemiştim. Ama Alessio kendi liginde, ölümlüler arasında bir tanrı kadar değerli.

Birlikte geçmişlerinin ayrıntıları benim için bir sır olarak kalmaya devam ediyor ama aralarındaki bağ açık. Yıllar önce Dante ve Alessio arasında her ne olduysa, belli ki Dante üzerinde, her ikisi üzerinde de hâlâ çok güçlü bir etkisi var.

Erkekler kavga ederken, öpüşürken, dokunurken ve elleşirken, testosteron, şehvet, nostalji ve makul miktarda alkolle beslenen bir öfkeyle odanın etrafında dans ederken başka tarafa bakamıyorum.

Klitorisim dokunuşa karşı o kadar hassas ki... Gerçek hayattaki erotik şovumun önümde gelişmesini izlerken parmaklarımı sinir uçlarının üzerinde gezdiriyorum. Alessio'nun Dante'yi kısıktırak yakalayışını izliyorum, parmaklarını o çaresiz sikin üzerinde gezdirirken sabit bir şekilde bakıyor, tıpkı benim de birçok kez yaptığım gibi.

Alessio'nun aynaya yansıyan eline ayak uydurmak için hızımı artırırken, parmaklarımın arasında ıslaklığım yayılıyor ve yumuşak yapışkan sesler çıkarıyor.

Dante bana bakıyor ve ben de ona bir öpücük konduruyorum, onun sözsüz "Seni seviyorum "una kendi öpücüğümle karşılık veriyorum. Dokunmak için çok uzakta olsak da, zevklerimiz birkaç dakika içinde yuvarlanacağımızı bildiğim bir uçurumun kenarına doğru ilerlerken Dante'me o kadar bağlı hissediyorum ki.

Bunu onun için istiyorum; zevk almasını, en çılgın hayallerinin ötesinde tatmin olmasını istiyorum. Bu benimle ilgili değil, bunu artık biliyorum - Alessio'nun sahip olduğu şeyi ona veremem. Sanırım sonunda hoşnutluk kelimesinin anlamını anladım. Tek istediğim Dante'nin mutlu olması, bu saf yakınlık anında onun zevki benim zevkim.

Dante'nin Alessio'ya olan arzusu beni şaşırttı. Tuğladan evimdeki Don'un kadın cinsiyetinin ötesini keşfetmeye açık olacağını hiç düşünmemiştim. Aynı zamanda, bu o kadar da garip bir düşünce değildi. Her ne kadar bu yönünü bastırmaya çalışsa da, bu adamın verecek çok sevgisi vardı. *Zavallı bebeğim*. Bunu taşımak çok ağır bir yük olmalı, özellikle de güçlü konumundayken.

Karıncalanmalar merkezimde çoğalmaya başladığında inlemelerim sabit bir zevk uğultusuna dönüşüyor, doruk noktam beni tüketmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Dante'nin vücudunun titreyip sarsılmasını, Alessio'nun boğazını sıkarken nefes nefese kalmasını ve genç adamın parmaklarını patlamaya hazır, seğiren sertliğin üzerinde agresif bir şekilde çalıştırmasını dikkatle izliyorum.

Dante'nin aynada boşalmasını izliyorum, yüzünün zevkle buruşmasını, gerginlik onu terk ederken omuzlarının çökmesini izliyorum. Ne göz kamaştırıcı bir manzara: benim iyi oğlum sonunda kendini özgür bırakıyor. Dante çok savunmasız görünüyor, gözleri kapalı, vücudu Alessio'nun kollarında bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Onu her gün orgazm olurken izleyebilirim.

Dante'nin yüksek sesli inlemeleri beni uçuşumun kenarına gönderiyor ve gözlerimi kapatıyorum, zevk dalgalarının üzerimden geçmesine izin veriyorum, çarpıyor, çarpıyor, çarpıyor, tüylerim diken diken olurken cildime ateş gibi yayılıyor. Bir anlığına, iki anlığına, kendimi titreyen hissin tadını çıkarmaya bırakıyorum, her duyguyu hissediyorum, beni en görkemli şekilde ezmesine izin veriyorum.

Sonunda gözlerimi açtığımda, adamlar birbirlerine sıkıca sarılmışlardı. Sevgiyle gülümsüyorum, gururla... tatmin olmuş bir şekilde.

Dante bana geri döndüğünde, yatağın önünde diz çöktüğünde, beni derinden öptüğünde, henüz hiç konuşmadığımız tüm kelimeleri paylaştığında nefesim hala hızlı.

Ona çok yakın hissediyorum, her zamankinden daha yakın.

"Alabilir miyim?" diye soruyor ve ben de başımı sallayarak saçlarını şefkatle yüzünden çekiyorum. Dante yatağa uzanıyor ve ağzını amıma doğru indiriyor, hassas klitorisimi yalayarak orgazmımı yutuyor. Yumuşakça inliyorum, bu hissin tadını çıkarıyorum, ama beni başka bir şehvet hezeyanına sürüklemeyen önce onu durduruyorum.

Alessio'yla göz göze geliyorum ve o da gülümsememe karşılık veriyor, bizi izlerken sikini yavaşça, neredeyse dalgınca okşuyor.

"Gel buraya, sen," diye onu davet ediyorum ve Dante aramızda, yatakta bize katılıyor. Memnun bir iç çekişle başımı Dante'nin çıplak göğsüne koyuyorum.

Alessio başını benimkinin yanına koyuyor, ben Dante'nin sol kolundayken o da sağ koluna sarılıyor. Onları döndürerek parmaklarını benimkilerle Dante'nin belinin üzerinde birleştiriyor ve elimi tutuyor.

Uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey Dante'nin tatlı bir şekilde başımın üstünü öptüğü.

Sevgililer Günümüzü bu şekilde planlamamıştım ama mükemmeldi, çok mükemmeldi.

InTERRUPTED

(DANTE)

Ne hissedeceğimi bilmiyorum ama hepsini aynı anda hissediyorum ve bu inanılmaz, yatıştırıcı, doyurucu. Alessio göğüs kıllarımla oynarken, parmaklarını kısa saçlarımın arasından geçirirken Danica'nın uyumasını izlemek, ona sarılmak bukleler... Bu sahneyi milyon yıl düşünsem hayal edemezdim.

Alessio göğsüme doğru fısıldayarak, "Bunu çok uzun zamandır, senin bildiğinden çok daha uzun zamandır istiyordum," diye itiraf ediyor.

"Sen delisin," diye gülümseyerek saçlarını öpüyorum. O kadar muhteşem, o kadar yumuşak, o kadar uzun ki, dokunmak hoşuma gidiyor.

"Deli olabilirim ama hâlâ sertleşmişsin," diye sırtarak sikime uzandı ve yarı dik durumdan tam dik duruma getirerek şok etti.

"Seni aradım, biliyorsun." İç çektim. "O zamanlar. Geri döndüm ama sen gitmiştin."

"Babam beni bu *evreden* kurtarabileceğini düşünüyordu, başka seçeneğim yoktu." "Aptal kardeşin çenemi kırdı."

"Biliyorum. Ne dangalak ama. Hiç değişmemiş. Özür dilerim. Ama benim için geri geldiğin için üzgün değilim. Önemsemediğini biliyordum."

"Bu iyi oldu. Gerçekten seni tekrar görebileceğimi, kaçabileceğimizi düşünmüştüm. Ne kadar safmışım," diye itiraf ediyorum, yüzüm yanarken başka tarafa bakıyorum.

"Ben de aynısını düşündüm. O berbat kampta geçirdiğim haftalar boyunca aklımı başımda tutan şey buydu. Ama geri döndüğümde işler değişti. Sen artık *benim* Dante'm değil, büyük ve kudretli Don Fera'ydın."

"Olmak istemedim-"

"Biliyorum, sevgilim. Kaderlerimiz çok önceden mühürlenmişti."

"Keşke farklı olsaydı." Başımı onun kine yasladım. Bunca yıldan sonra ikinci şansımızı yakaladığımız kişinin o olduğuna hâlâ inanamıyorum.

"Başka türlü olamazdı. Ama şimdi buradayız. Önemli olan tek şey bu."

Onu şefkatle öpüyorum, anın tadını çıkarıyorum. "Sen-" Başlıyorum ama asla bitiremiyorum.

Gürültülü bir patırtı ile bölündük.

Kapı patlayarak açılır ve maskeli dört adam silahlarını yatağa doğrultarak içeri girer.

Danica irkilerek uyanıyor ve umutsuzca bana sarılıyor. Onu sıkıca tutuyorum, Alessio'nun sıcak bedeni hâlâ benimkine yaslanmış durumda.

Adamlar orada öylece duruyor, kapı açık, silahlar doğrultulmuş, tek kelime etmiyorlar. *Ne haltlar dönüyor?*

Ürkütücü bir sessizlik var, o kadar sessiz ki davetsiz misafirler kenara çekilmeden çok önce ayak seslerini duyabiliyorum. Sıcaklığın düştüğüne yemin edebilirim ama bunun mümkün olmadığını biliyorum.

Bu o.

O gece ikinci kez bir hayalet gördüm. Ama bu sefer arzuyla dolup taşmıyorum, hayır, midem bulanıyor, midem bulanıyor. Danica oval pencere panjurlarını açtığı anda korktuğum her şey... kötülük beni buldu. *Hay sikeyim.*

Francesco Santoro bir amcık gibi gülümsüyor, silahı hâlâ kılıfında. Zaman bir kardeşe ne veriyse diğerinden çalmış; yaşlı, neredeyse kösele gibi görünüyor. Ama bu kesinlikle o. Bunca yıldan sonra o ses hala kulaklarımda yankılanıyor.

"Don Fera. Bu ne sürpriz," diyor Alessio'nun kardeşi yavaşça, kasıtlı olarak, yatağa doğru yürürken. Çıplaklığımın, savunmasızlığımın inanılmaz derecede farkındayım. Beni bizzat sürgün ettiği bölgesinde bulunmakla kalmıyorum, aynı zamanda yıllar önce çenemi kırdığı bu küçük kardeşle aynı yataktayım. Ama artık 19 yaşında değilim.

Yine de bu, elimde silah olmadığı gerçeğini değiştirmiyor. Keşke Danica burada olmasaydı. Bu işe bulaşmamalıydı. Onu canlı çıkarmak en önemli görevim ama tek görevim değil.

"Don Santoro, sizinle burada tanışmak ne güzel," diyorum dudaklarımı büzerek ve Danica'nın namusunu bu sürünge ve arkadaşlarından korumak için yorganı daha yukarı çekiyorum.

"Kredi kartınızı veteriner kliniklerinin etrafında bırakmamalısınız, Don Fera... sadece bir ipucu," diye alay ediyor Francesco.

"Tanrım, çok üzgünüm," diye fısıldıyor Danica, perişan bir halde. Ama bu onun suçu değil, benim suçum.

Elini sıkıyorum ve sonra inanılmaz aptalca bir şey yapıyorum: Ayağa kalktım ve Francesco'nun bakışlarıyla yüz yüze geldim. Pislik herif sırtarak beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ama ben pantolonuma uzanıp onu kığımın üzerinden çekerken kıpırdamıyor, iç çamaşırıyla uğraşmıyor.

"Ne *silahın* var ama." Francesco alay ediyor. "Ne yazık ki onu kötü amaçlar için kullanıyorsun."

"Bir sorunumuz mu var?" Ona doğru yürüyorum, göğsüm neredeyse onunkine değiyor. Ondan biraz daha uzun olmama rağmen, elimde bir silah olmadan bu avantajın hiçbir değeri yok.

"Söylesene Don Fera... Sana asla geri dönme demedim mi?" Francesco parmağını göğsüme sokup beni itiyor.

"Dokunma bana, Francesco." Yumruklarımı sıktım.

"Ha! Arkamdaki adamları görüyorsun, değil mi? Bu *senin* ne yaptığınla ilgili değil. istiyorum." Nefesi soğan ve yolsuzluk gibi kokuyor.

Her şey o kadar çabuk oldu ki, yıllarca bastırdığım öfke bir anda beni ele geçirdi ve onu yakasından tutup yüzünü kendime yaklaştırdım. İki şey olmasaydı muhtemelen bir dakika içinde ölmüş olacaktım -Francesco'nun silahlı adamları durdurmak için elini kaldırması... ve Alessio'nun omzumdaki beklenmedik eli.

"Dante! Yapma!" Alessio 25 yıldır atmak istediğim, neredeyse kaçınılmaz olan yumruktan beni alıkoydu. Hâlâ tamamen çıplak olan kardeşiyle arama girdi. Yataktan kalktığını bile görmedim.

"Aww, küçük erkek arkadaşın tarafından kurtarıldın. Merak etme, *seninle* sonra ilgileneceğim." Francesco, Alessio'yu yolundan çekmeye çalışmak için kolundan tutuyor ama Alessio yerinden kıpırdamıyor.

"Hayır, Francesco. Bu seçimi benim için 20 yıl önce yaptın ama bir daha yapmana izin vermeyeceğim." Alessio kolunu sallıyor. "Dante'yi rahat bırak."

Alessio'nun silahını göremiyorum, Francesco da görmüyor. Yakınlarda bir yere saklanmış olmalı. Alessio, kimsenin onu durduramayacağı kadar hızlı gerçekleşen tek bir hesaplı hareketle, soğuk metali kardeşinin kafasına bastırıyor.

"Sakin kıpırdamayın!" Alessio, Francesco'yu önünde bir kalkan gibi tutarak silahlı adamların arkasına doğru bağırır. Adamlar bir kardeşten diğerine bakıyor ve silahlarını indiriyorlar.

Alessio aceleyle bana döndü. "Git buradan."

"Seni bırakamam, bir daha olmaz," diyorum inançla. "Sana yardım etmeme izin ver." Francesco buna yüksek sesle gülüyor ama bir şey söylemiyor.

"Hayır, *amore mio*, git. Danica'yı al." Alessio elimi sıkıyor ama ben inatla geri çekiyorum.

"Alessio-"

"Hayır. Kardeşimin bir daha sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Sadece buradan çık. Kitaplığın arkasındaki gizli tüneli kullan."

"Nasıl, ben-"

"*Dante'nin Cehennemi*'nin kopyasını çek, açılacaktır. Ben onları oyalarım. Sadece git."

Çok fazla sorum var. Kitap seçimi hakkında sormak istiyorum. Neler olup bittiğini. Ama Danica'nın panikle ağlaması önceliklerimi yeniden belirliyor. Onu buradan çıkarmalıyım. İçim parçalanıyor. Alessio'nun yanında kalıp onunla savaşmak istiyorum. Ama Danica'nın hayatını riske atamayacağımı biliyorum, bir daha asla.

"*Addio*, aşklarım." Alessio dikkatini saldırganlara verir.

Ya şimdi ya da asla. Danica'nın bakışlarıyla karşılaşıyorum ve başını sallıyor, hazır, çarşaf çıplak vücudunu bir toga gibi sarmış.

Diğer odaya doğru koşabildiğimiz kadar hızlı koşuyoruz, ayakkabı ya da ceket giyme zahmetine girmiyoruz.

Kitaplık söylendiği gibi açılıyor ve biz geçerken ışıklandırılan uzun, dar bir koridora yönlendiriyor. *Bu koridorlardan kaç tane gizli aşık geçmiştir?* Bu düşünceyi uzun süre aklımdan geçirmedim. Bilmek istemiyorum.

Çıplak ayaklarımızın bizi taşıyabileceği kadar hızlı koşarken Danica'nın elini sıkıca tutuyorum. Arkamızda, uzaklarda kaybolan silah sesleri duvarlarda yankılanıyor. Geri dönmek istiyorum, Alessio'yu kurtarmak istiyorum ama yapamıyorum. Biri ya da diğeri, ikisini birden kurtaramam.

Koşmaya devam ediyoruz, koridorun sonunda bir merdiven belirene kadar koşuyoruz. Bizi bir kat aşağıya, Alessio'nun ofisine götürüyor-boş, korumasız. Herkes üst katta, eğlence orada. Muhtemelen uzun sürmeyecek.

Asansöre doğru koşarken ya da kulübe geri dönmeyi başardığımızda kimse bizi durdurmuyor. Bazıları bize garip garip bakıyor, yarı giyinik ve yalınayak. Ama

İnsanların soru soracağı türden bir yer değil.

Son kapıya ulaştığımızda fedai çıkışımızı engellemeye çalışıyor ama ben çabucak onun icabına bakıyorum, dışarıdaki insan kuyruğunu iterek geçmek ve en yakın taksiye ulaşmak için ona üstünlük sağlıyorum.

Bu gece gidiyoruz, arabayla gitmek zorunda kalsak bile. Misafirliğimizi fazla uzattık.

Yanımda, Danica hala ağlıyor, bulaşmayan ruju sonunda bulaştı. Kolumu koruyucu bir şekilde ona doladım ve yıpranmış bedenini nazikçe salladım.

"Sorun yok, *Tesoro*. Artık güvendeyiz. Şşş," Saçlarını okşuyorum, ona söylediğim sözlere inanmaya çalışıyorum.

"Peki ya... Alessio?" diye haykırıyor zihnimde sürekli tekrarlanan soruyu.

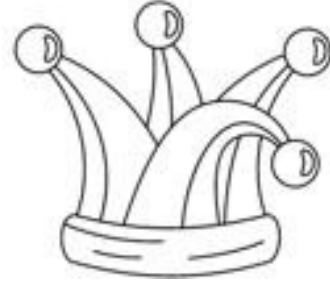
"İyi olacak, merak etme," diye yalan söylüyorum ikimizin de iyiliği için.

Yardım edemem ama Alessio'yu yine terk etmişim gibi hissediyorum. Onu boktan ailesinin zalim kaderine terk ettim.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, varlığımın her zerresi Alessio Santoro olan öngörülemez Joker'e özlem duyarken kendimi Vegas'tan kaçarken buluyorum.

Sikeyim.

Yazılmamış Yankılar 07

T Fiziksel ya da duygusal yaralarım için hiç sempati yoktu. Erkek ol, dedi babam. Önce aile. Bir erkek erkek olmalı, erkekçe şeyler yapmalı, sevişmeli. Kadınlar.

Bir adam dizlerinin üzerine çökmez, hele düşmanın önünde hiç çökmez.

Bir gün bunların hepsi senin olacak, dedi, tüm aile imparatorluğu, tüm işletmeler. Demir yumrukla, hassasiyetle ve odaklanarak yönetmelisin.

Sana bir iyilik yaptılar, evlat. Onu kafandan çıkar.

Ama yapamadım. Günler aylara, aylar yıllara dönüştü ve ben hala kendimi güneşli günlerde kasvetli ruh halleriyle sana ne olduğunu merak ederken buldum. Neredeydin?

Asla geri dönmeyeceğini söylediler. Diğerleri ise aradığın kişiyi bulduğunu ve aileni yurtdışında mutlu bir şekilde büyüüttüğünü söylediler. Kimse beni benim seni özlediğim kadar özlediğini, senin için sadece genç bir fetih değil, bir şey olduğumu söylemedi.

Beni geneleve götürdü, babam. Seni sistemimden atmalarını sağlamaya çalıştı, senden almanı istediğim şeyi, iyi korunan masumiyetimi bir yabancıya vermemi sağladı. Hiçbir şey hissetmedim, iğrenme ve boşluktan başka bir şey... kullanılmıştım. İstemediğim ama kaçamadığım bir kadere hapsolmuştum. Geleceğim bana ait değildi. Eğer olsaydı, seninle dolu olurdu.

*Ama zaman geçti ve sen hiç geri dnmedin. Ne istediğimin ne önemi vardı?
Babam, hayatın hayal kırıklıklarını yönetmekten ibaret olduğunu söylerdi
Dante.*

Kırık

(DANICA)

M Yatak odasının kapısını **arkamızdan** kapatana kadar nefesimiz normal ritmine dönmez, eve döneriz, aceleyle doldurduğumuz bavullarımız etrafa saçılır

Odanın diğer ucuna. Tanıdık sayvanlı yatağımıza uzanıp Dante'nin başını göğsüme yaslaması için kollarımı açtığımda bile boğazımda hala yoğun bir endişe var.

Uzun bir süre, sonunda ağlarken ona sarılıyorum, hâlâ am ve pişmanlık kokan dağınık saçlarını okşuyorum.

Emilio'nun bunu nasıl yaptığını ya da ne gibi iyilikler istediğini bilmiyorum ama bir saatten kısa bir süre içinde toparlanıp Vegas'tan ayrıldık ve kalkış izni verildi. Pilot bu sefer bir şey söylemedi. Kimse bir şey söylememiştir.

Uçakta kıyafetlerimizi değiştirmiştik ama bu kendimi zinde hissetmemi pek sağlamamıştı. Eve yaklaştığımızda güneş o küçük oval pencerelerin dışındaki gökyüzünde yükselmişti. İkimiz de uyuyamıyor, konuşamıyor ya da uzaklara bakmaktan başka bir şey yapamıyorduk; zihinlerimizde kaybolmuş, birbirimizin ellerini sıkıca tutmuş, yaşadığımız geceyi anlamlandırmaya çalışıyorduk.

Dante'ye her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum ama bunun sözünü veremeyeceğimi biliyorum. Umut etmeye cesaret etmişti ama kalbi yine sökülüştü. Hâlâ kaderi üzerinde kontrolü yok. Peki ya ben? Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Alessio'nun dudaklarının amımdaki anısı hâlâ taze, neşeli kahkahalarının sesi... Onun varlığını bir uyuşturucu gibi arzuluyorum.

Dante'nin saçlarını öpüyorum, dudaklarımı orada tutuyorum. Kim bilir ne kadar zaman geçti? Güneş gökyüzünde daha da yükseliyor ama perdeler sıkıca çekilmiş, başucu lambasının loş ışığı dışında etrafımız rahat bir karanlığa gömülmüş.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diyerek sessizliği bozuyor Dante, sesi küçük bir çocuk gibi kısık. Onu böyle görmeye dayanamıyorum.

"Çok üzgünüm bebeğim. Vegas'a hiç gitmemeliydik," diyorum usulca, gözyaşlarımı sesimden uzak tutmaya çalışarak. Kendimi çok suçlu, çok yorgun, çok kafası karışık hissediyorum.

-Her şeyi aynı anda. Farklı bir son istiyorum, bu değil. Dante daha iyisini hak ediyor. Hepimiz hak ediyoruz.

Milyonuncu kez kendimi Alessio'nun akıbeti, hatta hâlâ hayatta olup olmadığı konusunda endişelenirken buluyorum. Bu zor bir düşünce.

"Bu senin hatan değil. Nereden bilebilirdin ki? Sana hiç söylemedim. Kimseye söylemedim," diyor Dante. Konuşurken bana sıkıca tutunuyor, gözleri kapalı.

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece kelimeleri bulması için ona alan bırakıyorum.

"Gençken seks hakkında pek düşünmezdim bile. Bir süre aseksüel olduğumu düşündüm. Annem öldükten sonra dünyadan elimi eteğimi çektim. Ama Alessio bunu değiştirdi. İçimde harekete geçirilebileceğini bilmediğim bir şeyi harekete geçirdi. Ne zaman değişti bilmiyorum, onu bir arkadaş olarak görmeyi bırakıp onurumu almak istediğim kişi olarak görmeye başladığımda."

Aklımda bir sürü soru var ama sözünü kesmiyorum.

"O zamanlar sık sık Vegas'a giderdik. 16 yaşıma geldiğimde babam beni işe girmek için 'yeterince büyük' ilan etti. Santoro'lar Feras'ların yakın müttefikleriydi. Alessio ve ben yetişkinlerin konuşmalarını her zaman sıkıcı bulur, gizlice kaçmak için bir bahane uydururduk. Gençken sinemaya ya da abartılı müzik gösterilerine giderdik. Aynı şarkıları severdik... Ama o son sefer, mahalle savaşı ailelerimizi birbirine düşürmeden önce, o zaman farklıydı. O zaman o 18 yaşındaydı, ben 19. Artık birbirimizin kulağına fısıldanan uydurma hayalet hikayelerini paylaşmayı seven şapşal çocuklar değildik. Hayır, kulağıma başka şeyler fısıldamasını istiyordum, kirli şeyler, yüksek sesle söyleyemeyeceğim şeyler."

Dante'nin sırtını kaşıyorum, tırnaklarımı tembelce gömleğinin üzerinde gezdiriyorum. "Bunları istemekte sorun yoktu."

"Babam öyle düşünmüyordu. Gelecekteki Don'un nasıl davranması gerektiğini hayal ediyorsa öyle davranmam konusunda kararlıydı. Babam çok sert bir adamdı:

Acımasız, kaba. Annemin neden onunla kaldığını bilmiyorum. O beni ne olursa olsun seven gerçek bir melekti. En sevdiğim şey onunla mutfakta vakit geçirmektir. Babamla iş gezilerine gitmekten çok daha heyecan vericiydi. Bana örgü örmeyi bile o öğretti..." Dante'nin sesi kesiliyor.

"Örgü örebiliyor musun? Bu harika bir şey. Bana hiç söylememiştin," diyerek onu cesaretlendiriyorum.

"Muhtemelen artık değil. Babam beni annemin ayaklarının dibinde bir çift örgü şişiyle otururken, pembe diziler izlerken ve aptalca şeylere gülerken bulduğunda buna hemen bir son verdi. Annemin harika bir mizah anlayışı vardı."

"Çok hoş bir insana benziyor."

"Annem en iyisiydi. Seni çok severdi. Hâlâ burada olsaydı, o çok sevdiğin özenle hazırlanmış ada tatillerine bir aile gibi gidebilirdik."

"Keşke onunla tanışabilseydim," diyorum yüksek sesle aptalca gelse de bir şeyler söylemek için.

"O çok güzeldi. Luca onun gözlerini almış -bazen ona bakmak zor oluyor. Gülümsemesi bana ait. Ama bazen onu kaybediyorum, sık sık," diye devam ediyor Dante monoton bir sesle, uzaklara dalmış, zihninde kaybolmuş, ruhunu ortaya koyarak.

"Gülümsemeni seviyorum." Yanağını okşuyorum, şu anda gülümsemekten çok uzak olan ağzının köşelerine dokunuyorum.

"Babam yapmadı. Çocuklar görülmeli ama duyulmamalı, dedi. Bir sürü şey söyledi. Annemle babam sürekli kavga ederlerdi. Çok farklı ebeveynlik tarzları vardı. Annem çocukluğumu yaşamamı isterdi, babam ise sertleşmemi. Gitar çalmayı çok severdim ama babam bunu birkaç hafta içinde paramparça etti."

"Ne zalim bir adam, çok üzgünüm bebeğim."

"Oh, bu bir şey değil." Dante sadistçe, acı çekerek gülüyor. "11 yaşımdayken beni mutfakta kek pişirirken buldu. Annemin ölümünden bir yıl sonraydı. İçeri girdiğinde çok korkmuştum, ondan kaçtım, ahıra, en iyi arkadaşşıma koştum. Allegro... Çok etkileyici bir safkan at. Annem onu bana altıncı yaş günümde, Luca daha doğmadan almıştı. Beni orada bulamayacağını, Allegro ile güvende olacağımı düşünmüştüm. Ne kadar safmışım..." Dante sözünü keser, sesi boğuklaşır.

"Allegro'ya ne oldu?" Cevaptan korkarak soruyorum.

"Babam sonunda beni buldu. O zamana kadar çok sinirlenmişti. Tereddüt bile etmedi. Silahını çekti ve atı vurdu. Ona bağıırıp çağırdım ama umurunda bile değildi. Sadece Allegro'yu vurdu ve bana bunun benim hatam olduğunu söyleyerek uzaklaştı."

Sesli bir şekilde nefes alıyorum, elimde değil. "Hayır, Dante. Hayır. Kesinlikle olmaz?"

"Babam çocukları ya da hayvanları umursamazdı. İş dışında hiçbir şey umurunda değildi. Onu vurdu ve bana sert olmamı söyledi. Feras'ın ağlamayacağını, dediklerini yapmam gerektiğini, aksi takdirde... Ve sonra hiçbir pişmanlık duymadan, hiçbir şey yapmadan çekip gitti. Beni orada öylece bıraktı, hıçkırığa hıçkırığa ağlayan 11 yaşında bir çocuk olarak, Emilio sonunda beni bir bebek gibi eve taşıyıp çalışanlardan birine banyo yaptıranı kadar saatlerce ölü atımı tuttu."

Kalbim Dante için milyonlarca parçaya bölündü. Bunun zavallı bir çocuğa, herhangi birine neler yapmış olabileceğini hayal bile edemiyorum.

"Çok üzgünüm, *Tesoro*..." Gözyaşlarımı daha fazla tutamıyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, Dante'nin saçlarını ıslatıyor, onu göğsüme bastırıyorum ve muhtemelen hala Alessio'nun döllerinin izlerini taşıyan göğsümde sırlarını itiraf ediyorum.

Bir süre sadece birbirimize sarıldık, gözyaşlarının direnmeden yanaklarımızı boyamasına izin verdik. O an çok ağır, neredeyse ezici.

Kelimeleri ilk bulan Dante olur, geçmişindeki Pandora'nın Kutusu nihayet açılır.

"Muhtemelen bunu hak ettim. Ben çok kötü bir adamım Danica. Çok kötü şeyler yaptım. Sana söylemek istemedim çünkü içten içe, gömdüğüm sırları öğrenirsen beni artık istemeyeceğini biliyordum. Senin gibi bir Tanrıça'ya layık değilim..."

Dante'yi akla gelebilecek en aşağılayıcı pozisyonlarda bağladım, istediğim gibi kullanmam için merhametime bıraktım, ama bu durumların hiçbirinde büyük Don Fera'yı bu kadar savunmasız, kayıp bir çocuk gibi görmemiştim.

Kendimi işe yaramaz hissediyorum; ben doğmadan çok önce yaşanmış bir geçmişten onu korumak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Bu doğru değil. Seni hâlâ istiyorum. Her şeyini istiyorum, kırık parçalarını bile. Seni seviyorum Dante Fera, karanlığını, acını, hüznünü bile." Başını kaldırıp bana bakmasını sağlıyorum, ıslak gözler ıslak gözlerle buluşuyor.

"Ben de seni çok seviyorum. Kelimeleri beceremiyorum ama çok fazla. Daha iyi olacağım, söz veriyorum, sana bir şeyler anlatacağım..."

Onu tatlı tatlı öpüyorum, dudaklarımı yanaklarına götürüyorum ve gözyaşlarını siliyorum.

"Ne zaman hazır olursan, *Tesoro*. Seni dinlemek için her zaman burada olacağım. Dikkatini dağıtmak, seni yatıştırmak ya da acı her şeyi bastırana kadar seni dövmek için buradayım - neye ihtiyacın olursa olsun, ben buradayım."

"Teşekkür ederim. Sadece teşekkür ederim." Dante minnetle bana bakıyor, gözyaşları nihayet yavaşlıyor. Gözleri kızarmış, şişmiş. En son ne zaman ağlamasına izin verdi bilmiyorum, acısını öfkeyle örtmeye çalışmadan ağladı - bir erkek için kabul edilebilir tek duygu derler. *Siktir et onu*.

Söylenecek bir şey kalmadı ama işlenecek çok şey var.

"Bence uyuyana kadar biraz *Parks & Rec* izlemeliyiz. Uzun bir gece oldu," diye öneriyorum Dante'nin saçlarını okşayarak.

"Başka bir şey olamaz mı? O şovla arkadaş olmadığımızı biliyorsun," diye yakınıyor Dante iç çekerek.

"Hayır. Şimdi sus bebeğim," diye sırtarak onu tekrar göğsüme çekiyorum. "Eğer sızlanmayı kesersen, biz izlerken meme emmene bile izin verebilirim."

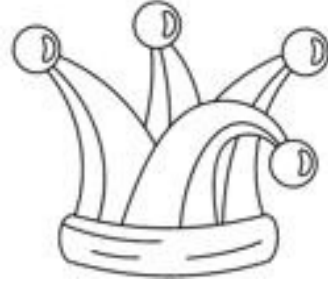
"*Parks*'ın en sevdiğim program olduğunu biliyorsun." Yüzü yorgunluğun verdiği bitkinlikle kazanmış halde belli belirsiz gülümsüyor.

"Bazen böyle küçük bir pislik." Kumandaya uzanırken başımı sallıyorum.

Açılış jeneriği ekrana gelmeden önce Dante uyuyor. Bölümün bitmesine izin verdim, sonra bir tane daha. Yorgunluktan ölüyorum ama o küçük çocuğu ve ölü atını düşünmeden edemiyorum...

Yazılmamış Yankılar 08

I "Artık her şey senin elinde," dedi Emilio, elini omzuma koyarak. Battaniyeyi babamın cesedinin üzerine çekmelerini izledik. Yapamam, Emilio, hazır değilim, diye karşı çıktım, panik boğazımda düğümlendi.

Gözlerini kapatıp onu götürdüler, geriye boş bir yatak ve bir sürü sorumluluk bıraktılar.

Vegas'taki o pis kulüpte ağzımı sikmenden bu yana sadece aylar geçmişti, bir anda tüm umudumu kaybetmemden bu yana sadece aylar geçmişti. Ama o gün her şeyi kaybetmediğimi, kaybedecek daha çok şeyim olduğunu artık biliyordum.

Üzgünüm evlat ama başka seçeneğin yok, dedi Emilio, gözlerimden yaşlar süzülürken omzumu sıkarak, bir daha kimseye göstermeme asla izin verilmeyecek gözyaşları, ama Emilio biliyordu.

Artık hepsini hayatta tutmak senin görevin, diyerek kaçamayacağımı bildiğim geleceği ağır bir örtü gibi üzerime örttü.

Diğer her şeyi aşağı itti, tüm alanı kapladı, kaçabileceğimiz ve özgür olabileceğimiz bir yer bulma hayallerimi yıktı. Bu bir ölüm kalım meselesiydi ve benim özgürlüğüm onların ölümü anlamına gelebilirdi.

Asla birlikte olmamız gerekmiyordu. Birlikte büyüyerek geçirdiğimiz onca yıl, erkeklere, ihtiyaçları ve arzuları olan erkeklere, birbirlerine karşı hisleri olan erkeklere dönüştük. Aynı dünyadan geliyorduk, sen beni anlıyordun. Ama bizi bir araya getiren şey bizi sonsuza dek ayrı tutacaktı.

O gün babamdan daha fazlası için ağladım. Kaybettiklerim için, kendimi kaybettiğim için, yanımda sen varken ne olabileceğimi, ne olabileceğimi düşündüğüm için ağladım.

Güle güle, Alessio.

Açıklık

(DANTE)

I Danica'dan önce uyandım ve kafamı boşaltmak için koşmaya karar verdim. Bütün gün ve ertesi gece eve döndükten sonra uyuduk, sadece gece 2'de boğazımdan biraz yemek geçirmek için uyandım ve hemen uyumaya devam ettim. Yine de hala bitkin, ham ve çaresiz durumdayım. biraz zihinsel rahatlama ihtiyacı.

Çok uzağa gitmeden çalan telefonum beni durduruyor. Genelde evde bırakırım ama Alessio'dan haber almak için yanıp tutuşuyorum. Emilio bir şeyler, herhangi bir şey bulabilmek için tüm bağlantılarımızı arıyor ama şu ana kadar Alessio'dan hiçbir iz yok.

Bilinmeyen bir numara ama yine de açıyorum, en çok özlediğim ses beni rahatça selamladığında olduğum yerde duruyorum. "*Amore mio...*"

"Alessio! İyi misin?" Kalbim hızla atıyor.

"İyiym, sadece kalçamdan vuruldum. Daha kötülerini de yaşadım," diye gülüyor ama ben gülecek bir şey bulamıyorum.

"Tanrım. Ne oldu?"

"Bu uzun bir hikâye. Sen ve Danica bu işe bulaştığınız için üzgünüm. Kardeşimin bir şeyler planladığını biliyordum ama daha zaman olduğunu düşünmüştüm..."

"Seni yine kaybettiğimi sandım." Artık itiraf etmeyi umursamıyorum. "Ah! Umursuyorsun. Biliyordum." Alessio her zamanki şakacı tavrıyla alay ediyor.

"Ciddi şekilde yaralanabilirdin."

"Olabilirdi, ama neyse ki kimse kardeşimi sevmiyor ve muhafızlardan ikisi gizlice benim tarafımdaydı."

"Darbe mi?"

"Onun gibi bir şey. Her şey planlanmıştı ama sonra kardeşim senin kasabada olduğunu öğrendi ve çok hızlı hareket etti. Hazırlıklı değildik. Ama işleri tersine çevirmeyi başardık. Sen ve Danica ateş hattından çıktıktan sonra işaret verdim ve adamlarım harekete geçti. Bazı kurşunlar kaçtı ama onları alt etmeyi başardık. Neyse ki takviye kuvvetlerimiz vardı."

"Kardeşin şimdi nerede?"

"Yakın zamanda ayrılmayacağı bir yerde," diyor Alessio gizemli bir şekilde. "Ama Vegas'tan ve imparatorluğumdan uzakta, önemli olan tek şey bu."

"İmparatorluğunuz mu?"

"Merhaba Don Fera, *yeni* Don Santoro konuşuyor, nasıl yardımcı olabilirim?" beynim hala sözlerinin etkisini hesaplamaya çalışırken gülüyor.

"Tebrikler mi?"

"Vegas'a geri dön, sevgilim." Alessio'nun sesi ciddileşir. "Feras'ın Vegas'a girmesi yasak, unuttun mu?"

"Benim gözetimimde değil. Kraliyet ailesi gibi muamele göreceksin, söz veriyorum. Ayrıca, benim de hayatımda biraz daha Danica'ya ihtiyacım var. Bu kadın tam bir kaleci, cidden. Böyle bir kadının önünde seve seve diz çökerim."

"Danica harika biri." Katılıyorum.

Bir dakikalığına hat sessizleşir. Alessio iç geçirir. "Bu tarafta her zaman bir evin olacak. Ne zaman hazır olursan. Muhtemelen benim de iyileştirmem gereken şeyler var."

"Alessio..." Başlıyorum ama düşüncelerim dağılıyor. "Evet?"

"Hiçbir şey. Bir gün sana yüz yüze söyleyeceğim. İyi olmana sevindim."

"Yakında görüşürüz, *amore mio*. Danica'ya selamlarımı ilet."

"Yapacağım."

Söylemek istediğim, duymak istediğim çok şey var ama aramayı sonlandırmak için düğmeye basmadan önce sessizliğin aramızda birkaç saniye daha asılı kalmasına izin veriyoruz.

Düşünceler zihnime hücum ederken kendimi yeniden koşturmayla başlamaya zorluyorum, nihayet düzene girmeye başlayana kadar alanı darmadağın ediyorlar, uzaklaştıkça kuşluk güneşinde daha çok terliyorum.

Bir yanım hemen Vegas'a gitmek, kendimi Alessio'nun kollarına atmak istiyor. Ama o andan ne kadar uzaklaşırsam, o zaman istediğim Alessio'nun şimdi bana kendini sunan Alessio olmadığını o kadar çok fark ediyorum. Daha da önemlisi, ben artık aynı Dante değilim. 19'umdan beri o kadar çok şey yaşadım, o kadar çok ölüm, o kadar çok acı gördüm ki...

Alessio'nun gerçekliğinden çok fikrine aşığım, bunu şimdi anlıyorum. Herhangi bir şeyi 25 yıl boyunca takıntı haline getirdiğinizde, gerçekliğin o fanteziye, yakın tuttuğunuz, artık var olmayan ve belki de hiç var olmamış bir insanın fikrine uymasının artık hiçbir yolu yok.

Elbette, Alessio'yu anlamsızca becermek, onun tutkusunda, kaotik hız treninde kendimi kaybetmek istiyordum... ama kendimi Alessio'nun evine gelirken, ruhumu açarken ve onun kollarında ağlarken göremiyordum. Hayır, bunu ondan istemedim. Her şeyimle güvendiğim tek bir kişi vardı, o da Danica'ydı.

Onun yanında en iyi versiyonum olduğumu, olmak istediğim ben olduğumu, annemin inandığı gibi hala olabileceğime inandığı ben olduğumu inkar edemem.

Danica beni çok iyi tanıyor, herkesten daha iyi tanıyor - içimdeki karanlığı çözmek için yedi yılını harcayan ölmüş karımdan bile. Yine de Danica bunu hiç çaba sarf etmeden yapıyor; öylesine özgürce, öylesine özür dilemeden seviyor ki. Onun yanında kim olacağımı ya da hayatım boyunca yaptığım gibi kendimi nasıl saklayacağımı düşünmeme gerek yok.

Genç ve bazen tam bir velet olabilir ama bedenim, zihnim ve ruhum üzerindeki etkisi eşsiz. Huysuz olduğumda ya da kendimi işe gömmek için onu uzaklaştırmaya çalıştığımda bile, Danica beni masamdan sürüklüyor, beni aptal pijamalarımı giymeye ve umurumda olmayan bir programı izlemeye zorluyor. Ama bana sarılması, saçlarımı okşaması, göğüslerini emmeme izin vermesi hoşuma gidiyor.

Oturup televizyon izlemek genelde yaptığım bir şey değildi ama Danica varken (neredeyse) her şeyi izlerdim. Özellikle de *Doctor Who*'nun tekrarları sırasında beni sağarak kuruttuğunda, onun için dökecek sıvım kalmayana kadar sikimi okşadığında, kuru ve hassas, aşırı uyarılmış ama zihnim açık.

Yapıyormuş gibi görüldüğü gibi beni boşaltırken görmekten gerçekten zevk almadığını düşünürdüm ama Danica samimiydi, gerçek bir zevk Domme'siydi. Bir keresinde bana aptalca bir aşk dili testi yaptırdı ve onun aşk dilinin hediyeler olduğunu, benimkinin ise fiziksel dokunuş olduğunu söyledi - bu her ne demekse.

Belki de bu yüzden, tek bir dokunuşla kaosu yatıştırabilen, karanlığı evcilleştirebilen kişidir - bir süreliğine bile olsa. Danica kaçmıyor

benden, kim olduğumdan. Bana farklı olmamı söylemiyor, hayır, kollarını bana açıyor ve ne durumda olursam olayım ya da ellerim ne kadar kanlı olursa olsun beni bağrına basıyor. Beni utandırmıyor. Tek istediği benimle birlikte olmak.

Koşmayı bıraktım, düşüncelerim nihayet düzene girdi. Cevap gün gibi açık. -Günlerimi Danica'yı mutlu ederek, ona Tanrıça gibi davranarak geçirmek istiyorum. *Benim* acı ve zevk kraliçem. Onunla her şeyi paylaşmak istiyorum, iyiyi, kötüyü, karmaşayı, acıyı. Danica bir Kraliçe'den daha fazlası, o benim insanım. Bunu artık biliyorum.

Onu sonsuza dek benim yapmak istiyorum. Karım, Bayan Danica Fera.

Bu düşünce beni gülümsetiyor. Kulağa doğru geliyor. Yine de Alessio'yu daha az istememe neden olmuyor.

Üç ay sonra.

Rövanş

(DANICA)

W Vegas'a geri döndük. Sahnede, köpek maskeli ve azarlanmış penisli efemine bir adam yerde sürünüyor, kıcını havaya kaldırmış, parlak Dominatrix'in deri ayakkabıları.

Kimsenin sırtıma silah dayamayacağından emin olmak için birkaç dakikada bir başımı geriye atıyorum. Ama bu sefer maskesiz, tehdit altında olmadan, açıkça buradayız. Aslında tam tersi, Alessio ya da artık sevdiği adıyla Don Santoro sayesinde süper korunuyoruz.

Alessio burada değil ama. Bu sefer Vegas tamamen bize ait. Onun başa geçmesini isteyenler ile kardeşini yeniden tahta çıkarmaya çalışan inatçılar arasında süregelen bir iç kavga söz konusu. Adamları tehditle uğraşırken şimdilik açıklanmayan güvenli bir evde saklanıyor.

Onu göremeyeceğimiz için hayal kırıklığına uğradım ama sonunda Dante'yle Vegas'ı tekrar yaşayacağım için de mutluyum.

Geçtiğimiz üç ay zordu ama aynı zamanda çok da bağlayıcı bir deneyimdi. Dante'ye her zamankinden daha yakın hissediyorum. Alessio için duyduğumuz ortak arzu ilişkimizde yepyeni bir seviyenin kilidini açtı. Dante ayrıca daha geniş bir duygu yelpazesini nasıl ifade edeceğini öğrenmek için çok çalışıyor - ama bu devam eden bir mücadele.

Dante'nin elini sıkıyorum ve o da gülümseyerek önümüzde duran ışıklılı odadaki sahneden, yerde çaresizce kıvranan alt oğlana bakıyor.

"Hadi odamıza dönelim," diye öneriyor Dante. "Yeterince gördüm. Bunu istemiyorum, sadece seni istiyorum."

"Yani, tercümesi: çok azgınsın ve bu konuda bir şeyler yapmamı mı istiyorsun?" Dante'nin pantolonundaki bariz çadırı okşayarak sırtıyorum.

Yüzü kızarıyor, karanlık odada yanaklarının rengini göremesem bile vücut dilinden bunu anlayabiliyorum.

"Ne aptal bir ihtiyar. Hadi o zaman," diye iç geçirip kalkıyorum. Saatimi kontrol ediyorum. Hâlâ erken.

"Sen kime yaşı diyorsun?" Dante alay ediyor, fazla çaba harcamadan beni yakalıyor ve omzunun üzerinden atıyor. Ciyaklıyorum, diğer seyircilerin onaylamayan bakışlarını üzerimde topluyorum ama onlara aldırmıyorum, beni kapıdan çıkarırken yumruklarımı Dante'nin sırtına vuruyorum.

"Bunu sana ödeteceğim!" Dante beni en yakın taksiye atıp şoföre otelimize gitmesini emrederken şakacı bir şekilde tehdit ediyorum. Daha önce kaldığımız yerden farklı, hatta daha güzel bir otel. Bu kez her şeyi Dante ayarlamıştı. Geri dönmemiz *onun* fikriydi. Tereddütlüydim ama neon başkent in cazibesine hemen kapıldım.

Alessio'nun iyi olması beni rahatlatmıştı ama Dante'nin o telefonu aldıktan hemen sonra geri dönmek istememesine şaşırmıştım. Sonunda Alessio için beni terk edeceği korkusunu tamamen bastırmak zordu. Ama Dante onun için tek kişinin ben olduğuma dair bana güvence verdi. Elbette, oyun partnerlerine açıkltı ve Alessio ile daha fazla zaman geçirmek istiyordu ama eve dönmek istediği kişi bendim. Bu iç açıcı bir duyguydu, özellikle de onun gibi genellikle sözlerini dikkatle seçen birinden.

Taksi otelimize yanaşırken endişeyle saatimi kontrol ediyorum. Birkaç saat erken gelmişiz ama her şeyin çoktan ayarlanmış ve hazır olması için hiçbir tanrıya sessizce dua ediyorum.

"Bekle, bana bırak!" Dante canlı gökyüzünün yükseklerinde yer alan süitimizin kapısını iterek açmak üzereyken onu durduruyorum.

"Tuhaf davranıyorsun," diye gülümsüyor ama yine de kenara çekiliyor.

"Dışarıda bekle," diyorum, aceleyle içeri girip kapıyı arkamdan hızla kapatarak. Dante'nin özenle hazırladığım planlarımı yine bozacağına güveniyorum. Ama her şey hazır, tam da emrettiğim gibi. *Asıl soru, ben hazır mıyım?*

Derin bir nefes alıyorum ve aniden ortaya çıkan kalp çarpıntısını yatıştırmaya çalışıyorum. "Tamam, içeri girebilirsiniz!"

Dante kapıyı açar ve beklenmedik çevresine bakarak donakalır.

"Danica, ne oluyor-" Dante şaşkınlıkla odaya bakar, cümlesini tamamlayamaz.

"Biraz daha *samimi* bir ortam istedim," diyerek kızardım ve kapıyı arkasından kapattım.

Oda, cam kaseler içinde yüzen mumlarla doludur ve gölge ile alevden oluşan romantik bir atmosfer yaratır. Boş olan her yüzey mumlarla kaplı, hatta zemin bile: kapıdan kırmızı gül yaprakları serpilmiş yatağa kadar mumlarla aydınlatılmış bir yol uzanıyor. Tavandan, peri ışıklarından örülmüş ipler başımızın üzerinden aşağıya damlıyor.

"Bu inanılmaz!" Dante gülümseyerek beni kollarının arasına alıyor ve sıkıca sarılıyor.

"Bunlar senin için," diyorum, peri ışıklarının arasında asılı duran, Dante'nin hemen üzerinde sallanan ama benim ulaşamayacağım cam şişeleri göstererek. Daha önce Dante uyurken dikkatle detaylandırıdığım planımı gizlilik içinde çalışanlarla paylaştığımda tam da hayal ettiğim gibi görünüyordu.

"Nedir bunlar?" Dante kendisine en yakın şişeye dokunarak sorar.

Dante ilk şişenin ipini koparıırken dikkatle izleyerek gülümsüyorum, "Onları indir ve oku, bu sırayla," diyorum. İçinde, el yazısıyla yazılmış, rulo yapılmış bir not çıkarılmayı bekliyor.

Ağzım kurudu, ellerim ise tam tersi. Gözlerimi kaçırmak istiyorum ama Dante'nin özenle hazırladığım jestime vereceği tepkiyi merakla bekliyorum.

Dante bir nota bakıyor, bir bana. Notu kalbinin üzerine koyarak tek söylediği "Danica," oldu.

"Yüksek sesle oku." Kollarımı kavuşturup tekrar kavuşturuyorum, tüm bu gerginlikle ne yapacağımdan emin değilim. Bu anı pek çok kez düşündüm.

"*Sen nefes almamın sebebi ve karanlığın içindeki ışıksın Dante Fera,*" diye okuyor yavaşça, mum ışığıyla aydınlatılmış mekânda kâğıdı yüzüne yaklaştırarak. Bir şeyler söylemek istiyor ama önce şişeyi açması gerekiyor. Daha fazla bekleyemem.

"Ve bir sonraki!"

"*Sevgili oğlum, seni sonsuza dek mutlu etmek istiyorum.*"

Dante teker teker benim duygusal aşk bildirgelerimi, arzu itiraflarımı okuyor, toplamda 12 tane. Son şişeyi de ipinden çözdüğünde, zamanımın geldiğini anlıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve pozisyonumu alıyorum.

Dante elinde notla arkasını döndüğünde dizlerimin üzerine çökmüş, siyah kadife kutuyu ona uzatmıştım. Bana bu notu okumasına ihtiyacım yok, tekrar ediyorum.

kendim söyledim: "Beni dünyanın en mutlu kadını yapıp benimle evlenir misiniz Don Fera?"

Dante gülüyor ve dizlerinin üzerine çökerek bana sarılıyor.

"Bu bir evet mi?" Öğrenmeye hevesli bir şekilde soruyorum.

Dante ceketinin cebinden küçük bir kutu çıkarır. "Sadece benimle evlenirseniz, Bayan Matthews."

Ben de bir kahkaha patlattım. "Sen de mi evlenme teklif edecektin?"

"Neden Vegas'a döndüğümüzü sanıyorsun?" Dante utangaç bir tavırla omuz silkiyor. "Ee, gidelim mi?"

"Evet, evet ve bir evet daha!" Kollarımı s e v i n ç l e ona doluyor, yüzünü baştan aşağı öpüyorum.

Aynı anda yüzükleri birbirimize takıyoruz, hala süslü halının üzerinde dizlerimizin üzerindeyiz, mumlar yanımızda titriyor.

İlk Vegas seyahatimizi planlarken hayal ettiğim an bu değildi, daha iyiydi. *Sonunda.*

MİSTRES

(DANTE)

M Sıkım o kadar sert ki, patlayacak gibi hissediyorum. Ama henüz zamanı gelmedi.

"Ne yaramaz çocuk. Ödevini yapmadığın zaman hanımefendinin bundan hoşlanmadığını biliyorsun," diyor Danica katı öğretmen sesiyle ve elindeki uzun tahta cetveli dramatik bir şekilde yere vuruyor. Topuklu ayakkabılarıyla üzerimde yükseliyor, kısa siyah kalem etek giymiş, belinden bağladığı büyük beyaz gömleğinin düğmelerini açmış, iri göğüslerinin sadece yarısını örtüyor.

Onun altında, geniş vücudum için çok küçük olan küçük bir tahta tabureye oturuyorum. Dizime kadar uzanan file çoraplarım ve yakam dışında çırpılçplağım. Boyunluğu onun için değil, kendim için takıyorum. Danica o deri kayışı boğazıma geçirip beni sahiplendiğinden beri boynumda yarattığı his hoşuma gidiyor. Kendimi güvende, topraklanmış ve birine ait olduğumun fiziksel bir hatırlatıcısıyla süslenmiş hissediyorum. Tasmamı taktığımda, Danica'nın ellerini boğazımda, beni her zaman tutarken hissedebiliyorum.

"Özür dilerim hanımefendi. Yanlış davrandım," diyorum utanarak ve gözlerimi, küçük sandalyede dengemi korumaya çalışırken yayılmış kalçalarımın arasından garip bir şekilde dışarı çıkan ereksiyonuma indiriyorum. Onun karşısında kendimi çok açıkta, çok savunmasız hissediyorum. Midem düğümleniyor.

Bu, Danica ile en sevdiğim rol yapma sahnelerinden biri - katı öğretmen ve bir ders verilmesi gereken yaramaz öğrenci.

Geçici kırmızı kirpikler, şimdi yere atılmış olan kırbaçtan dolayı kalçalarımı kaplarken, bir dizi başka alet de eşyaların arasında bekliyor.

Kısa bir süre önce birbirimize evlenme teklif ettiğimiz mekânın mum ışığıyla aydınlatılmış yüzeyleri. "İtaatsiz çocuklar ödüllendirilmez," diyor Danica, sikimi sabitleyerek

Topuğu ile karnım arasında, ben acı içinde inleyene kadar başını eziyor. Hayalarım acı verici bir tekme atıyor ve ben sandalyeden yere, cenin pozisyonuna yuvarlanıyorum. Aklımda kalan tek şey ağrıyan acı, kaosu boşaltan kör edici bir nabız, babamın sesi.

"Ben... Ben özür dilerim," diye yalvarıyorum, beni tekrar tekmelemesinden korkarak ellerimi koruyucu bir şekilde aletimin önünde tutuyorum. Onu istediğim zaman durdurabileceğimi biliyorum, sözlü ve sözsüz güvenli kelimelerimi biliyorum. Ama durmasını istemiyorum ve bunu ikimiz de biliyoruz. Kimse bedenimi Danica gibi anlayamaz, bedenim ona ait.

"Lafla peynir gemisi yürümez, küçük köpekçik. Ayağa kalk!" diye emrediyor, sesi saldırganlık derecesinde iddialı. Onu sorgulamaya cesaret edemiyorum, bu durumdayken, benimle böyle konuşurken olmaz.

Danica yakamdan tutup beni ayağa kaldırıyor, çırlıçıplak ve tamamen giyinik haliyle onun önünde garip duruyorum.

"Özür dilerim, özür dilerim. Bir dahaki sefere ödevimi yapacağım," diye yalvarırken Danica sikimi tutup beni kendine doğru çekiyor, uzun tırnakları kasıtlı olarak sert, hassas tenime batıyor.

"Oh, bundan emin olacağız," diye sırtıyor işkencecim-kurtarıcım, kaşları hala sert bir görünümde çekilmiş.

Danica beni sikimden tutup yatağa götürüyor, çok sert çekiyor. Onu uysalca takip ediyorum, pelüş siyah halının üzerinde beceriksizce sürünüyorum.

Danica yatağa oturuyor ve elini aşağı indirerek taşaklarımı avuçluyor.

"Lütfen..." Bu pozisyonda ne kadar tehlikeli olabileceğini bildiğim için inliyorum.

Danica sertçe çekiştiriyor ve rüzgâr ciğerlerimi acı dolu bir nefesle terk ediyor. Dizlerinin üzerine eğilerek onun üzerine devrildim - tam da beni istediği gibi. Sikimi kalçalarının arasına hapsetmek için kendini yeniden konumlandırıyor, ben beceriksizce kucağına eğilirken sıkılmış dizlerinin arasında tutuyor, ayaklarım bir tarafta yerde, ellerim diğer tarafta. Beni kucağına çekemeyecek kadar iriyim ama bu Danica'nın umurunda olan bir şey değil. Kendi kurallarını kendisi koyuyor, tek şartı da sözleşmemizdeki kurallara uymaları.

"Bazı dersleri zor yoldan öğrenmeniz gerekiyor, öyle görünüyor" diyor öğretmen-Danica, kıcımı okşayarak. Ne olacağını biliyorum, kendimi hazırlıyorum, mırıldanıyorum

Danica düz elini kuvvetle aşağı indirirken daha çok üzüldüyorum.

Şaplak atmada daha iyi oldu. Yedinci tokadı attığında kırım yapıyor. 13'te rahatsız edici bir hal alıyor. Son şaplak (20 numara) çıplak tenime indiğinde, kırımın parlak kırmızı olduğunu biliyorum, eli etime damgalandı. Yine de ereksiyonum geçmiyor. O kadar tahrik oldum ki, beni kucağına çekmeden önceki halimden bile daha fazla. *Bu nasıl mümkün olabilir?*

Ağlıyorum. Acıdan değil, kendimi küçük hissettiğim için.

"Şimdi sus bebeğim, her şey bitti. Bundan sonra uslu duracağını biliyorum, tamam mı?" Danica beni yatağa, yanına yatırıyor, şefkatli ve tatlı bir sesle mırıldanıyor.

"İyi olacağım." Ona *anne* dememek için kendimi tam zamanında durduruyorum. Bu farklı bir sahne.

"Görünüşe göre başka seçeneğim yok. Sana biraz akıl vermem gerekecek." Danica başını sahte bir onaylamazlıkla sallıyor, hâlâ karakterindedir.

"Lütfen, Bayan, hayır," gerçekten istememe rağmen istemiyormuş gibi davranıyorum.

Danica, rızası olmayan sahneleri canlandırırken bile tam rıza olmadan asla bir şey yapmaz. Her ayrıntı önceden planlanır, uzun uzun tartışılır. Bazen sert davranılmasından hoşlandığımı biliyor.

"Şşş, sessiz ol. Uzanmanı ve gözlerini kapatmanı istiyorum." Dinlemezsem ne olacağını hatırlatmak için tehditkâr bir şekilde taşaklarımı tutuyor.

Hemen başımı sallayıp gözlerimi kapatıyorum.

Orada uzanmış, her şeyim ortada, onu beklerken bu beklenti beni öldürüyor. Bana her an tokat atabilir, üzerime tükürebilir ya da üzerime basabilir. Ama bunların hiçbirisi değil, çok daha acı verici!

Neler olduğunu anlamam bir saniyemi aldı.

Acı kör edici, ezici, keskin... ve hızlı.

"Onları kapalı tut!" Ben yatakta kıvranıp acı içinde inerken Danica uyarıyor. Ona *kırmızı*, hatta *turuncu* diye bağırabileceğimi biliyorum ama istemiyorum. Bana zarar vermesini istiyorum. Kafamın içinde hiç susmayan kaosa kıyasla acı neredeyse yatıştırıcı geliyor.

Konuşmuyorum, hiçbir şey söylemiyorum, sadece zihnimdeki tek düşünceye odaklanıyorum - acıya!

Sikime bir damla daha sıcak balmumu damlıyor ve acı içinde çığlık atıyorum. Devrelerime yayılan kırmızı kenarlı siyah acı noktasından başka bir şey düşünemiyorum.

"Eğil oğlum. Bu senin zevkinle ilgili değil," diyor Danica ama ikimiz de öyle olduğunu biliyoruz. Her şey benim zevkimle ilgili.

Çoraplı bacaklarımı göğsümden aşağı iterken, soğuk kayganlaştırıcı deliğime dokunurken, bir parmağını kıcıma sokarken, iki parmağını sokarken, beni yayarken gözlerimi kapalı tutuyorum. Gözlerimi kapalı tutuyorum ama ağzım sessiz kalamıyor. Danica'nın parmakları prostatıma giden yolu bulup o noktaya vurmak için kıvrılırken inliyor, sızlanıyor ve onun için mırıldanıyorum.

Aniden çekildi ve nefesim kesildi, bomboştum.

"Bana bak evlat," diyor Danica ve sonunda gözlerimi açtığımda onu önümde çıplak, sıkıca sabitlenmiş bir şekilde buluyorum. Seçtiği dildo büyük ama çok büyük değil. Daha büyükleriyle de oynamıştık. Yavaşça sikime sürtüyor, sertlikten sertliğe.

"Seni unutulana kadar becereceğim, yavrum. Bir hafta boyunca bir daha normal yürüyemeyeceksin ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok," diyor Danica, silikon sikini girişime bastırarak.

Kıpırdamıyorum; nefesimi tutmaktan başka bir şey yapmıyorum, yağlanmış fallusunu içime itmesini ve unutulma sözünü yerine getirmesini bekliyorum.

Danica yakamdan tutuyor, beni boğuyor, kalın sikini yavaşça içeri kaydırırken beni yerimde tutuyor, ta ki tamamı kıcıma gömülene kadar. Dolu hissediyorum, ilk başta rahatsız oluyorum, ağrıyorum, hepsini almak için geriliyorum. Danica sadece tekrar, daha sert, daha derine dalmak için geri çekilirken nefes almak için mücadele ediyorum - tekrar tekrar.

"Sen benimsin. Her zaman ve sonsuza dek," diyor Danica. Serbest elini balmumuyla kaplanmış sikimin etrafına doluyor ve kalça itişleriyle birlikte okşamaya başlıyor, duyularımı acı ve zevkle doldurarak hızla kontrol altına almakta zorlandığım bir orgazma doğru ilerleyen bir hezeyana kapılıyorum.

"Kiminle oynadığımız ya da kiminle seviştiğimiz umurumda değil, sen her zaman benim olacaksın," diyor sıkıdığı dişlerinin arasından, narin taşaklarını sıkarken.

"Lütfen, Bayan..." Cümlemi bitiremiyorum ama ikimiz de ne istediğimi biliyoruz.

"Ben söyleyene kadar gelmek yok," diye ısrar ediyor ve işkencemin bitmekten çok uzak olduğunu biliyorum.

Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Bakım Sonrası

(DANICA)

I Dante'nin parmaklarını teker teker öpüyorum, nazıkçe, şefkatle dudaklarıma götürüyorum. Her birini sayıyorum, öpüyorum ve sayıyorum, ta ki on parmağını da sayana kadar. Yüzük parmağını tekrar sayıyorum, üzerinde bir yüzükle ne kadar güzel görüldüğüne hayret ediyorum. *Benimkini*. Tüm parmağı ağzıma sokuyorum, yüzük ve hepsi, soğuk metali emiyorum. Eskiden bu eldeki tek yüzüksüz parmaktı, ama artık değil. Fera hanesinde dört ölüm yüzüğü, bir aşk dengesi yüzüğü. Etrafımızdaki çarşafklar döl, kayganlaştırıcı ve terden yapış yapış olmuş. Ama umurumda değil. Başımı Dante'nin göğsüne yaslıyorum, çıplak, tükenmiş bedenim tamamen onunkinin üstünde. Etrafımızda mumlar hâlâ titriyor.

Zor bir seanstı ama en azından bizim için en samimi bakım sonrası sahneleri hep bunlar olmuştur. Bunlar tartışmaya açık değildi, Dante'yi yavaşça bana, bu âleme geri getirmenin tek yoluydu. Ama bunlar sadece Dante için değildi. Zihnimin de dengeyi yeniden kurmak, yeniden bağlanmak için bu anlara ihtiyacı vardı.

"İyi misin, bebeğim?" Dördüncü kez soruyorum ve Dante sadece gülümsüyor, parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve yüzüklerimize bilmem kaçınıcı kez bakıyor. Onunki sade siyah titanyum bir yüzük, benimkinde ise muhtemelen korumalar olmadan dışarıda takılamayacak kadar pahalı bir pırlanta parıldıyor.

"Ben iyiyim, çok iyiyim. Teşekkürler, *Tesoro*. Her şey için." Ciddi olduğunu biliyorum. Yüz ifadesi sakın, huzurlu. Bu onun için iyi bir görünüm.

"Ve sen, teşekkür ederim," diyorum tırnaklarımı tembelce göğsünde gezdirerek. "Her oynadığımızda kendimi daha güçlü hissediyorum."

"Bu senin her zaman olman gereken kişi-La *Donna Fera*."

"Bu kulağa hoş geliyor. Kendi ailemiz." Köprücük kemiğini öpüyorum, küçük aptal öpücükleri aşağı yukarı takip ediyorum. *Dante'nin teslimiyetinden daha güzel, daha eksiksiz, daha nadir bir hediye var mı?* Dünyadaki hiçbir şey.

"Aileden bahsetmişken, sana bir hediyem var. Umarım sakıncası yoktur-" Dante sırtıyor.

"Hamile olmasan iyi edersin, Dante!" Alay ediyorum ve ikimiz de gülüyoruz.

"O tür bir aile değil." Telefonuna uzanır ve Emilio ile sohbetini açar. "Gördün mü, her şey ayarlandı."

Kafam karışmış bir halde resme bakıyor, anlamlandırmaya çalışırken diğer katlara göz gezdiriyorum.

"Onunla gidecek bir yerleri yoktu. Bir arkadaştan hoşlanabileceğini düşündüm." Arka bahçemizde oturduğu belli olan, etrafı bir sürü oyuncakla çevrili, tanıdık köpeğin resmini yakınlaştırırken Dante gülümsüyor.

"Bu mu-?"

"Evet, Vegas'tan gelen. Umarım sakıncası yoktur. Onu uçakla getirttim ve Emilio onu yerleştiriyor."

Son fotoğraf ortaya çıktığında gülüyorum: Emilio'nun yüzünü hevesle yalayan köpekle çekmeye çalıştığı garip bir selfie. Sonuç, mutlak iç açıcı altın değerinde bulanık bir an.

Kalbim o kadar dolu ki, patlayacak gibi hissediyorum. Her zaman başka bir köpek istemiştim ama bunu kaldırabilir miyim bilmiyordum. Ama artık hazırım.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. O kadar tatlı ki!" Fotoğrafların üzerinde tekrar geziniyorum, kafamda şimdiden isimleri deniyorum. İlk evcil hayvanımız.

"Bu onu tutabileceğimiz anlamına mı geliyor?" Dante durumu nasıl okuyacağından hâlâ emin olamayarak sorar.

"EVET!" Heyecanla yatağa atlıyorum ve Dante bazen onu olmakla suçladığım yaşlı adam gibi başını sallıyor.

"Canın yanacak, in aşağı!" Dante sesleniyor ama ben sadece gülüyorum, daha da yükseğe zıplarken ona dilimi çıkarıyorum.

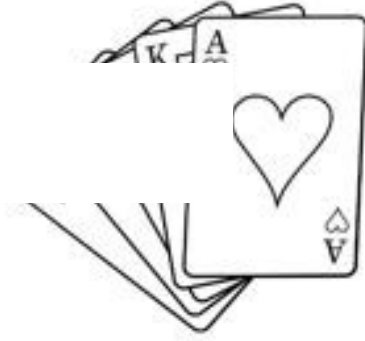
Kendime ait bir aile.

YIRMINCI BÖLÜM

EPİLOG

(DANTE)

Alessio kokteylinin üzerinden sırtlıyor. "Yine kaçacak mısın, Don Fera?"
Hep geri geliyorum, değil mi?" Kimin gördüğünü umursamadan eline uzandım.

Artık değil.

Onun kulüplerinden birinde barın yanında oturuyoruz, dizlerimiz birbirine değecek kadar yakın. Yine Sevgililer Günü ama dekora ya da insanlara dikkat etmiyorum. Benim görüşüm Alessio ile dolu.

"Neredeyse yapmıyordun. Danica geçen Sevgililer Günü'nde seni bana getirmeseydi seni sonsuza dek kaybedecektim." Alessio gülümsüyor, parmakları benimkilerin arasında şakacı bir şekilde dönüyor, artık pek de yeni olmayan yüzüğümü çeviriyor.

"Hatırlat da ona daha sonra tekrar teşekkür edeyim," diye cevap veriyorum.

"İkimiz de yapabiliriz." Alessio elimi kalçasına götürüp orada, kemerine çok yakın bir yerde tutuyor. Aleti sadece birkaç santim ötede. Sert olduğunu biliyorum, tıpkı benimki gibi.

"Senin için endişelendim," diyorum bacağını sıkarak.

"Aww, bunu sevdim. Duygu bu güzel yüze çok yakışıyor. Danica'ya teşekkür etmem gereken başka bir şey var mı?" Alessio elimi kucağına götürerek şaka yapıyor. Dokunuşumun altında sikinin sarsıldığını hissedebiliyorum, pantolonunun kumaşı çok az müdahale ediyor.

Alessio cesaretle bana bakıyor, ne yapacağımı görmek için dikkatle izliyor, tam burada, açıkta. Bakışlarını meydan okurcasına karşılıyorum, sırtıyorum ve yüzünü çekiyorum.

Bana doğru geliyor, elimi boynuna götürüyorum, bir hamlede dilim dudaklarının arasında, onu tutkuyla, açlıkla öpüyorum.

Orada kimin olduğu, kimin beni meşhur Don Santoro'yu okşarken ve ellerken gördüğü, dünya uzaklarda kaybolana, arka planda sadece bir vızıltı olana kadar onu öptüğüm umurumda değil. Fikirlerini önemseydiğim tek kişi Danica ve o da bana Alessio ile istediğimi yapmam için tam izin verdi.

"Vay canına," diye pantolonunu indiriyor Alessio, hızla artan nefesini düzene sokmaya çalışırken gömleğini düzeltiyor. "Lanetleneyeceğim. Ne de olsa Dante Fera'nın taşakları var."

Sırıtiyorum ama karakteristik olmayan bir şekilde omuz silkmeden önce kendimi tutuyorum. "Ne diyebilirim ki? Seni şimdi de istiyorum, o zaman da istiyordum," diye itiraf ediyorum, artık kelimelerden utanmıyorum.

"Hmm, kulağa hoş geliyor. Hadi, gidip oynayalım, sevgilim. Vücuduna yapmak istediğim şeyler..." Alessio elimi tutuyor ve hiç direnmeden beni yukarı çıkarıyor.

Danica bizi orada bekliyor, alışverişi Alessio'nun süütünin etrafına saçılmış.

Santoro kitaplarındaki diğer tüm çatı katları gibi inanılmaz bir manzaraya sahip muhteşem bir oda. Müstakbel eşim Vegas'a olduğu kadar Alessio'ya da bayıldı ve bizi hiç uyumayan şehre geri götürmek için sayısız bahane buldu. Benden şikayet yok.

Daha fazla çalışmalıyım ama Danica'ya hayır demeye de hiç niyetim yok. Arzuladığı şeyi elde ettiğinde gözlerinin sevinçle parladığını görmek beni mutlu ediyor.

Ayrıca, Emilio her şeyi kontrol altında tutuyor. Hâlâ patron benim ama Danica'yı ayrıntılı maceralarında şımartmak için daha fazla uzlaşmama izin veriyor. Zaten hep onun işleri daha iyi yürüteceğini düşünmüşümdür.

"Ne aldın, *güzelim*?" Alessio selamlamak için Danica'yı öpüyor ve benim asla taklit edemeyeceğim bir ilgiyle onun alışveriş torbalarına bakıyor.

"Oyuncaklar ve sırlar!" diye haykırıyor ve birlikte kıkırdıyorlar. "Selam bebeğim," diyerek merhaba öpücüğü için beni yanına çağırıyor ve ben de onu kollarımın arasına alıp, kırmızıya boyanmış dudaklarını öpmeden önce etrafında tuhaf bir şekilde döndürüyorum.

"*Tesoro*," diye gülümseyerek onu kendime yakın tutuyorum.

"Alessio'nun seni yine sertleştirdiğini görüyorum. Tabii ki." Danica şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor ve elini pantolonumdaki şişkinliğin üzerinde gezdiriyor.

"Standart." Bu sefer omuz silkiyorum, Danica'nın çok hoşuna gidiyor.

"İyi ki bunu almışım o zaman..." Markasız bir çantadan yeni bir bağlama kayışı ve kısa bir süre sonra da eve getirdiği en kalın dildo olan parlak mor bir dildo çıkarıyor.

Alessio ben doğru dürüst bakamadan elinden kapıyor. "Bunu sevdim. Neredeyse benim kadar büyük."

"Tam da düşündüğüm gibi. Onu senin için ısıtabilirim," diye sırtıyor Danica ve ben de Alessio'dan dildoyu alıyorum.

"Ben buradayım, siz ikiniz. Kıçıma ne gireceği konusunda söz hakkım yok mu?" İtiraz ediyorum.

Alessio kolunu Danica'nın omzuna rahatça koyuyor ve ikisi de gözlerinin içi gülerek bana bakıyor.

"Peki, bebeğim. Kıçında ne istiyorsun?" Danica eğlenerek sorar.

"İkinizi de tabii ki."

"A planı o zaman?" Danica dildoyu geri alıyor.

"Sen git giyin, *mia cara*. Ben onu senin için hazırlarım," diyerek gülümsüyor Alessio ve beni öpmek için yanına çekiyor.

"Şimdi de oyuncak mı oldum?" Pantolonumu çekiştirirken Alessio'nun gömleğinin düğmelerini açarak şikâyet ediyorum.

"Sonunda sikimi kıçına gömdüğümde olacaksın," diye fısıldıyor Alessio kulağıma, gıdıklanan lobumu dişliyor. Nefesim kesiliyor, sadece bu düşünce bile sikimin seğirmesine neden oluyor, özellikle de Alessio'nun elleri üzerindeyken, iç çamaşırdan çekip çıkarırken.

Bu konuda pek çok kez konuştuk ama bugün o gün, Alessio'nun içimde olmasının nasıl bir his olduğunu nihayet öğreneceğim gün. Üçümüz birlikte pek çok farklı pozisyonda ve rolde oynadık, ancak onu almakta tereddüt ettim ve sadece onun büyüklüğü yüzünden değil. Daha önce hiç bir erkeğin içimi doldurmasına izin vermemiştim: zihinsel olarak sindirmem gereken çok şey vardı. Ama artık korkmuyorum.

Danica döndüğünde -topuklu ayakkabıları ve koşum takımıyla bir Tanrıça, elinde yeni yıkanmış mor siki, tabandan uca kayganlaştırıcı sürerek- ikimiz de zaten çıplaktık, yatakta şakacı bir şekilde güreşiyorduk, acı verici bir şekilde sertleşmiştik.

"Hazır mısın aşkım?" diye soruyor ve ben de onun için eğiliyorum. Alessio yanıma uzanırken yatağın kenarında dört ayak üzerinde diz çöküyorum, diğer elinde kendi siki, sikimi okşamak için mükemmel bir açı yapıyor. Parmakları uzunluğumun üzerinde dans ederken inliyorum.

Danica beni açarken, yağlarken ve önce parmaklarıyla, sonra yeni sikiyle ağzına kadar doldururken bir yastığı sıkıca tutuyorum, ısırıyorum.

Daha fazla dayanamayacağımı hissediyorum ama sonra dayanıyorum, ilk acıdan uzaklaşmak için Alessio'nun ereksiyonumdaki elinin hissine odaklanarak hepsini alıyorum.

Çevresine alıştıktan sonra, Danica beni neredeyse anında serbest bırakmak için yalvartan bir ritimle tekrar tekrar içime giriyor. Konsantre olmak zor, devrelerim çok fazla uyararla dolup taşıyor. Ama henüz zamanı gelmedi, bu şekilde değil.

Danica'nın Alessio'ya "Giyin, neredeyse hazır," dediğini duyuyorum ve o ayağa kalkarken dokunuşunu kaybettiğime hayıflanıyorum. Aynı zamanda, birazdan olabilecekleri düşünmek bile beni neredeyse o anda uçurumun kenarına getirmeye yetiyor.

Alessio prezervatif takıyor ve Danica aniden çekilmeden önce öpüşüklerini duyuyorum, o kadar hızlı ki neredeyse altımdaki yastığın üzerine yığılıyorum. Alessio'ya yer açmadan önce şakacı bir şekilde kıcıma şaplak atıyor. Danica'nın nereye gittiğini bilmiyorum ama bu sefer kalıp izlemiyor. Sadece Alessio ve ben.

Sikini kık yanaklarıma, aralarındaki boşluğa sürüyor, beni kızdırıyor. Farklı hissettiriyor, alıştığım dildolar gibi değil. Boş hissediyorum, doldurulmak için çaresizim, ama Alessio zamanını alıyor. Beklenti beni çılgına çeviriyor!

"Dayanabiliyor musun?" Alessio kafasının ucunu deliğime bastırarak soruyor. Büyük geliyor, sığmayacak kadar büyük ama umurumda değil.

"Seni içimde istiyorum," diye inliyorum Danica'nın bana sık sık söylediği sözleri. Kulağa hoş geliyorlar. Doğrular: Beni kalınlığının etrafında dikkatlice gererken hissettiğim acı ve rahatsızlığa rağmen bunu *gerçekten* istiyorum.

"Ne dilediğine dikkat et, *amore mio*." Alessio tekrar sikime uzanıyor, onu okşuyor ve dikkatimi onun büyüklüğünden uzaklaştırıyor.

"Becer beni," diye tıslıyorum, kalçalarımı kaldırıyorum, sikimi eline doğru itiyorum, dokunuşu için çaresizim.

"Sik beni, *kim*?" Alessio tekrar içime dalarak ciğerlerimdeki havayı boşaltmamı istiyor. "Söyle!"

"Becer beni, Don Santoro... lütfen," diye inliyorum, asla sahip olamayacağımı düşündüğüm sevgilim bana asla yaşayamayacağımı düşündüğüm şeyi verirken tüm gücümle çarşafı tutunuyorum.

Ama işimi bitirmiyor, henüz değil. Alessio aniden çekilip arkamı dönmemi istediğinde tutkunun bulanıklığında kayboluyorum. Acıyla inliyorum ama söyleneni yapıyorum, sırtüstü dönüp o şakacı gözlerle yüzleşiyorum.

Alessio bacaklarımı sıkıca ayırıp göğsüme bastırıyor ve ayak bileklerim başının iki yanında duracak şekilde omzuna asıyor. Gözler kilitlendi

Alessio her şeyi tüketen bir bakışla tekrar girişimi buluyor, siki tekrar içeri dalıyor.

Tanrım, inanılmaz bir his!

İkimiz de birlikte inliyoruz. Alessio'nun zevk sesi beni harekete geçiriyor, anında vahşileştiriyor. Yüzündeki ifade büyüleyici bir şey, çok güzel, zevkten buruşmuş.

İnilti, soluklar, aceleci nefesler, boynumda sıcak. Tek kokladığım Aramis. Aramis ve şehvet. Sikim her an patlamaya hazır, tenim yanıyor!

Kısa bir süre Danica'nın nerede olduğunu merak ediyorum ama uzun süre merak etmeme gerek kalmıyor. Her zamanki gibi sinsi oyunlarla dolu. Çok geçmeden elinde havluyla odaya giriyor ve silikon sikini kuruluyor.

"Artık temizlendiğime göre, mor bir alete ne dersin sevgilim?" Danica sırtarak Alessio'nun boynunu öpüyor. Kolunun altındaki boşluktan bakıp bana bir öpücük gönderiyor. "Hey, sen."

"Hiç teklif etmeyeceğini düşünmüştüm," diye gülümsüyor Alessio. "Hepsi senin."

Çekilmeden beni hafifçe yeniden konumlandırıyor ve yatağa tırmanıyor. Vücudu benimkinin üzerine eğiliyor, Danica için yanaklarını açarken bacaklarımı göğsümde daha da aşağı bastırıyor. Alessio hâlâ içime gömülü, bedenlerimiz birbirine kaynaşmış, sikim karnıma sıkışmış durumda. Danica ona "Derin nefes al hayatım," diyor ve ben de kendimi destekliyorum, Gözlerimi Alessio'nun yüz ifadesine, alnındaki küçük çizgilerin seğirmesine dikmişim. Beni tatlı tatlı öpüyor ve sonra gözlerini kapatıyor, Danica'nın siki içeride yağlanmış parmaklarının yolunu izlerken yüzünde acı dalgalanıyor. Alessio'nun içine girdiğini hissedebiliyorum, ilk başta yavaş olsa da - onu içime daha derine itiyor.

Danica bana gülümsüyor, gururlu görünüyor. "Seni seviyorum bebeğim," diyor bana, siki Alessio'nun kıkına gömülüyken ve ben kelimeleri tekrarlıyorum. Elimi tutup sıktıktan sonra denge için Alessio'nun omzuna tutunuyor ve daha iyi bir kaldıraç elde etmek için bacaklarından birini yatağa kaldırıyor.

Önce yavaşça, sonra giderek daha hızlı, birlikte sallanıyoruz, Alessio aramızda sıkışmış, Danica'nın her hamlesinde siki bana çarpıyor. Bacaklarım ağırlıklarından dolayı ağrıyor, ama durumlarını neredeyse hiç düşünmüyorum - zevk diğer tüm duyguların önüne geçiyor.

Gözlerim Alessio'dan Danica'ya kayıyor ve kendimi yoğun nefes alışverişleri arasında gülümserken buluyorum. İkisine birden sahip olmak inanılmaz bir an. Ama ben

daha fazla dayanamayacağımı biliyorum. Üstümdeki muhteşem terli bedenlerin altında orgazmımın inşa edildiğini hissedebiliyorum.

Önce Alessio geliyor, birkaç dakika içinde her iki taraftan da uyarılmış bir halde bitkin bir şekilde göğsüme yığılıyor. Ben sadece birkaç saniye geriden geliyorum, aramızdaki kalın döl salgılanırken inlemelerim onunkileri yankılıyor.

Danica hemen geri çekiliyor. Henüz bitirmedi, bu sefer değil, ama gece bitmeden bitirdiğinden (tekrar ve tekrar) emin olmasını sağlayacak iki Dons var hizmetinde.

Bir süre yatakta öylece uzandık, birbirimize dolandık, hızla yapış yapış nefes aldık.

İlk konuşan Alessio oldu, ki bu hiç de şaşırtıcı değil. "Bu arada Noel kartınızı aldım. Sevimli köpek," diye sırtıyor. Samimi üçlü ilişkimizden sonra pek de beklenen bir açıklama sayılmaz ama Alessio işte, her yaşta bir Joker.

"Sen kafayı yemişsin," diye gülümsüyorum ve başımı bilmem kaçınıcı kez ona doğru sallıyorum. Onun zihni benim için bir gizem, her zaman çok rastgele. Başka türlü olamazdı.

"Ve siz, Don Fera -her zaman olduğu gibi- çok sertsiniz," diye karşılık verir Alessio.

Danica içtenlikle güler. "Çok sevimli bir köpek. Bir ara bizi ziyarete gelmelisin," diyerek Alessio'nun parmaklarıyla oynamayı teklif ediyor.

"Hmm, sanırım sizin Vegas çocuğunuz olarak kalmayı tercih ederim, eğer sorun olmazsa. Bu tarafta yönetmem gereken bir imparatorluk var." Bilmiş bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

"En azından düğüne gelecek misin?" Danica biraz hayal kırıklığına uğramış bir şekilde sorar.

"Eğer beni davet edersen." Alessio bana bakıyor, tek kaşı soru sorar gibi kalkık.

"Woah, yavaşla. Hâlâ her şeyi planlamamız gerekiyor," diye gülerek ikisini de kendime doğru çekiyorum.

"Don Santoro'nun düğünümüzde olmasının yaratacağı skandalı hayal edebiliyor musun?" Danica heyecanla kıkırdıyor.

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye göz kırpmıyor Alessio bana, "Belki de ailelerimizin sonunda baltaları gömme zamanı gelmiştir?"

Dağınık bir öpücük için yüzünü tutuyorum. "Belki."

###

Daha fazla Danica & Dante hikayesi olduğunu biliyor muydunuz? Düzenli baharatlı femdom anları , [aylık bültenim](https://t.me/cevirigiller) (mkaynoir.com/newsletter) aracılığıyla yakın çevreme katılın.için

TETİK VE TETİKLEYİCİ UYARILAR

SAYFADA BAHSEDİLENLER

Femdom Dinamiği [Domme (F)/ sub (m)]
Yaş Aralığı (F26 | m44)
FMM
Polyamory/Çoklu Partner
Aşağılama
Boynuzlama
Horoz Isınma
Hafif CBT
Kremalı Turta
Orgazm İnkarı ve Kenar
Röntgencilik ve Teşhircilik
Şiddet (ateşli silahlar ve bıçaklar dahil) Kazıklama
Yasadışı
Faaliyetler Adam
Kaçırma Etki Oyun
Nefes Oyunu/ El Kolyeleri Acı
Kink
Balmumu Oyunu
Orgazmı Reddetme/ Kenara Çekme

Övgü Kink Aşırı
Uyarım Mastürbasyon
Hayvan İstismarı ve Ölümü (ana karakter
tarafından değil) Homofobik Travma (aile ve
diğerlerinden) Yasadışı Maddeler
Tam Rıza ile Rızasızlık (CNC)

-

SAYFA DIŞI BAHSEDENLER

Düz Kamp
Ebeveyn Ölümü / Sevilen Kişilerin Ölümü
Çocuk İstismarı / İhmali
Kumar

TEŞEKKÜRLER

Kitabımı okuduğunuz için *teşekkür ederim*.

Eğer hoşunuza gittiyse, lütfen bir dakikanızı ayırıp favori perakendecinizde bana bir yorum bırakmaz mısınız?

Daha fazla benzer düşünen insanın bu çok niş içeriği bulmasına yardımcı olur. [Amazon'da İnceleme \(ABD\)](#)

Ek femdom içeriği mi istiyorsunuz? O zaman okumaya devam edin...

[*M Kay Noir*](#)

BİRİMLERİN İŞBİRLİĞİ: KİŞİLİĞİ TAMAMLAMAK

*Danica ve Dante'nin yer aldığı 3.200 kelimelik baharatlı bir mafya romantizmi.
(Sadece alıntıdır.) Hikayenin tamamını ücretsiz almak için aylık bültenime [katılın](#).*

X-X-X-X-X-X-X

Danica'nın bakış açısı

Seks dükkânındaki müşteriler korkudan donmuş bir halde kıpırdamadan duruyor. "Herkes dışarı!" Dante bu kez daha yüksek sesle talep eder.

Elimi onun elinin içine koyarak yanında duruyorum ve şaşkın yüzlerin harekete geçmesini bekliyorum.

"Onu duydunuz, *dışarı çıkın!*" Koruma, mesajı aldıklarından emin olmak için silahını çeker: bu bir emirdir, rica değil.

Şanssız müşteriler, göz attıkları müstehcen eşyaları bırakarak sonunda dağıldılar. Belki yedi kişilerdi, belki de dokuz? Ama hepsi kaçıyor, geride sadece dükkân sahibini bırakıyorlar.

"Size... yardımcı olabilir miyim?" diye kekeliyor gözlüklü ve yüzünde dehşet dolu bir ifade olan genç adam. Onu suçlayamam-Dante Fera 1.75'lik boyu ve siyah kıyafet tercihiyle oldukça korkutucu bir güç olabiliyor, özellikle de etrafı silahlı bir maiyetle çevriliyken.

"Hayır, teşekkür ederim. Sadece biraz mahremiyete ihtiyacım var. Kendi aramızda halledebiliriz." Adama tatlı tatlı gülümseyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum. Bunun pek işe yaradığını sanmıyorum. Yanımdaki üç heybetli adam da bana pek yardımcı olmuyor. "Merak etmeyin, size zarar vermeyeceğiz," diye ekliyorum.

Dükkân sahibi cevap vermez, sadece başını sallar ve hızla arka odaya kaçar, uzaklaşmaya heveslidir.

"Kapının yanında bekleyin. Kimse içeri girmeyecek," diye emretti Dante ve muhafızlar itaatkâr bir şekilde girişteki yerlerini aldılar.

"Şimdi," Dante'nin yüzü bana döndüğünde yumuşuyor. Elini sevgiyle sıkıyorum. "Yeni oyuncaklar alalım mı *Tesoro*?"

"Tam zamanında; oldukça heyecanlıyım." Ona muzipçe göz kırpıyorum. "Biraz araştırma yapıyordum, bilirsin... diyelim ki, denemek istediğim birkaç *fikrim* var."

"Nasıl isterseniz, *Bayan*," diye başını sallıyor Dante ve son kelimeyi kulağıma fısıldıyor.

Omurgamda bir heyecan ürpertisi dolaşüyor. Bu kelimenin sesini gittikçe daha çok sevmeye başlıyorum. Ama bu kelimenin kendisiyle ilgili değil, ifade ettiği güç alışverişiyle, Dante'nin bana boyun eğdiğinde bana verdiği kontrole ilgili. Aslında kontrol bendeysen, herkesin beni sezonun şekerlemesi sanmasına bayılıyorum.

Dış dünyaya göre ben çok güçlü bir adamın yanında duran ufak tefek bir kadınıym... Keşke birkaç saat önce Don'un yerde süründüğünü, çıplak olduğunu ve boşalmasına izin vermem için bana yalvardığını bilselerdi. (İzin vermedim.)

"Hmm... Ne istersem mi? Kulağa hoş geliyor." Sırıtarak küçük dükkânın içine doğru ilerliyorum.

"Paranın önemi yok. Al, senin olsun." Dante bana çok sayıdaki kredi kartından birini uzatıyor; güzel, siyah bir kart. Parlak ve cezbedici.

Kaşlarımı kaldırıyorum, kartı alıp saklamak için göğüs dekoltemin içine koyuyorum. "Bununla çok fazla zarar verebilirim." Dante sadece göğüslerime odaklanmış, kartı aralarından geçirmemi dikkatle izliyor. Ona arsız bir öpücük gönderiyorum.

"Lütfen yap. İstersen hepsini harca, siktir et. Para beni hiç mutlu etmedi."

"Belki de doğru harcamıyordunuz. Bakalım bunu değiştirebilecek miyiz? Bana bir sepet getirin lütfen," diye emrediyorum ve Dante dükkânın içinde beni takip ederek sepeti getiriyor.

Acı ve zevk koridorlarında ilerlerken parmaklarım çeşitli eşyaların üzerinde geziniyor. Titreşimli küçük bir popo tıkacı -şık ve kablosuz- gözüme çarpıyor. "Ooh, bunu sevdim. Alalım mı?"

...

*Devamını okuyun: Haber bültenine [katılın](#) ve anında hikayenin tamamına yönlendirilin.

M Kay Noir'dan daha fazlası

Danica'nın İntikamı: *Baharatlı Bir Mafya Romanı*

Bazen atını kurtarması gereken kişi kraliçedir.

Dante (43) kaybolduğunda, onu geri getirmek Danica'ya kalmıştır.
Sadece bir sorun vardı: Danica'nın banliyöde yetişmesi onu tehlikeli görevlere
hazırlamamıştı.

Bu onu normal hayatla başa çıkmaya pek hazırlamamıştı.
Ama "iyi çocuğunu" eve getirmek için her şeyi yapacaktır.

*Valentine for Dante'den *altı ay önce geçen bağımsız bir roman*

YAZAR HAKKINDA

M Kay Noir 36 yaşında, Güney Afrika'da yaşıyor ve dramatik gün batımlarını seviyor.

Fanfikten hayalet yazarlığa ve nihayet kendi hikayelerine kadar 15 yılı aşkın süredir erotik anlar kaleme alıyor. Günlük işi de çok fazla yazmayı içeriyor, ancak farklı bir tür - çoğunlukla sürdürülebilirlik şeyleri.

Kay'in öyküleri, geleneksel cinsiyet rollerini ve toplumsal normları tamamen göz ardı ederek şalteri indirmekle ilgili. Hikayeler çok baharatlı ama her zaman rızaya dayalı - bu kadarı garanti. Queer karakterler, çok eşli dinamikler ve sınır tanımayan cinsel keşiflerle dolu güvenli alanlar bekleyin.

Tuhaf ve nazik, işte bu.

**Uzun versiyon için mkaynoir.com'bakınız.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

